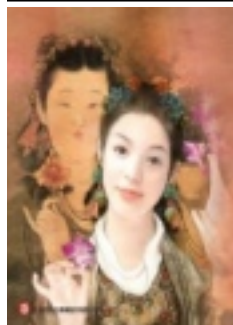

Chỉ Sợ Tương Tư Khổ

Contents

Chỉ Sợ Tương Tư Khổ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	19
4. Chương 4	27
5. Chương 5	35
6. Chương 6	44
7. Chương 7	52
8. Chương 8	63
9. Chương 9	71
10. Chương 10	80
11. Chương 11	90

Chỉ Sợ Tương Tư Khổ

Giới thiệu

Ai nha! Rốt cuộc Tiểu bạch xà mà nàng đợi tám năm cũng được đưa tới! Nàng kinh ngạc mở hai mắt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-so-tuong-tu-kho>

1. Chương 1

rước kia, trong thành Tô Châu có một người con gái quốc sắc thiên hương, vẻ đẹp thiếu nữ không ai có thể sánh được. Không biết có bao nhiêu vương tôn công tử quỳ gối trước váy của nàng, bà mỗi tối cửa cầu thân thiếu chút nữa dẫm lên cả cánh cửa. Nhưng có một ngày, khi thiếu nữ kia được mười tám tuổi, nàng đột nhiên nổi điên.

Vì thế, nữ tử tuyệt sắc không còn tuyệt sắc như xưa, tóc tai bù xù lại quần áo không chỉnh tề chạy đến cạnh

chợ đóng giả vai hề xướng tuồng, gọi heo mẹ là nương của nàng, nhận hòa thượng là phụ thân của nàng, còn có thể bắt chước gà trống mổ thóc trên mặt đất, cấn bậy như chó điên, có khi đâm xuống đất rồi khóc to, có khi đi khắp nơi để truy đánh người qua đường, đã không còn là thiếu nữ lạnh lợi thông minh như ngày xưa nữa.

Phụ thân của nàng là Nhiếp lão gia đành phải đem con gái đi, để tránh cho nàng tiếp tục ở bên ngoài làm mất mặt, khiến lão mất hết thể diện.

Cứ như vậy trôi qua nửa năm, nàng sinh con.

Nàng chưa thành thân, mà lại sinh con trai.

Sau đấy, nàng càng thêm điên, ban ngày lẫn ban đêm đều thét chói tai, khóc thảm, muốn giết người, muốn tự sát, chỉ khi ôm con của mình trong lòng, nàng mới có thể giống như người bình thường. Tuy rằng đối người khác hờ hững, nhưng ít nhất nàng vẫn là một người mẹ dịu dàng. Vì thế lúc đầu vốn định đem đứa nhỏ đi cho người khác, Nhiếp lão gia đành phải thay đổi ý định, để cho đứa nhỏ ở lại với nàng.

Cho nên có người mà bắt đầu nghi ngờ :

-Khẳng định là vị tiểu thư kia bị người ta cưỡng bạo mà nổi điên.

-Không, vị tiểu thư kia là bị bội tình bạc nghĩa mà nổi điên.

-Không không, vị tiểu thư kia là vì nhớ đến tình nhân bị giết mà nổi điên.

-Không không không, vị tiểu thư kia phải.. Phải..

Đến tột cùng là vì cái gì đây?

Sau ba năm, vào một ngày, Nhiếp lão gia chưa từng buông tha cho việc tìm danh y để khám và chữa bệnh điên cho nữ nhi, lại mời tới một vị danh y một danh y anh tuấn nhã nhặn, hơn ba mươi tuổi. Hắn cẩn thận chẩn mạch cho cô gái, còn gặp được đứa nhỏ của cô gái. Thoáng chốc mắt hắn ra tia sáng kỳ dị, con người tỏa sáng.

Một lát sau, hắn mới hạ mắt, nhíu mày trầm tư hồi lâu.

“Vì sao lệnh ái lại nổi điên?”

“Cái này... “

“Chữa bệnh thì phải đối chứng kê đơn, nếu không biết nguyên nhân bệnh, ta biết kê đơn như thế nào?”

Nhiếp lão gia cười khổ.”Được rồi! Nhưng đây là việc xấu trong nhà, mong tiên sinh chớ để người khác biết.”

“Đó là đương nhiên, ta là đại phu, không phải bà tám.”

“Như vậy...” Nhiếp lão gia suy nghĩ một chút. “Ta nghĩ, việc này nên bắt đầu từ khi nữ nhi của ta bảy tuổi đi! Một năm kia...”

Vì thế, chuyện xưa bắt đầu...

Chùa Pháp Hải, nằm tại Thạch Cảnh Sơn ở phía nam chân núi Thúy Sơn, được xây dựng vào đầu Minh triều, năm thứ tư, nơi này không hề có bất cứ liên hệ gì với truyền thuyết Bạch xà. Tuy rằng trong truyền thuyết Bạch xà kia, ác hòa thượng cũng được gọi là Pháp Hải, tuy nhiên Pháp Hải này cùng Pháp Hải kia không có một chút quan hệ nào cả.

Đúng vậy, hoàn toàn không có bất kỳ quan hệ nào cả!

Nhưng là ...

“A

“

Một tiếng hét như chọc thủng màng nhĩ, người thanh niên thiếu chút nữa bị kiếm chém qua, may mắn, hắn kịp xoay người tránh đi trong nháy mắt, bỗng chốc trước mắt là một vị tiểu cô nương thanh tú xinh đẹp, chỉ

khoảng trên dưới bảy tuổi, trong lòng hấn không khỏi khiếp sợ, tay trái vội vàng đánh ra bên phải, thanh kiếm ngừng lại vững vàng.

“Tiểu... Tiểu cô nương, có phải người đang luyện giọng hát hay không? Vì sao hét khùng bố như thế!”

“Người giết Bạch nương nương của ta!” Tiểu cô nương dẩu đôi môi hồng hào, cắn phẫn lên án.

Hả? Không thể nào! Hấn giết người?

Mà lại là một nữ nhân!

Tại sao chính hấn không biết?

“Đâu? Đâu?” Người thanh niên thất kinh, quay đầu nhìn chung quanh.

“Chính là nơi đó!”

“Nơi đó?” Theo hướng ngón tay của tiểu cô nương, người thanh niên nhìn theo, mờ mịt khó hiểu nhìn tiểu bạch xà bị cắt thành hai đoạn, quay lại nhìn tiểu cô nương tức giận ngút trời. “Nó?”

Đúng vậy, thật sự là hấn giết tiểu bạch xà này, hấn nhận tội, đó là vì hấn nghe được có tiếng của trẻ con trong chùa, sợ tiểu bạch xà dọa đến đứa trẻ, nên thuận tay rút kiếm giết nó. Đây là ý tốt của hấn, như vậy cũng sai ư? “Chính là nó!” Tiểu cô nương tức giận chạy vù vù ngồi xổm bên cạnh rắn đã bị cắt thành hai nửa – rõ ràng là nàng không sợ.

“Tại Pháp Hải, bạch xà đều là hóa thân của Bạch nương nương, người ta thật vất vả tìm được một con, người... Vậy mà người lại giết bạch xà của ta!”

Bạch xà là Bạch nương nương?

Có phải nàng nhầm lẫn hay không?

“Nhưng đây cũng không phải...”

“Người không sợ trời phạt sao?”

Trời phạt?

Cái này cũng không quá khoa trương chứ?

“Tiểu cô nương, nhưng nó không phải là...”

“Ta mặc kệ, người phải đền cho người ta!”

“Tiểu cô nương...” Người thanh niên không biết nên khóc hay cười.

“Nếu không ta phải đến quan phủ cáo trạng người!” Tiểu cô nương chống hai tay trên lưng mà uy hiếp mạnh mẽ.

Thật là không nói rõ được mà!

“Được được được, ta bồi thường cho người, ta bồi thường cho người, nhưng mà, ta cũng không biết khi nào mới tìm được, cho nên ngày này sang năm người lại đến nơi này, ta trả cho người một bạch xà khác.” Không biết phải làm sao, người thanh niên đành đầu hàng.

Không còn biện pháp nào, đối mặt người lớn, đại khái hấn có thể dây dưa từ sáng đến tối với, từ năm nay đến năm khác, từ lúc sống cho đến chết, cũng không thể đồng ý, mọi người đều đánh một mất một còn đánh đến khi nào không còn sức mới ngừng.

Nhưng mà đối mặt với tiểu quỷ không hiểu đạo lý chỉ biết chơi xấu, ngoại trừ đầu hàng ra, hấn có thể làm như thế nào?

“Nếu ngày này sang năm người vẫn không tìm ra thì sao?”

“Vậy thì ngày này hai năm sau.”

“Nếu ngày này hai năm sau người vẫn là tìm không ra thì thế nào?”

“Vậy thì ngày này ba năm sau, nếu mà lại không có, sau này có duyên gặp lại, sẽ có một ngày tìm thấy.”

Vì thế, người thanh niên và tiểu cô nương cứ thế mà lập giao hẹn.

Nhưng kỳ quái chính là, mặc dù bạch xà không nhiều lắm, cũng không quá khó khăn để tìm ra, nhưng mà lúc hắn muốn tìm lại không thể tìm thấy được, bất luận như thế nào cũng tìm không ra, cho nên hắn đành phải tìm một năm lại một năm nữa tìm, một năm lại một năm nữa.

Cho đến tám năm sau...

Vào một năm, bông tuyết trắng xóa rơi xuống sớm hơn mọi năm, trăng tháng mười vừa mới vào trung tuần, phiến đá Kim Lăng trên đường đã được bao trùm một tầng tuyết trắng đầu mùa, cái lạnh của mùa đông lạnh lẽo đến không một tiếng động, trầm tĩnh mà đưa lên một mảnh vắng lặng, tịch mịch lạnh lẽo.

Giờ phút này, gần buổi trưa, tuyết rơi kéo dài liên miên, dưới chân núi phía nam của Thúy Sơn có một bóng người cô độc lẻ loi đi đến, khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, gương mặt thanh tú dị thường, vẻ mặt yên tĩnh khoan thai một cách điềm đạm, thân hình cao to lại lộ ra khí tức nhã nhặn nho nhã, nhìn như một tiên sinh tốt bụng, hiền hậu, lại như con cháu của dòng dõi thư hương đã đọc đủ thứ thi thư.

Đây là một vị thư sinh công tử vô cùng thanh tú, song lại có chút giống như vô ý mà toát ra khí chất làm người ta không rét mà run, có lẽ là bởi vì cả người của hắn mặc bộ đồ màu đen phản ánh trên nền tuyết trắng. Hắn thích mặc màu đen, lại không chú ý tới cả người màu đen làm cho người khác sợ hãi.

Nhưng mà cái này cũng không có gì, thế gian có cả trăm loại người, hạng người gì cũng đều có, hắn thích màu đen thì cứ mặc màu đen, như vậy cũng không có gì là ghê gớm.

Kỳ quái là, nhìn hắn như đi chậm từng bước, tốc độ lại nhanh vô cùng, chẳng qua chỉ chớp mắt một cái mà thôi, công tử nho nhã đã đi vào trước cửa chùa Pháp Hải, tiểu hòa thượng đang đứng trước đại môn quét lá rụng, tuyết đọng ngay người nhìn, bất giác xoa xoa mắt, nghĩ là nhìn nhầm.

“Tiểu hòa thượng, ta tìm người.”

Công tử thanh tú, nói chuyện càng ôn hòa, nhỏ giọng giống như cô nương nhà người ta đang ngại ngùng, tiểu hòa thượng nghe cũng không tự chủ được nói giọng sợ hãi với công tử.

“Thí chủ, chùa chúng ta có nhiều rất người, sư phụ cũng có, khách dâng hương cũng có, xin hỏi thí chủ, ngài hỏi là vị nào? Tên là gì?”

“Ta tìm vị tiểu cô nương, không biết nàng họ gì, chỉ biết rằng nàng ngày này hàng năm sẽ đến nơi này, tính đến hôm nay đã là bảy năm.”

“A, ta biết rồi, chắc là tiểu thư của Nhiếp phủ!” Tiểu hòa thượng vỗ vỗ cái đầu bóng lưỡng. “Thời điểm này hàng năm nàng đều đến nghỉ ngơi một tháng, nói là phải đợi người đưa tiểu bạch xà tới cho nàng...” Hắn liếc mắt một cái nhìn chiếc giỏ trúc con trên tay công tử. “Chẳng lẽ lại là công tử?”

Công tử thanh tú không trả lời hắn, ngược lại lại hỏi: “Xin hỏi vị Nhiếp tiểu thư kia nay đã tới?”

“Thật xin lỗi, thí chủ, Nhiếp tiểu thư vẫn chưa đến, chắc là năm nay sẽ không đến đây.” Tiểu hòa thượng áy náy nói. “Ngài biết đấy, năm nay nàng đến tuổi cập kê, sợ là không thể dễ dàng xuất như trước!”

Công tử thanh tú hơi nhăn mày. “Vậy xin hỏi nhà của vị Nhiếp tiểu thư kia ở nơi nào?”

“Ô Châu. Thí chủ, ngài chỉ cần vào thành sau đó tìm bất kỳ một người nào đó hỏi một chút sẽ biết!”

Tô Châu

“Công tử, ngài hỏi Nhiếp phủ? Trên đường cái, tòa nhà tráng lệ nhất Tô Châu kia, song nếu ngài muốn tìm Nhiếp tiểu thư, vậy một chuyến đi mà trở về tay không rồi!”

“Sao lại thế?”

“Nàng đào hôn, chạy đến Vân Nam rồi!”

“Vân Nam ư?”

“Đúng vậy, Nhiếp phủ đại tiểu thư đã được gả đến đó!”

Vân Nam

“Đúng vậy, Nhiếp phủ đại tiểu thư là gả cho Hoàng Phủ thiếu gia của chúng ta, nhưng lúc này nàng cũng không ở Hoàng Phủ gia!”

“Không, ta tìm là Nhiếp phủ tiểu thư...”

“Nàng cũng không ở đây.”

“... Nàng lại đi chỗ nào rồi?”

“Nghe nói Nhiếp phủ đại tiểu thư cãi nhau với Hoàng Phủ thiếu gia, trong cơn tức giận mang theo muội muội đến nhà của bác nàng rồi.”

“Nhà của bác nàng ở đâu?”

“Lan Châu.”

Lan Châu

“Nhiếp phủ đại tiểu thư bị bác nàng giáo huấn một chút về tam tông tứ đức. Sau đó phái người đưa trở về, về phần Nhiếp phủ tiểu thư đây...”

“Sao?”

“Khiến cho bác nàng tự tay mang theo quay về Tô Châu.”

Tô Châu

“Đã trở lại, đã trở lại, cô của Nhiếp phủ tiểu thư đã trở lại!”

“Thế Nhiếp phủ tiểu thư thì sao...”

“Không quay về, nghe nói nàng trốn mất nửa đường!”

“... Nàng trốn mất ở đâu?”

“Trường An.”

Trường An

“Nhiếp phủ tiểu thư sao? Chưa từng nghe qua!”

“Nhiếp phủ tiểu thư sao? Không biết!”

“Nhiếp phủ tiểu thư sao? Đó là gì?”

“Nhiếp phủ tiểu thư sao? Bao nhiêu tuổi?”

“Cập kê chưa lâu.”

“À? Không lẽ công tử muốn hỏi vị tiểu cô nương xinh xắn như đoá hoa mai kia? Có có có, nàng vừa tới nơi này để mua bánh bao của chúng ta!”

“Nàng có từng đề cập qua muốn lên đến nơi đâu không?”

“Không, nhưng nàng hỏi chúng ta hướng đi.”

“Hướng đi đến đâu?”

“Tuyền Châu.”

Tuyền Châu

“Nhiếp phủ tiểu thư sao? Ta chỉ nghe qua Nhiếp phủ nhị công tử.”

“Nhiếp phủ nhị công tử?”

“Bất quá lúc này Nhiếp phủ nhị công tử cũng không ở Tuyền Châu, nghe nói hắn mang theo muội muội đi Hàng Châu.”

“...”

Mùa đông ở Hàng Châu không có tuyết, nhưng cũng rét lạnh thấm xương như Giang Nam và các nơi khác, vị công tử tư văn nhã nhận, thanh tú kia lại mặc mỗi một bộ quần áo đơn sơ, một tay mang theo bọc hành lý, một tay mang theo chiếc giỏ trúc nhỏ, chậm rãi đi ở giữa gió lạnh hiu quạnh.

Đột nhiên, hắn dừng lại, nhìn cửa thành chưa mở, trầm mặc trong chốc lát, bỗng quay đầu.

Lúc rạng sáng, mới chỉ le lói vài tia nắng bình minh góc trời, màn đêm vẫn đen như mực, gió lạnh thấu xương, rừng cây con hai bên đường kêu kéo sần sật, giống như bất kỳ lúc nào cũng có thứ gì đó thoát ra, làm người ta kinh hãi, nhưng vị công tử thanh tú kia lại giống như không hề có cảm giác, nhấc chân bước vào, chiếc giày màu đen dẫm nát lá khô rơi đầy trên mặt đất mang theo tiếng vang, làm àn đêm tăng thêm vài phần ghê rợn.

Đột nhiên, hắn lại nghỉ chân một lần nữa, đồng thời ngẩng mặt hướng lên trên, trong khoảnh khắc đó, trên ngọn cây xum xuê lá, có một bóng đen đứng trên cành cây, hắn buông tay đặt bọc hành lý cùng chiếc giỏ trúc xuống theo bản năng, đồng thời hai tay đẩy ra, ngay sau đó, hắn nâng hai tay lên nhìn người kia rõ ràng hơn.

Đây là một cô gái đang ngủ.

Mở to mắt ra nhìn, hắn không tin vào mắt mình nữa. Vị công tử thanh tú nhìn cô gái rơi từ trên cây xuống hai tay hắn, vậy mà còn từ từ nhắm hai mắt lại, còn lẩm nhẩm, thân mình hướng vào bộ ngực ấm áp của hắn, thuận tay lại kéo vạt áo của hắn, giống như đang kéo chăn.

“Ừm... Thu hương, trời đã sáng sao?”

Trời sáng?

Công tử thanh tú hướng lên trên nhìn bầu trời đêm, lại quay lại nhìn cô gái đang nằm trên tay của mình, hơi hơi nhíu mày.

“Lạnh quá! Thu Hương.” cô gái lại lẩm bẩm, năm ngón tay kéo vạt áo càng mạnh. “Đem thêm chăn cho ta được không?”

Chăn?

Lông mày của công tử thanh tú nhăn lại trở thành một con bướm xinh đẹp.

“Thu Hương...”

Phía chân trời, ánh rạng đông hiện ra, bắt đầu tờ mờ sáng.

“Thu Hương?”

Qua một lúc im lặng, bỗng nhiên cô gái kéo kéo vạt áo, hoang mang sờ loạn trên ngực của hắn. Dừng lại, nhắm chặt mắt rồi lặng yên mở ra, chỉ một thoáng, trong rừng cây mờ mịt giống như lóe sáng, xua tan đi bóng đêm, đuổi đi không khí u ám.

Đó là một đôi mắt có biết bao nhiêu xinh đẹp! Tựa như ánh mặt trời ngày hè, vừa sáng lạn lại vừa chói mắt, má lúm đồng tiền có thể hình dung như hoa sen mới nở, khuôn mặt xinh xắn, ngón tay trắng mịn, vẻ đẹp thanh lệ hoàn mỹ không tỳ vết, khiến người ta chỉ nhìn thôi cũng đã thích.

Nhưng mà công tử thanh tú không để ý tới, hắn chỉ dùng một đôi mắt đầy nghi hoặc nhìn cô gái trong lòng, không nói một tiếng, có lẽ là không biết nên nói gì cho phải.

Mà cô gái trong lòng hắn lại nhìn hắn với ánh mắt mê mẩn, không hiểu vì sao mình lại nằm ở trong lòng một đại nam nhân.

Hai cặp mắt nhìn nhau hồi lâu

Đột nhiên cô gái nở một nụ cười ngọt ngào, “Xin chào a!” tiếng nói dịu dàng lại mang theo ba phần lười nhác.”A! Không đúng, phải nói: chào buổi sáng a!” Dù như thế nào đi chăng nữa, chào hỏi trước rồi nói sau.

Đuôi lông mày của công tử thanh tú khẽ nhú lại, vẫn không nói gì như trước.

Thấy thế, cô gái ngượng ngùng nói thử một chút, khẽ cười đáng yêu, “Cái kia... Ta bị rất nhiều nam nhân ôm qua, cũng không có ai có vòng tay ấm áp, thoải mái như người!” Nàng tự nhiên hào phóng nghĩ nói nhiều một chút để phá an bầu không khí xấu hổ này, cũng không nghĩ lời này ngược lại làm cho người ta khó chịu.

Cũng có thể nàng là cố ý .

Giương ánh mắt đầy nghi hoặc, “Rất nhiều...” rốt cục công tử thanh tú cũng mở miệng, “Nam nhân?” Mang đầy bức tức, hần nhỏ giọng hỏi.

“Đúng vậy! Rất nhiều, như là cha ta này, thúc thúc này, đại ca này, nhị ca này, còn có đường ca, Phúc bá quản gia cùng... Ai nha! Dù sao thật nhiều người, bọn họ đều ôm qua ta, sau đó ta sẽ...” Cô gái đột nhiên ôm cổ của hắn. “Ôm bọn họ làm nũng như vậy mà, bởi vì thời điểm bọn họ ôm ta đều là muốn đem ta mang trở về, hoặc là tính đánh đòn ta.”

Nghe vậy, công tử thanh tú không khỏi đỏ mặt cười lắc đầu, cũng nhẹ nhàng buông nàng. Cô gái vừa rơi xuống đất, rất tự nhiên nâng tay lên để sờ chiếc khăn lụa xanh ngọc đang bao lấy mái tóc đen đẹp tựa như mây đang rơi ra, lại thuận tay kéo nhẹ bộ quần áo màu xanh bó sát người, kéo một cái, động tác tinh xảo đặc sắc khiến cho dáng người yếu điệu càng thêm lộ ra.

Vị cô gái này nhiều nhất chỉ mười lăm, mười sáu tuổi, mặt mày vẫn còn có mấy phần ngây ngô, nhưng thân thể có lẽ có sớm đã trưởng thành.

Công tử thanh tú chỉ liếc mắt một cái liền dời ánh mắt đi.”Cô nương, trời vẫn còn là ban đêm...”

“Không đúng,” cô gái chỉ chỉ lên trên, sửa chữa sai lầm của hắn.”Trời đã sáng.”

Công tử thanh tú dừng một chút. “Mới vừa rồi người ở trên cây ngủ thì trời vẫn chưa sáng.”

“Cũng đúng.” Cô gái đồng ý gật đầu, “Sau đó thì sao?” Vừa nháy đôi mắt trong suốt cao thấp đánh giá hắn dường như cảm thấy có hứng thú với hắn, vừa chờ đợi câu trả lời.

“Lúc này là ban đêm, người là một cô nương thật sự không nên ở bên ngoài một mình.” công tử thanh tú có ý tốt nhắc nhở nàng.”Hơn nữa tại hạ lại là một nam nhân xa lạ, sao cô nương có thể không hề cảnh giác như thế?” Đừng nhìn hắn tức giận mà vẫn nho nhã, nói không chừng cũng là một đại dã lang.

Đáng tiếc cô gái không chấp nhận ý tốt của hắn.

“Chẳng sao cả, chỉ liếc mắt một cái ta đã biết người không phải là người xấu, nếu không lúc người còn ôm của ta, trước tiên ta sẽ cho người một chưởng khiến người chết khiếp rồi hãy nói!” Cô gái nói chẳng hề để ý. “Không lừa người, ta nhìn người rất chuẩn xác! Người tốt, người xấu, ánh mắt ta vừa thấy liền nhận ra liền, chưa từng nhìn nhầm bao giờ!”

Công tử thanh tú không cho là đúng, hơi nhú mày, cô gái không thêm để ý tới, lại nói tiếp.

“Về phần ta tại sao một mình một người lại chạy đến đây...” Nàng mở cái miệng nhỏ nhắn, cười hắc hắc, bộ dáng vừa buồn bình lại vừa nghịch ngợm, còn có chút đắc ý. “Ta trốn nhà thôi!”

“Trốn nhà?” ánh mắt công tử thanh tú lại lần nữa hơi hơi nhú lại, giọng nói càng nhẹ, cơ hồ gió thổi qua liền tan.”Chẳng lẽ cô nương họ Nhiếp sao?”

Cô gái nghe được ngăn người.”Làm sao người biết?”

“Là Nhiếp phủ tiểu thư sao?” Giọng nói đã có chín phần xác định.

“Hả? Người biết ta sao?” Cô gái càng kinh ngạc. “Ta lại không biết người !”

“Nhưng cô nương nên biết được đại ca của ta,” công tử thanh tú chậm rãi nói. “Tám năm trước, chùa Kim Lăng Pháp Hải, tiểu Bạch xà, nhớ rõ chưa?”

“Hả?” Cô gái kinh hô.”Như vậy hẳn không có quên!”

“Đại ca cũng chưa từng quên đi hứa hẹn của chính mình.” Phất áo một cái, công tử thanh tú ngồi xổm xuống đem đồ chiếc giỏ trúc ra, “Lúc này ta thay đại ca ta đưa tiểu Bạch xà cho cô nương, ngay tại...” Hắn nhú mày một chút, bởi vì nút thắt của chiếc giỏ trúc nhỏ đã buông ra.”Ngay tại nơi này.”

“Thật sự? Thật là đưa tới cho ta?”

Nàng kinh ngạc mở hai mắt nhìn vào giỏ trúc dò xét. Thật lâu sau, vẫn không thấy có tiếng động.

“Vị công tử này, ta muốn chính là tiểu Bạch xà.”

“Ta biết.”

“Phải là màu trắng.”

“Ta biết.”

“Phải có hình dạng của rắn.”

“Ta biết.”

“Phải nhìn thấy được.”

“Ta biết.”

“Như vậy, Tiểu bạch xà của ta đâu?”

“... Ách, không... Không thấy.” công tử thanh tú có điểm xấu hổ ngập ngừng nói, tiếng nói thấp nhỏ đến cơ hồ nghe không được. “Cái kia... Thật xin lỗi, cổ lẽ là vừa rồi giỏ trúc rơi xuống đất, con rắn chuồn mất khi đánh văng nút thắt ra, song xin yên tâm, ta sẽ lại đi tìm một con khác cho cô nương.”

Cô gái không đồng ý, liếc hẳn một cái. “Một con khác lại mất tám năm sao?”

Công tử thanh tú lắp bắp. “Ta... Ta sẽ mau chóng.”

“Có lâu không?”

“Ách... Cái này... Cái này...”

Nhìn hẳn ấp úng nói không nên lời một nguyên do, cô gái không nhịn được đảo cặp mắt trắng dã, sau đó đứng dậy, nghiêng nghiêng trán, ánh mắt biến hoá kỳ lạ theo dõi hẳn .Sau một lúc lâu, bỗng lộ vẻ mặt chán thật ngây thơ tươi cười, đem tính toán gian xảo giấu sau bộ mặt tươi cười mê hoặc người kia.

“Như vậy, ta không cần tiểu Bạch xà, người giúp ta một việc để trả nợ thay cho việc này, được không?” Lại thêm một người có thể chiếm được tiện nghi nữa rồi!

“Giúp đỡ?” Có điểm ngoài ý muốn, công tử thanh tú cũng đứng dậy theo. “Mong cô nương trước tiên nói thử xem.”

“Cùng ta đi ra quan ngoại tìm ông ngoại.” Cô gái nói rất kiên quyết. “Cha ta muốn đem ta gả ý trung nhân mà ta không muốn, ta mới mặc kệ, đây chính là việc liên quan đến hạnh phúc của cả đời ta! Cho nên ta muốn trốn tới chỗ ông ngoại, cha ta không dám tìm tới chỗ đó, bởi vì ông ngoại ta rất chán ghét cha ta, tất cả ca ca ta cũng sợ ông ngoại ta, như vậy bọn họ liền tìm không ra ta!”

“Nhưng cô nương, chung thân đại sự đều do cha mẹ quyết...”

“Khoan đã!” Cô gái giơ lên một tay ngăn cản hẳn tiếp tục nói. “Người có biết vì sao ông ngoại ta chán ghét cha ta không?”

Công tử thanh tú lắc đầu.”Đương nhiên là không biết.”

“Rất đơn giản, bởi vì mẹ ta từ nhỏ đã có đính hôn với một vị hôn phu, mà cha ta lừa mẹ ta đào hôn ngay trước ngày thành hôn của mẹ ta, người nói, như vậy phụ thân kia có tư cách muốn thay nữ nhi sắp xếp hôn sự sao?”

Trên làm không đúng khó trách dưới cũng vậy, công tử thanh tú không nói gì tiếp tục nghe.

“Đấy chính là nguyên nhân! Trước đây cha mẹ đã như vậy, đương nhiên không thể trách con gái theo người đi trước mà làm theo, bọn họ có thể đào hôn, vì cái gì ta lại không được?” Cô gái cây ngay không sợ chết đứng cảm giận nói. “Không có lý lẽ!”

Công tử thanh tú suy nghĩ một lát.

“Vì sao lúc trước cô nương không đi?”

“Ta đã sớm muốn đi rồi! Nhưng là...” Cô gái không cam lòng mân mê đôi môi anh đào non mềm. “Lần trước ngoại công cảnh cáo ta, đi ra ngoài nhất định phải có nam nhân đi cùng, nhưng trước kia đều chỉ có Thu Hương theo giúp ta... Ách, Thu Hương là nha hoàn bên người của ta, nàng theo ta từ lúc nhỏ, cũng đều là con gái nhà lành, kể không hết sự tình.”

“Như vậy bây giờ Thu Hương của cô nương ở đâu?”

“Hôm qua, ban đêm, vốn là nàng muốn theo ta đi ra ngoài, nhưng trước khi ra ngoài vừa lúc có người đi qua, thiếu chút nữa bị phát hiện, nàng đành phải giúp ta che dấu, để cho ta đến nơi này chờ nàng. Nhưng mà...” Nàng nhún nhún vai.”Xem này tình cảnh này, có lẽ nàng không đến được!”

Công tử thanh tú ánh mắt nhìn nàng một lúc lâu. “Nếu ta không cùng cô nương đi, chắc cô nương phải đi một mình hay sao?”

“Đó là đương nhiên,” cô gái làm ra vẻ khụt khịt, dường như rất đáng thương. “Ta đã không có chỗ để đi nha!”

Thu hồi ánh mắt, công tử thanh tú nhẹ nhàng nói.”Được rồi! Ta đi cùng cô nương.”

“Thật sự? Ha!” Cô gái cao hứng cả nửa ngày, hơn nữa còn hoan hô gian kế thực hiện được, lại lôi kéo tay hắn.”Cám ơn, cám ơn, ta biết ngươi là người tốt mà!”

“Như vậy...” Công tử thanh tú không ý thu hồi tay.”Hiện tại có thể đi chưa?”

“Tốt! Song đi vòng qua thành, không thể trực tiếp vào thành.”

“Ta biết.” Công tử thanh tú cầm bọc hành lý, liếc mắt nhìn cô gái một cái.”Cô nương... Không mang hành lý theo?”

Hai tay cô gái cùng chìa ra. “Đều ở chỗ của Thu Hương, trên người của ta ngay cả nửa đồng tiền cũng đều không có.”

Công tử thanh tú ngẩn ngơ, tiếp theo cười khổ.

“Ta biết rồi, khi đến trấn ta sẽ giúp cô nương mua thêm vài bộ xiêm y!”

“Còn có kiếm.”

“Kiếm?”

“Dùng để phòng thân nha!”

“Thì ra là thế.”

“Này này này, đừng nhìn ta với biểu tình như vậy có được không?” Cô gái cảm tức nói. “Nhiếp phủ là võ lâm thế gia, ta có võ công thì có cái gì kỳ quái?”

“Không, đương nhiên không kỳ quái.” Công tử thanh tú lắc đầu phủ nhận.

“Nếu không kỳ quái người sẽ không nhìn ta như vậy, người ta chỉ là ngủ say không dễ tỉnh, cho nên vừa rồi mới có thể không có cảm giác rớt xuống từ trên cây đại thụ!” Cô gái gắt gỏng.

“Ta...” Công tử thanh tú ho nhẹ hai tiếng. “Ách, đã biết.”

“Vậy giúp ta mua kiếm.”

“Cô nương nói mua liền mua.”

Vì thế, công tử thanh tú dẫn đầu đi ở phía trước, cô gái mặt mày hớn hở theo đuôi ở phía sau.

Hắc hắc hắc, trông người này khi tức giận mà vẫn thanh tú, nói chuyện còn nhỏ giọng hơn so với cô nương nhà người ta. Nhìn nhả nhặn như vậy, chắc là người đọc sách rồi, cá tính ôn hòa như con thỏ con, bộ dạng thoát nhìn có vẻ rất dễ khi dễ. Sau khi thử một lần, quả nhiên là không phải dễ lừa gạt một cách bình thường. Cái này ...Nàng từ từ lừa hắc mới được..

“Vừa rồi ngươi muốn tới trong rừng để làm gì?”

“Cửa thành chưa mở ra, ta muốn đến bên trong nghỉ một lát.”

“Thì ra là thế. A, đúng rồi, ta gọi là Nhiếp Đông Nhạn, ngươi tên là gì?”

“Lý Mộ Bạch.”

“Mộ Bạch? Nhưng là ngươi mặc bộ quần áo màu đen a!”

“Ta thích mặc quần áo màu đen.”

“Nhưng tên ngươi là Mộ Bạch.”

“Ta tên là Mộ Bạch.”

“Vậy ngươi lại mặc màu đen.”

“Ta thích màu đen.”

“Vậy ngươi nên tên là Mộ Hắc.”

2. Chương 2

iống như dự đoán của Nhiếp Đông Nhạn, Lý Mộ Bạch quả đúng là một nam nhân siêu dễ khi dễ, cá tính ôn hòa, tính tình rất tốt, muốn sai khiến hắc chỉ cần tùy tiện nói vài câu, hoặc là bày ra khuôn mặt khổ sở là được, bất kỳ ai đi đến trước mặt hắc gương oai cũng không có vấn đề gì, cho dù ngươi có cười trộm, hắc cũng chỉ cười khổ. Khó được có “Nô lệ” ngoan ngoãn như vậy mặc nàng sai bảo, hiển nhiên Nhiếp Đông Nhạn sẽ không dễ dàng buông tha. Một khi có yêu cầu, dù là yêu cầu khó khăn đến đâu hắc cũng đáp ứng.

“Lý công tử, nhất định cha ta sẽ cử người ra tới tìm ta, ta đề nghị chúng ta đường vòng đi.”

“Đường vòng?”

“Đúng, cách Tô Châu càng xa càng tốt, nói ví dụ như, đi vòng qua Tương Dương đi.”

“Tương Dương?!”

“Quá xa?”

“... Không, làm theo ý của cô nương đi!”

Xem kìa, “Nghe lời” quá đi mất!

“Lý công tử, mua hai con ngựa thay cho đi bộ được không?”

“Nhiếp cô nương xuất thân là võ học thế gia, chắc đã từng học võ rồi phải không?”

“Đã từng học võ thì có thể làm nô dịch giống như ngựa ư?”

“... Được rồi! Mua hai con ngựa.”

Xem kìa, “Quan tâm” quá đi mất!

“Xin hỏi nhà củ Lý công tử ở đâu?”

“Thiên Sơn.”

“A a a, thì ra là ở Thiên Sơn! Khó trách ngươi mặc như vậy còn không sợ lạnh, quen sống trong thời tiết giá rét đông lạnh mà! Nhưng mà ta rất lạnh!”

“...Vậy khi vào đến thị trấn, Nhiếp cô nương cứ việc chọn hai bộ áo choàng làm bằng da lông đi.”

Xem kìa, “Uất ức” quá đi!

“Này này! Lý công tử, đi nhanh như vậy để làm gì cơ chứ! Đi chậm một chút không được sao?”

“Nhiếp cô nương không lo lắng bị lệnh tôn cử người đi tìm cô nương sao?”

“Nhưng mà người ta mệt rồi!”

“... Nếu Nhiếp cô nương đã mệt, vậy đi chậm một chút.”

Xem kìa, “Hiền hoà” quá đi!

“Xem kìa, xem kìa, hội đèn lồng thật là náo nhiệt!”

“Nhiếp cô nương...”

“Chúng ta đi xem một lúc đi!”

“Nhưng mà...”

“Đừng khó chịu như vậy chứ!”

“...”

Cứ như vậy qua hơn một tháng, kế hoạch lúc đầu là hai người đi đến quan ngoại thể nhưng chẳng biết tại sao lại đi đến thành đô, nhưng Lý Mộ Bạch cũng không nói cái gì, không oán giận, cũng không còn tức giận.

“Lý công tử, nếu ngắm cảnh, nhân tiện chúng ta đi ngắm núi Côn Luân đi!”

“...”

Thấy lúc này ngay cả cổ họng của Lý Mộ Bạch cũng không phát ra một tiếng, Nhiếp Đông Nhạn không nhìn được, cười trộm không dứt.

Người này thật sự là nam nhân thú vị nhất mà nàng gặp qua, tuy nhiên nếu hắn biết đối với nam nhân khác, bao gồm cả ca ca của nàng, nàng đều gọi cả tên lẫn họ, chỉ có hắn có thể làm cho nàng “Gọi” một tiếng công tử, có lẽ phải cảm thấy được một chút an ủi đi!

“Người biết không? Nghe nói Ngọc Hư Phong cùng Ngọc Châu Phong kia là hai chị em do Ngọc Hoàng đại đế phái xuống trần gian để trừ ác!” Giữa sườn núi, có ngôi đình nhỏ được xây dựng trên một khoảng trống, Nhiếp Đông Nhạn chỉ vào kia hai tòa đối lập nhau ở xa xa. “Còn có a! Côn Luân ở tỉnh Hà Bắc phía trên dòng suối Côn Luân, có truyền thuyết là Tây Vương Mẫu dùng nước suối trong để ủ ra rượu ngon đấy!”

“Nhiếp cô nương muốn đi xem suối Côn Luân sao?”

Bất cứ lúc nào, Lý Mộ Bạch cũng luôn nói chuyện như vậy, nhỏ giọng nhỏ khí, còn mềm nhẹ hơn so với tiểu thư khuê nhĩ nhận lịch sự nhất, lại càng ngại ngùng so với tiểu cô nương hướng nội nhất, mỗi lần nghe hắn nói chuyện, Nhiếp Đông Nhạn cũng nhìn không được lại kiểm tra giọng nói của chính mình một chút xem có phải quá lớn hay không, có phải rất thô lỗ hay không.

Song, cho dù là thật đi chăng nữa, nàng cũng không có ý định sửa chữa.

“Đương nhiên.” Quay người lại, Nhiếp Đông Nhạn tiếp tục theo đường núi mà leo lên, vừa dắt hai con ngựa vừa đuổi theo sau Lý Mộ Bạch. Liếc nhìn một cái. “Lý công tử, đối với một người đọc sách mà nói, sức lực của ngươi thật đúng là không tệ đấy!” Nếu là người đọc sách bình thường, leo chưa tới một nửa, đã sớm chạy trở về dưới chân núi đi.

Người đọc sách?

Lý Mộ Bạch liếc mắt nhìn nàng một cái, không nói gì.

“Ta đoán...” Nhiếp Đông Nhạn gỡ cái khăn che mặt xuống, nàng cũng biết vẻ ngoài của mình khiến người khác phải ngoái nhìn, một khi đi xa nhà nhất định phải lấy lụa mỏng che nửa mặt đi, bốn bề vắng lặng thì mới có thể gỡ xuống, tránh ột đàn ong ong bướm bướm vây quanh không ngừng, có người muốn thu mật, có người muốn hút mật, ầm ĩ chết người. “Nhất định là người thường xuyên xuất môn đi xa, đương nhiên là phải rèn luyện sức khỏe thật tốt, có đúng hay không?”

Đối với phỏng đoán của nàng, Lý Mộ Bạch cũng không nói đúng hay không, nhẹ giọng hỏi ngược lại: “Nhiếp cô nương cũng là xuất thân võ học thế gia, võ công tất nhiên không kém.”

“Không phải như vậy!” Nhiếp Đông Nhận bĩu đôi môi đỏ mọng lên. “Phần lớn võ công của cha đều là không thích hợp để con gái trong nhà luyện, căn bản là ta không học được cái gì, ngược lại là ông ngoại ta dạy vẫn còn khá hơn nhiều!”

“Nói như vậy ông ngoại rất thương yêu cô nương.”

“Bởi vì ta giống mẹ ta nhất mà!” Dừng một chút, lại nói thêm, “Cho nên cha ta mới liều lĩnh bắt cóc mẹ ta, không hề nghi ngờ, cha ta cũng là đồ háo sắc!” Hơn nữa còn là đại sắc lang hàng đầu!

Lý Mộ Bạch thản nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái, đột nhiên đổi đề tài, “Không phải Nhiếp cô nương muốn cưới ngựa hay sao?”

“Sao? À...” Nhiếp Đông Nhận vỗ vỗ cái mông. “Mông không đau đớn tí nào, được, chúng ta lên ngựa đi!”

Bước chân nhẹ nhàng, Nhiếp Đông Nhận chỉ vào phong cảnh đẹp phương xa phía chân trời, còn nói: “Tương truyền núi Côn Luân là thiên đình dưới hạ giới, trên núi có cung điện Dao Trì, là chỗ ở của Tây Vương Mẫu cùng các thần tiên, nói không chừng ngay ở đằng kia, có muốn đi xem hay không?”

“Ta không nghĩ rằng có thể nhìn thấy thần tiên, ” Lý Mộ Bạch nhỏ nhẹ nói. “Nhưng thật ra thì ở chỗ đó có một ngôi chùa.”

“A? Ở chỗ nào cơ?” Nhiếp Đông Nhận vội vàng đem ánh mắt nhìn về phía phương hướng Lý Mộ Bạch chỉ. “Sự thật là có a! Được, ngày hôm nay chúng ta ở chỗ này qua đêm được rồi.”

“Ngày hôm nay?” Lý Mộ Bạch lẩm bẩm một cách khó tin, nói. “Nhưng, hiện tại vừa mới quá trưa mà!”

Nhiếp Đông Nhận ngoái đầu nhìn lại. “Có ý kiến gì sao?”

Lý Mộ Bạch giật mình một cái, sau đó thở dài, lại cười khổ. “Không, không có, một chút cũng không có.”

Âm thanh của hân thoảng qua chút bất thường, gió thổi qua liên... Tan.

Vừa mới vào căn phòng mượn để ở qua đêm, thuận tay bỏ lại bọc hành lý, Nhiếp Đông Nhận lập tức cố lời kéo Lý Mộ Bạch rời khỏi La Hán Tự mang phong cách cổ xưa kia, nói là phải thưởng thức một chút vẻ đẹp tuyệt mỹ xung quanh, thực ra là không chịu nổi không khí nghiêm trang này, quả thực nàng cũng sắp chết ngạt rồi.

“Trời ạ, ngay cả nói cũng không được nói thỏa thích, ta sắp buồn chán đến chết đi mất!” Giọng điệu nàng hết sức khoa trương, lập tức co cẳng chạy hướng về một con đường nhỏ ẩn trong rừng. “Mau, mau đi theo ta, đại hòa thượng trong tự nói hướng này có thể đi tới một vách núi đen, ở trên vách núi đen có thể nhìn thấy rất nhiều gió tuyết rơi liên miên không ngừng!”

Cho nên bọn họ nhìn thấy gió tuyết, còn có suối phun ngầm dưới lòng đất cùng động băng, cho đến khi sắp tới hoàng hôn, bọn họ mới bắt đầu đi về.

Ánh tà dương tịch mịch, nắng chiều đỏ rực, đúng là bức tranh màu huyết tươi đẹp, mang theo vẻ thê lương nồng đậm, đem cả núi rừng nhuộm sắc thái buồn bực, tăng thêm vẻ u sầu vô hạn, khiến cho Nhiếp Đông Nhận trước đó còn rất vui vẻ cũng không khỏi thu lại không khí tươi cười trước đó.

“Nhớ... Ta nhớ mẹ quá! Trước kia người thích nhất là ôm ta xem nắng chiều, người nói nắng chiều mặc dù gần lúc hoàng hôn, cũng là khoảnh khắc đẹp nhất.”

Lý Mộ Bạch khoanh tay đi theo phía sau, không hé răng.

“Nếu là mẹ ta còn sống, ta sẽ không vất vả đào hôn như vậy.” Trên đường đất ướt sũng, hai bên đều là cây già trăm năm um tùm, Nhiếp Đông Nhận mơn trớn một gốc cây, giọng nói mang theo bất mãn lầm bầm nói. “Rõ ràng cha ta đã đáp ứng với mẹ ta sẽ để bản thân chúng ta chọn lựa vị hôn phu của chính mình, nhưng mà mẹ ta vừa mới qua đời, cha liền quên lời hứa với mẹ ta, hơn nữa ba tháng sau lại đem vị thiếp được sủng hạnh nhất là Hạnh di lên làm vợ kế, hân yêu mẹ ta chỉ có như vậy thôi sao?”

Lý Mộ Bạch giống như muốn nói cái gì, chợt lại nuốt trở lại.

“Nếu đổi lại là ta...” Bước chân dừng lại, Nhiếp Đông Nhai từ từ xoay người dựa lưng vào một gốc cây to lớn, hai tròng mắt như mơ giống như truy tìm hình ảnh phát phơ ở phiến sương chiều màu đỏ hư ảo kia, dung nhan xinh đẹp mang theo một mảnh thanh nhả thoát tục say mê hấp dẫn. “Nếu người ta yêu đã chết, ta cũng muốn đi theo người đó!”

Ánh mắt nhìn nàng thật sâu, “Vậy còn đứa con thì sao? Nếu các người đã có con, đứa con còn nhỏ như vậy thì sẽ ra sao?” Lý Mộ Bạch nhẹ nhàng hỏi. “Mặc kệ sao?”

“Hả? Đứa nhỏ?” Nhiếp Đông Nhai giật mình nhắc lại, sau đó nở nụ cười hoang mang, giống như nàng chưa bao giờ lo lắng qua vấn đề này, cho nên bị hỏi bất ngờ như vậy. “Nếu như vậy, đại khái... Ta không thể chết được! Nhưng mà...” Nàng suy nghĩ một chút. “Có lẽ nói không chừng ta sẽ nổi điên.”

“Cô nương làm như vậy là đúng sao? Vì sao không đi tìm hắn?”

“Ta sẽ không đi đâu!” Nhiếp Đông Nhai hờn dỗi liếc mắt một cái. “Nhưng mà ta thường nghe mẹ ta lúc còn sống nói như vậy, ta lại giống mẹ, ta nghĩ ta cũng nên là như thế đi!”

Trên khuôn mặt thanh tú không có gì khác thường, nhưng khi ánh mắt Lý Mộ Bạch mang theo một chút đăm chiêu, Nhiếp Đông Nhai thừa cơ cẩn thận quan sát đường cong dịu dàng trên khuôn mặt hắn, thật thanh tú, đúng là rất xinh xắn, thậm chí có thể nói là tinh tế, có rất ít nam nhân xinh đẹp như vậy, hơn nữa đôi mắt trong suốt màu nâu kia luôn yên tĩnh như vậy, sâu thẳm như Lương Hồ(*).

(*)Lương Hồ: chỉ Hồ Bắc và Hồ Nam, Trung Quốc.

Một lúc lâu sau

“Có phải người rất chán ghét ta không?” Nàng đột nhiên hỏi.

Lý Mộ Bạch ngạc nhiên quay mặt lại hỏi. “Hả?”

Nhiếp Đông Nhai nghiêng trán nói. “Mặc dù không ghét ta, người cũng hận không thể nhanh chóng bỏ rơi ta, sau đó chạy thật xa, tốt nhất đời này cũng không muốn gặp lại ta, đúng không?”

Lý Mộ Bạch không nói gì, hiển nhiên là chấp nhận, Nhiếp Đông Nhai thấy thế ngược lại lại cười vui vẻ.

“Người vừa mới rồi hỏi ta có sống chết cùng với người ta thương hay không, ta sẽ không có, hơn nữa...” Nàng chớp mắt. “Người vẫn là nam nhân đầu tiên mà ta có cảm tình tốt đẹp!”

Lý Mộ Bạch nhẹ nhàng nhún mày. “Ta ư?”

“Đúng! Là người.” Nhiếp Đông Nhai dùng sức gật. “Nói thực ra, ta đã thấy nam nhân đều giống nhau, chân bà mối đã sớm san bằng cửa nhà ta, nhưng dù là anh hùng hào kiệt trên giang hồ hay là vương tôn hiển hách vinh quang đầy mình lẫn công tử tuấn mỹ tiêu sái văn nhã, ta đều thật sự chán ghét!”

“Tại sao?”

“Thế mà cũng hỏi vì sao à?” Nhiếp Đông Nhai nhún mắt nhún mũi như trẻ con. “Bọn họ đều làm ra vẻ, nhìn thấy liền chán ghét!” Xoay người, nàng tiếp tục hướng đi đến đường bên kia.

“Ta chán ghét bọn họ, vừa thấy ta liền lộ ra cái loại này ánh mắt đăm đăm mê muội như sắc lang, có người còn có thể chảy nước miếng, ghê tởm đến chết! Còn có, ta cũng chán ghét bọn họ dùng thủ đoạn đến lấy lòng ta, nịnh nọt ta, nhưng mà lại không ngần ngại nói xấu người khác trước mặt ta, thật đúng là dạng tiểu nhân đê tiện! Ta ghét nhất ở trước mặt ta là một người, sau lưng ta lại trở thành một người khác, đúng là kẻ hai mặt!”

Xoay người lại, nàng đối mặt với Lý Mộ Bạch, đi lùi lại.

“Nhưng mà người không như vậy, lần đầu tiên gặp mặt, người tò mò ta là ai, vì sao lại rơi xuống từ trên cây, cũng không bị ta mê hoặc đến thần hồn điên đảo; hơn nữa người cũng không có ý lấy lòng ta, lại càng không muốn nịnh nọt ta, bởi vì căn bản người không thích ta, ngay cả như vậy, người cũng sẽ không khẩu thị tâm phi(*) lừa gạt ta. Thật ra người cũng không ghét ta, người không thừa nhận? Bởi vì không muốn thương tổn ta, nhưng cũng không phủ nhận bởi vì người không muốn nói dối.”

(*) khẩu thị tâm phi: suy nghĩ và lời nói không ăn khớp nhau

Nói tới đây, bỗng nhiên đáy mắt nàng xẹt qua một chút bồn chồn.

“Cho nên nói, người thật sự là người tốt ! Nếu như không tìm được vị hôn phu hợp với ta, ta sẽ suy xét tới việc gả cho người!”

Lý Mộ Bạch khẽ nhún mày, lại không hề hé răng.

Trêu đùa thực hiện được, Nhiếp Đông Nhận không khỏi mừng rỡ cười ha ha, như trẻ con vỗ tay, “Bị lừa! Bị lừa! Thật sự bị lừa!” vẻ u sầu sớm vừa mới rồi không cánh mà bay. “Không ngờ người dễ lừa như vậy!”

Sau một trận cười, nàng mới ngừng, tiếng cười giống như chuông bạc.

“Đừng sợ, đừng sợ, ta chỉ nói giỡn mà thôi, đừng coi là thật, ta cũng không mặt dày như vậy đâu, người rõ ràng không thích ta, ta còn muốn cứng rắn muốn như vậy...” Nàng lại nhăn mũi, “Thật sự cũng không phải không có!” Sau đó nhẹ nhàng xoay người đi đến. “Tuy nhiên ta có thể sẽ bắt người cùng ta đi tìm vị hôn phu hợp ý, ta nghĩ vậy đó! Chỉ cần bằng một nửa người cũng được.”

Lý Mộ Bạch vẫn không nói chuyện, chỉ nhìn bóng lưng hoạt bát của nàng như có suy nghĩ gì, khi thấy nàng ngồi xổm xuống hái đóa hoa dại ngửi hương thơm của nó, khi thì dừng lại lè lưỡi giả mặt quỷ với sóc con trên cây, khi thì thoải mái phát ra tiếng cười duyên, sinh động, cô gái tuổi này có biết bao nhiêu hồn nhiên sinh động.

Có lẽ nàng tùy hứng gian trá, nhưng vẫn không mất đi tấm lòng thuần khiết của nàng.

Cho đến khi màn đêm buông xuống, Lý Mộ Bạch mới nhẹ nhàng nhắc nhở nàng, “Nhiếp cô nương, nhà chùa đã chuẩn bị xong bữa ăn chay, chúng ta cần phải trở về.”

Nhưng bởi vì âm thanh của hắn nói chuyện quá nhỏ, phải nói hai lần thì Nhiếp Đông Nhận mới nghe thấy.

“Sao? A, khó trách bụng của ta kêu, thì ra đã trễ như vậy rồi. Được, chúng ta về chùa thôi!”

Sau đó, vẫn như cũ nàng hoạt bát suốt trên đường về chùa, cho nên không để ý đến ánh mắt Lý Mộ Bạch từ đầu đến cuối nhìn nàng chằm chằm...

Hơn một tháng nữa lại đi qua, tháng ba mùa xuân ấm áp, thế nhưng bọn họ lại đi đến Vân Nam.

Càng cách xa quan ngoại.

Sau đó, ở ngoại ô Côn Minh, Nhiếp Đông Nhận thể hiện tài năng, lộ một chút võ công nho nhỏ của nàng, bởi vì bọn họ gặp phải tình huống nguy hiểm nhất khi xuất môn cướp bóc giữa đường.

“Đừng lo lắng, đừng lo lắng, loại cướp bóc nhỏ nhặt này, qua hai ba chương liền biến mất sạch sẽ, ngay cả trường kiếm cũng không cần dùng đến!”

Nhiếp Đông Nhận cười hì hì bước xuống ngựa, nhìn qua thật sự hưng phấn, giống như chủ quán lâu rồi không tiếp tục kinh doanh, xắn tay lên chuẩn bị thật tốt ăn khai trương trăm năm có một.

Thật tốt, mấy tên không có mắt này đến vừa đúng lúc, giúp nàng thư giãn gân cốt một chút.

“Lý công tử, nếu người sợ hãi thì có thể nhắm mắt lại, không cần cảm thấy mất mặt, ta hiểu được, người chỉ là người đọc sách thôi, tất nhiên không quen loại sự tình này, cho nên cứ việc nhắm mắt lại không sao cả, chờ ta giải quyết bọn họ sau sẽ báo cho người biết.”

Nàng thật không biết, trước đây Lý Mộ Bạch gặp phải loại sự tình này thì hắn sẽ giải quyết như thế nào.

Hiển nhiên, Lý Mộ Bạch không có nhắm mắt lại, ngồi ngay ngắn trên yên ngựa, không sợ hãi cũng không kinh hoảng, bình tĩnh nhìn Nhiếp Đông Nhận dùng hai ba chiêu giải quyết bọn thổ phỉ, sau đó đắc ý ào dạt trèo lên ngựa quay đầu đi tiếp, ngay cả ngựa của nàng cũng rất đắc ý, phi đi với tốc độ nhanh hơn trước rất nhiều.

“Nhiếp cô nương! Quả nhiên gia đình có tiếng là học giỏi thâm hậu, mấy người... thổ phỉ kia không phải đối thủ của cô nương.”

“Đây là đương nhiên, ta đã từng khổ luyện qua công phu nha!” Nhiếp Đông Nhận kiêu ngạo mà vênh cằm.”Ta dám nói ngay cả tỷ tỷ so ra cũng kém ta.”

“Nhưng mà Nhiếp cô nương cũng không hoàn toàn giải quyết bọn họ.” Lý Mộ Bạch nhỏ giọng “nhắc nhở” nàng.

“Không cần, không cần, cái loại người này giết không được gì.” Nhiếp Đông Nhận vô tình phát phát tay. “Giáo huấn bọn họ một chút là có thể đi!”

“Đó là Nhiếp cô nương nói, nhưng đối với những người không có võ công kia, mạng bọn họ vẫn quan trọng.” Lý Mộ Bạch nhẹ nhàng nói.

Nhiếp Đông Nhận ngẩn ngơ. “Này... Ta thật ra không nghĩ tới.”

Lý Mộ Bạch lẳng lẳng liếc nàng một cái, không hề nói gì, để mặc Nhiếp Đông Nhận nghiêm túc suy tư.

Có đôi khi, giới tuyến đúng và sai là rất mơ hồ.

Hôm sau, bọn họ đi vào hồ Điền Trì(*) ở phía tây nam Côn Minh, từ từ đi tới hồ Điền Trì trăm năm, nhân nhả xem phong cảnh hàng vạn ngọn sóng xanh trong đại dương mênh mông kia, sông núi trời mây liền nhau, có quang cảnh của biển lớn, cũng có kiều mỵ của vùng sông nước Giang Nam.

(*)Điền Trì (, bính âm: Diān Chí) hay Côn Minh hồ (, pinyin: Kūn Míng Hú) là tên gọi của một hồ nội địa lớn nằm ở phía tây nam thành phố Côn Minh, tỉnh Vân Nam, Trung Quốc.

Đây là một hồ nước ngọt rộng 298 km², nằm trên độ cao 1.886,5 m so với mực nước biển. Hồ dài 39 km từ bắc đến nam, độ sâu trung bình 4,4 m. Phía đông là dãy Kim Mã sơn, phía tây là Bích Kê sơn, phía bắc là Xà sơn, phía nam là Bạch Hạc sơn.

Theo Wikipedia – vi.wikipedia.org/wiki/%C4%90i%E1%BB%81n_Tr%C3%AC

“Ta vẫn nghĩ là kẻ ác hắc chỉ là loại tội ác tà trời, tay nhuộm đầy máu, tay làm ra những chuyện tội lỗi đâm máu, cho tới bây giờ không nghĩ tới đối với một người dân bình thường mà nói, chỉ cần là một thổ phỉ nhỏ nhỏ cũng có thể trở thành kẻ giết người.” Nhiếp Đông Nhận đột nhiên nhắc tới chuyện ngày hôm trước. “Hiện tại mới biết được ta thật sự là quá ngây thơ.”

“Thế gian này không có việc gì là đơn thuần.” Lý Mộ Bạch thản nhiên nói.

“Nói cũng đúng. Nhưng mà...” Nhiếp Đông Nhận nghiêng đôi mắt đen láy nhìn mắt nâu của hắn. “Ta nghĩ người chỉ là người đọc sách đơn thuần, trong đầu nhồi vào chi, hồ, giả, dã (*), không ngờ tới người hiểu được rất nhiều.”

(*)trợ từ dùng trong văn ngôn, để diễn tả bài văn hoặc lời nói không rõ ràng.

“Nhìn người không thể chỉ nhìn vào bề ngoài.” Lý Mộ Bạch nói nhỏ. “Nếu đã từng trải qua đau khổ cùng cay đắng trong cuộc sống thì sẽ lưu lại vết tích trong tâm trí, nhưng lại không thể nhìn thấy rất nhiều vết sẹo trong tận thâm tâm, vết sẹo đó chỉ mình mình hiểu rõ, người khác thì hoàn toàn không biết gì cả”

Không hề dự báo trước, Nhiếp Đông Nhận đột nhiên dừng lại, dùng ánh mắt có chút kỳ quái nhìn hắn một lúc lâu mặc dù bộ dạng hắn xinh đẹp đến cực điểm, vóc dáng lại tương đối cao.

“Người cũng có sao?”

“Mỗi người đều có.” Lý Mộ Bạch nhẹ giọng nói. “Cô nương không có sao?”

“Làm sao người biết?”

“Cô nương lại kiên quyết phản kháng lệnh tôn(*) như vậy, tất nhiên là có nguyên nhân, nếu ta đoán đúng vậy, hẳn là...” Lý Mộ Bạch nhìn nàng sâu sắc. “Có liên quan đến lệnh đường(**), đúng không?”

(*) cách gọi cha ai đó một cách tôn kính

(**) cách gọi mẹ ai đó một cách tôn kính

Ánh mắt Nhiếp Đông Nhận càng kỳ lạ, tim đập mạnh và loạn nhịp, chăm chú nhìn phía sau hắn, đột nhiên hỏi chuyện khác.

“Ta đã mười sáu tuổi, còn người?”

Lý Mộ Bạch hơi ngậy ra một lúc, giống như vấn đề nàng hỏi thật ngoài ý muốn. “Hai mươi lăm.”

“Đã từng thành hôn chưa?” Nhiếp Đông Nhận hỏi tiếp.

“Chưa từng.” Lý Mộ Bạch càng thêm kinh ngạc. “Nhiếp cô nương hỏi như vậy là có ý gì?”

“Ý gì?” Ngậy cả người, Nhiếp Đông Nhận có chút hoang mang nháy mắt một cái, sau đó tùy hứng nhún vai, “Không có gì ý.” xoay người tiếp tục đi. “Tùy tiện hỏi như vậy thôi.” Sự thật là, chính nàng cũng không biết hỏi làm cái gì, chỉ là đột nhiên rất muốn biết, sau khi biết đáp án, chính mình cũng cảm thấy buồn bực.

Kỳ quái, nàng hỏi loại việc này để làm gì?

“Lý công tử.”

“Cô nương?”

“Người ta nói người học võ người lấy việc trừ gian diệt ác làm nhiệm vụ của mình, người có cho như vậy là đúng không?”

“Tại sao cô nương lại nghĩ như vậy?” Lý Mộ Bạch không đáp mà hỏi lại.

“Nói thực ra,” Nhiếp Đông Nhận liếc mắt nhìn Lý Mộ Bạch một cái, nhất thời cao hứng bắt chước hắc khoanh tay mà đi. “Mới đầu ta học võ chỉ là vì bảo hộ chính mình, không muốn bị khi dễ.”

“Như vậy cũng không sai.”

“Nhưng ta không hề giúp đỡ người khác, như vậy là không đúng có phải không?”

“Mọi người đều có quan điểm khác nhau, cho dù cô nương cho rằng như thế, vẫn nên làm theo khả năng của mình đi.”

“Làm theo khả năng?” Nhiếp Đông Nhận đột nhiên lại dừng lại, hai mắt đăm đăm, “Đúng rồi! Sao ta không nghĩ tới?” Nàng lẩm bẩm nói như tỉnh ngộ, lập tức hăng hái dào dạt, hưng trí bừng bừng, một phen bám trụ Lý Mộ Bạch đi tới bên đường, ngồi xuống trên một tảng đá lớn, sau đó...

“Cô nương ta không đi quan ngoại!” Nàng lớn tiếng tuyên bố.

“Không... Không đi?” Lý Mộ Bạch nhất thời mờ mịt. “Vì... Vì cái gì?”

“Ta đã nói rồi mà! Võ công của cha ta đều không thích hợp để con gái trong nhà gia đình luyện, tuy rằng ông ngoại đã dạy ta không ít, nhưng ta cảm thấy như vậy vẫn còn rất yếu kém, cho nên...” Nhiếp Đông Nhận nhếch miệng cười. “Ừ, ta quyết định đi bá tử học nghệ!”

Lý Mộ Bạch trợn to mắt, kinh ngạc nói không ra lời.

“Ừ! Trước hết ta nghĩ, muốn tìm tìm người lợi hại nhất, cho nên thôi...” Nhiếp Đông Nhận cắn ngón tay trầm ngâm.

“Hiện nay trong chốn võ lâm người lợi hại nhất không hề nghi ngờ là Nhất Hoàng Song Kiếm Tam Ma, bọn họ có sáu người võ công ngang nhau, nhưng Đao Hoàng ít nhất mười năm nay chưa từng xuất hiện ở trên giang hồ, chỉ là tìm hắc sẽ rất khó khăn; mà con trai của Hoài Nam Kiếm sống chết đuổi theo ta muốn ta làm vợ của hắn, việc này ta tránh né chỉ e sợ không kịp; Thương Tình Kiếm vì tình mà bị thương tổn, hận nữ nhân vô cùng, tất nhiên không có khả năng thu ta làm đồ đệ, cho dù hắn thu ta, đại khái cũng là muốn bắt ta làm nơi trú ẩn; về phần ba cái ma đầu kia thì đừng nói nữa.”

Tự lẩm bẩm nói đến đây, nàng ảo não thở dài.

“Xem ra chỉ có thể hướng Nhất cốc Nhị trang Tam phủ tìm sư phụ, chỉ có điều Diêm La Cốc kia...”

“Diêm La Cốc?”

“Người hỏi Diêm La Cốc?” Vừa nghe Lý Mộ Bạch hỏi một câu, hai mắt Nhiếp Đông Nhận lập tức phát sáng lên, vội vã trả lời hắn. “Nói cho người biết! Đó là địa phương đáng sợ nhất trong chốn võ lâm, quả thực so với địa ngục còn khủng khiếp hơn!” Có người tham gia bàn luận tất nhiên tốt hơn nhiều so với một người lăm bằm một mình như ngu ngốc.

“Phải không?”

“Nghe nói Diêm La Cốc, bảy Diêm La luận theo tuổi tác mà phân thứ bậc sư huynh sư đệ tỷ muội, mỗi một vị đều có được một thân võ công sâu không lường được, một vị đứng ra cũng đủ để xưng bá võ lâm, may mắn bọn họ không có hứng thú việc này, nếu không toàn bộ võ lâm đã sớm rơi vào trong ma chướng của bọn họ.”

“Thì ra là thế.”

“Nghe thì không có khả năng như vậy, nhưng đây là sự thật.” Nhiếp Đông Nhận nghiêm trang liếc mình gật đầu. “Không lừa người!”

Lý Mộ Bạch không có nói cái gì, Nhiếp Đông Nhận nghĩ hần tin, liền tiếp tục nói tiếp.

“Đại ca của bảy vị Diêm La kia là Tiểu Diêm La, là mẫu người nham hiểm, trong lúc kể chuyện cười mà lấy mạng người, làm người ta khó đề phòng được; sau đó là Độc Diêm La, tâm tư thâm độc, hần từng giết một bang phái giang hồ trên dưới ba trăm người chỉ trong vòng một nén nhang, chỉ dùng độc...”

“Lão Tam là Khốc Diêm La, tiếng khóc của nàng có thể khiến người nổi điên mà tự giết lẫn nhau, rất không may, nàng rất thích khóc; vị thứ tư là Nộ Diêm La, tính tình còn nóng nảy hơn cả gấu lớn vừa tỉnh ngủ, một câu không đúng liền rút đao giết người; Ách(*) Diêm La cũng không phải cầm thực, mà là nàng cực không thích nói chuyện, nhưng đây cũng không có nghĩa là nàng dè dặt ít nói, thực chất lại ngược lại, bình thường mọi người căn bản không biết chính mình rốt cuộc đắc tội nàng ra sao, chẳng hiểu tại sao lại bị nàng giết...”

(*) cầm

“Mà trong bảy vị Diêm La, độc ác tàn bạo nhất không thể nghi ngờ chính là lão lục Ác Diêm La, không ra tay thì thôi, vừa ra tay thì nhất định sẽ tiến thẳng đến ngực, rõ ràng là lấy sống trái tim của đối thủ; vị Diêm La cuối cùng là Quỷ Diêm La, hần trẻ tuổi nhất, cũng thích trêu chọc người khác nhất, chủ yếu là đem đối thủ ra chơi đùa thỏa thích, sau đó mới giết đối phương...”

“Nhưng bảy người bọn họ đều có một điểm giống nhau: tính cách độc ác, giết người không chớp mắt, hai tay mỗi người đều nhuộm đầm máu, sau lưng mỗi một vị đều là trăm ngàn oan hồn, đối thủ cho dù là hắc đạo hay bạch đạo, chỉ cần đắc tội với họ, thì sẽ không lưu tình người sống, thế nào cũng đuổi giết bằng được!”

Nàng thở hắt một hơi, lại có kết luận, “Tóm lại, bọn họ là kẻ độc ác tàn nhẫn nhất trong chốn võ lâm, mà đầu tàn nhẫn nhất, danh chấn thiên hạ là đúng là không sai, khiến người ta nghe tiếng thôi cũng đủ khiếp đảm, sắc mặt đại biến, cho nên ta tuyệt đối không thể đi tìm bọn họ. Chỉ là...” Nàng nhún nhún vai. “Chỉ sợ cũng rất khó tránh việc phải đi tìm bọn họ.”

“Tại sao lại như vậy?”

“Bảy vị Diêm La hành tẩu giang hồ ít khi bộc lộ thân phận, khi bọn họ lộ thân phận, có nghĩa là lúc bọn họ chuẩn bị động thủ, mà một khi bọn họ động thủ sẽ không để người còn sống, nếu để lại người sống, có rất ít người biết rõ hình dáng thật sự của bọn họ, như vậy chẳng lẽ họ lại nói ra sao?”

“Nói cũng đúng.” Lý Mộ Bạch vuốt cằm. “Như vậy Nhị trang Tam phủ lại là...”

“Nói đến Nhị trang...” Nhiếp Đông Nhận chán nản khịt khịt mũi. “Trong Phách Vương trang, có ít nhất hai, ba người đã từng đến nhà ta cầu thân, vì vậy bọn họ vẫn còn cãi nhau không ngớt, sao ta có thể tự chui đầu vào lưới; về phần Lục Ảnh trang thì toàn là nữ nhân, theo lý thuyết thì đó là chỗ thích hợp nhất với ta, nhưng là...”

Nàng thở dài. “Trang chủ Lục Phù Dung các nàng hận ta hận đến chết...”

“Vì cái gì?”

Nhiếp Đông Nhận bắt mân mân mê đôi môi, trong ánh mắt tươi đẹp tràn ngập một chút cô đơn.

“Bởi vì ta xinh đẹp hơn các nàng. Thật sự là chẳng hiểu làm sao, như vậy cũng có thể trách ta sao?”

Lý Mộ Bạch giật mình, mặt ngoài bình tĩnh, đáy mắt lại xẹt qua một chút ý cười, đáng tiếc vẫn là bị Nhiếp Đông Nhận nhìn thấy.

“Này, người có ý tứ gì hả?” Nàng tức giận đẩy đẩy hắn. “Người ta thăm như vậy, người lại cười người ta!”

“Ta không có cười nhạo cô nương.” Lý Mộ Bạch nhỏ giọng phủ nhận.

Nhiếp Đông Nhận hoài nghi híp mắt. “Thật sự không có?”

Lý Mộ Bạch việc lắc đầu. “Thật sự không có.”

Nhiếp Đông Nhận vẫn hoài nghi nhìn thẳng hắn đánh giá sau một lúc lâu, mới không hoài nghi nữa.

“Được rồi! Không có thì là không có. Vừa rồi nói đến đâu rồi... A! Đúng rồi, còn lại Tam phủ, Tô Châu Nhiếp phủ là một trong số đó, cái này thì không cần phải nói; mặt khác còn có Tôn Trọng phủ cùng với Hồi Hồn phủ, Tôn Trọng phủ cùng Nhiếp phủ không hợp, ta không thể đi; Hồi Hồn phủ lệ thuộc bang phái hắc đạo, cái này càng không được. Cho nên...”

Nàng bỗng nhiên dừng lại, há hốc mồm. “Không thể nào! Ta chỉ còn lại có bốn bang chín phái có thể lựa chọn?” Lập tức lại cúi đầu đếm ngón tay. “Ta không thể làm tên ăn xin, càng không thể làm hòa thượng, đạo sĩ hoặc ni cô, đạo cô, hắc đạo cũng không thể, cứ như vậy...”

Chỉ còn lại bốn đầu ngón tay, nàng liếm một chút đôi môi, lại tiếp tục đếm, “Không thể tiếp cận thiếu chương môn phái Thiên Sơn, phái Hoa Sơn thực thối nát, phái Không Động cùng Điểm Thương phái cũng không nhận nữ đệ tử...” Dừng lại, mạnh mẽ ngắt đầu, khuôn mặt xinh đẹp đặc ý suy sụp. “Hả? Không chỗ để đi? Thật thảm!”

Đang ảo não, khóe mắt lại thoáng nhìn, Lý Mộ Bạch cư nhiên tay đỡ cằm ngủ gật, không nhận được sinh ra can đảm, đột nhiên đánh ra một chưởng thôi, người sau hô một tiếng ngã nằm úp sấp trên đi.

Thật là quá đáng, người ta ở bên cạnh hao tổn tâm trí, hắn lại lạnh lùng đi tìm Chu công nói chuyện phiếm.

“Nhiếp... Nhiếp cô nương?” Lý Mộ Bạch chột vật đứng lên, trên mặt xinh hiện lên một mảnh mờ mịt.

“Người có ý tứ gì?” Nhiếp Đông Nhận tức giận gầm gừ kêu to. “Người ta nói đến nước miếng văng ra, người buồn ngủ!”

“Nhưng mà...” Lý Mộ Bạch chột vật nói. “Nhiếp cô nương không biết là nhờ ông ngoại giúp đỡ sẽ nhanh hơn hay sao?”

“Hả? Ông ngoại?” Nhiếp Đông Nhận giật mình một cái, chợt bừng tỉnh vỗ đùi. “Đúng a, tìm ông ngoại giúp đỡ sẽ nhanh hơn! Được, chúng ta đi đến quan ngoại đi!”

“Bây giờ ư?”

“Đương nhiên không phải, ta muốn xem trận đua thuyền rồng Đoan Ngọ.”

“Nhưng... Vẫn còn nửa tháng nữa mới đến...”

“Đúng vậy, cho nên chúng ta chuẩn bị kế hoạch tốt một chút nửa tháng tới sẽ ở đâu để giết thời gian...”

“Chúng ta?”

Lý Mộ Bạch ngay cả cười khổ cũng không được.

Đoan Ngọ qua đi được nửa tháng, bọn họ còn tại Quý Châu ăn quả cây, lưu luyến thác nước.

Lý Mộ Bạch thì không sao cả, về phần Nhiếp Đông Nhận, ngay từ đầu chính nàng cũng là không hiểu tại sao, lúc này, không phải nàng muốn nhanh đến nhà ông ngoại sao?

Vì cái gì nàng còn ở nơi này?

Vì nơi này phong cảnh độc nhất vô nhị, đặc biệt tuyệt sắc sao?

Cũng không phải vậy!

Trái lo phải nghĩ dường như muốn phá óc, cuối cùng, rốt cục nàng đã rõ ràng, nguyên nhân kỳ thật rất đơn giản: nàng luyện tiếu chấm dứt tất cả mọi thứ.

Đỉnh chính lại mà nói là: nàng luyện tiếu chấm dứt thời khắc ở chung cùng Lý Mộ Bạch.

Tuy rằng nàng mới đầu ham chơi chỉ là nhìn hấn dễ khi dễ, dễ trêu chọc, dễ lợi dụng, mới có cố gắng lôi kéo hấn chạy tới nơi này.

Nhưng, không biết bắt đầu từ khi nào, thế nhưng tâm tư của nàng vụng trộm bỏ rơi mục đích ban đầu, không nghĩ hôm nay sẽ đi chơi ở đâu, ngày mai muốn đi ngắm cảnh chỗ nào, ngược lại không hiểu tại sao càng nghĩ về người bên cạnh nàng, hơn nữa mặc kệ tầm mắt chuyển như thế nào, cuối cùng cũng luôn quay lại người hấn.

Đáng sợ nhất là, thỉnh thoảng bốn mắt nhìn nhau với hấn, vậy mà trong lòng như có nai con chạy loạn.

Hao tổn tâm trí, hình như nàng thích hấn rồi!

Vậy mà nàng lại thích một người mà người đó lại không thích nàng, thậm chí có khả năng chán ghét nàng, sao lại xảy ra tình huống gay go như vậy?

Nàng nên làm gì bây giờ?

3. Chương 3

Năm nay, Hoàng Hà bị vỡ đê lần nữa nên bị đổi dòng, các tỉnh vùng duyên hải liên tục xảy ra bão lũ, dân tị nạn di chuyển ô ạt như nước thủy triều, hết đám này đến nhóm khác đi đến các thị trấn lân cận, ánh mắt bất lực, bàn tay xin xỏ khẩn cầu, tình cảnh bi thương, khó khăn, dường như đến nơi nào cũng gặp, người ta nhìn thấy mà chưa xót.

Hàm răng cắn chặt môi dưới, đôi mắt rưng rưng, lòng Nhiếp Đông Nhạn tràn đầy chua xót, hận không thể về nhà đem mấy xe bạc tới cứu tế bọn họ, nhưng là...

Lý Mộ Bạch hoàn toàn thờ ơ.

Nhiếp Đông Nhạn kinh ngạc nhìn chăm chú vào Lý Mộ Bạch, vẻ mặt của hấn giống như mọi ngày, ánh mắt trong suốt dịu dàng như trước, cũng không có khinh thường, nhưng cũng không có sự thông cảm, không có thương xót, giống như là hấn không nhìn không thấy cái gì cả.

Vì sao? Hấn mù sao? Hấn thật sự không biết là dân bị nạn trôi giạt có biết bao nhiêu thê thảm hay sao?

“Người không nhìn thấy những người dân bị nạn hay sao?” Nhiếp Đông Nhạn nhin không được muốn hỏi.

“Nhìn thấy.”

Thì ra hấn không phải người mù.

“Như vậy...” Nhiếp Đông Nhạn vẫn nhìn chăm chăm Lý Mộ Bạch như cũ. “Người không nghĩ sẽ cứu bọn họ sao?”

“Không muốn.” Lý Mộ Bạch không chút do dự gạt bỏ, lời nói vẫn nhỏ nhẹ như cũ, lại cũng không thêm liếc mắt nhìn Nhiếp Đông Nhạn một cái.

Trầm mặc trong chốc lát.

“Người không đồng tình với bọn họ?”

“Không.”

“Không thể giúp bọn họ được sao?”

“Không.”

“Vì cái gì?” Nhiếp Đông Nhạn không tự chủ được mà đề cao giọng, oán giận chồng chất mỗi một chữ đều tựa như mũi tên bén nhọn.”Bọn họ rõ ràng đáng thương như vậy, do vậy mới cần người ta giúp nha!”

Lúc này, Lý Mộ Bạch mới thản nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái, “Người cần giúp thật sự chưa chắc cần giúp đỡ.” Hắn nhỏ giọng mà nói. “Người đáng thương cũng có nhiều khả năng sẽ quay lại cắn người một phát.”

Hai mắt nhú lại, Nhiếp Đông Nhận đang định phản bác lại, nhưng không biết vì sao, nàng lại nuốt kích động trở lại, thay vào đó lại là ánh mắt đăm chiêu nhìn Lý Mộ Bạch. Cho đến bọn họ đi vào nhà trọ thuê hai gian phòng, sau khi rửa mặt chải đầu, Lý Mộ Bạch đến gõ cửa phòng của nàng.

“Nhiếp cô nương không muốn dùng bữa tối sao?”

“Có, nhưng mà...” Nàng vẫn dùng ánh mắt đăm chiêu nhìn hắn như cũ. “Chúng ta gọi mang vào phòng có được hay không?”

Một lát sau, đang chờ đợi bữa tối đưa tới thì Nhiếp Đông Nhận giật mình nhìn chăm chú vào Lý Mộ Bạch như trước, thần sắc của người đều không có nửa điểm khác thường.

“Nhớ lại trước đây, ông ngoại cho ta một con chó nhỏ, ta rất thích nó, bởi vì nó rất thông minh, nghe lời lại trung thành,” Đột nhiên, Nhiếp Đông Nhận nói chuyện. “Ông ngoại cũng nói, chó là vĩnh viễn sẽ không phản bội người, ta nghĩ, không ai là không thích mới phải.”

Lý Mộ Bạch lẳng lẳng lắng nghe, ánh mắt mang theo một tia hoang mang, hiển nhiên là không rõ Nhiếp Đông Nhận vô duyên vô cớ nói cái đó làm gì.

“Nhưng có một ngày, trong nhà có một tên người hầu mới tới, làm việc hết sức chăm chỉ, nhưng mà không biết vì cái gì, hắn lại rất ghét chó, chi e sợ tránh không kịp.” Nhiếp Đông Nhận tiếp tục nói. “Ta nghĩ tất cả biện pháp muốn cho hắn hiểu được con chó nhỏ thật ra là rất trung thực đáng yêu, nhưng trước sau hắn không thể nhận, nhưng ta không chịu nhận thua, nghĩ rằng phải khiến cho hắn thích con chó nhỏ của ta trước đã, vì thế bắt buộc hắn mỗi ngày mang con chó nhỏ của ta đi ra ngoài tản bộ, giúp nó tắm rửa, cho nó ăn cơm, cho đến tận khi mẹ ta ngăn cản hành vi gây thơ của ta...”

“Nhận nhi, người có chú ý tới, tay trái A Phúc không được linh hoạt cho lắm?”

“Có chú ý tới! Nương, có phải tay trái A Phúc bị thương hay không?”

“Không, hiện tại hắn không có bị thương, nhưng trước đây rất lâu, cánh tay trái của hắn từng bị thương, bị chó cắn, hơn nữa con chó điên kia là con chó mà hắn yêu thương từ nhỏ.”

“Hả? Sao... Sao lại bị cắn như vậy?”

“Càng tệ hơn là, con chó điên kia cũng cắn chết em gái của hắn.”

“Trời... Trời ạ!”

“Vào một đại nạn đối năm kia, cả nhà bọn họ chính mình cũng không có cái gì để ăn, làm sao còn có dư thừa thức ăn cho chó? Mà con chó nhỏ tuy là trung thực, nhưng tuyệt đối cũng không có ngoại lệ. Bởi vậy, Nhận nhi...”

“... Không thể vì người khác không giống chúng ta mà cho rằng người ta sai, phải nghĩ lại xem người ta đã trải qua chuyện không vui gì mà lại như vậy.” Từ đầu đến cuối hai mắt Nhiếp Đông Nhận vẫn nhìn không dời Lý Mộ Bạch. “Chắc là nương ta muốn nói như vậy, ta nghĩ, người... Chắc là cũng như vậy đi.”

Giống như sư thầy nhập định, thần sắc Lý Mộ Bạch không thay đổi chút nào, từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt nhu hòa dường như lại toát ra một ngọn lửa, sau đó, hắn hạ mí mắt xuống giấu ngọn lửa kia đi.

Thật lâu sau... Thật lâu sau...

“Tiên phụ cũng từng là người trong võ lâm,” rốt cục hắn lên tiếng. “Tuy không phải là người có tiếng tăm lừng lẫy, nhưng cũng hành tẩu giang hồ bao nhiêu năm, khó tránh khỏi có người chết trong tay hắn. Cho đến hắn rời khỏi giang hồ thành thân sinh con, quay đầu nhìn tuổi trẻ đầy xúc động thì nhớ tới những chuyện ngu xuẩn đã làm, quyết định phải đi chuộc tội...”

Âm thanh đặc biệt rất nhỏ, dường như không nghe được.

“Vì thế, người trở thành làm một người vô cùng lương thiện thích giúp đỡ người khác, cho dù đối phương có biết người, không biết người, hoặc là người trong giang hồ, không phải là người trong giang hồ, chỉ cần tới cửa để van xin giúp đỡ, người cũng không hỏi nguyên do, không suy nghĩ tận tâm giúp đỡ đối phương. Cứ như vậy trên dưới mười năm, người cứu giúp người khác không dưới mấy trăm người, hơn nữa quyên tiền giúp nạn thiên tai với số lượng lớn, nói là ngàn vạn người cũng không quá đáng...”

Nói đến tận đây, hần đột nhiên khẽ vung ống tay áo.

“Có một ngày, khi người rời xa nhà đi khám bệnh thì cứu được một vị bị kẻ thù ám sát sau đó cùng trở về, đó là đại hiệp có uy tín cực cao trong bạch đạo, tiên phụ chẳng những cứu hần, lại thành thật cùng hần trở thành bạn tri kỷ, đối với hần không hề cảnh giác...”

Thật không ngờ tới, vị bạch đạo kia thể hiện ra bên ngoài thì hết sức quang minh lỗi lạc, thực ra lại âm thầm mơ ước gia tài bạc triệu Lý gia, vì thế cùng bọn ăn trộm giả làm cường đạo cướp sạch Lý gia, đem toàn bộ Lý gia cao thấp hơn bảy mươi người giết hết, bao gồm Lý phụ, bốn anh chị em của Lý Mộ Bạch, chỉ buông tha Lý phu nhân cùng Lý Mộ Bạch năm đầy mới tám tuổi.

Giữ lại Lý phu nhân, bởi vì tên súc sinh lòng lang dạ sói kia thèm nhỏ dãi sắc đẹp Lý phu nhân; lưu lại Lý Mộ Bạch, bởi vì muốn bắt Lý Mộ Bạch đến uy hiếp Lý phu nhân thuận theo hần.

Rồi sau đó, hần tuyên bố ra bên ngoài là nhận di ngôn của Lý phụ ủy thác chăm sóc cô nhi quả phụ Lý gia, không chỉ có công khai chiếm lấy gia sản Lý gia, ngay cả Lý gia chủ mẫu cũng thuận tiện thu nạp.

Đương nhiên, nói như vậy không nhất định có thể lừa dối người, nhưng nếu là đã chịu qua ân huệ của Lý gia, cũng đã ở lâu trong Lý gia ăn không phải trả tiền nhiều năm, hơn mười vị thực khách cũng trăm miệng một lời vì hần mà nói lời “Làm chứng”, cho dù có nghi vấn cũng không thể nghi ngờ mà chất vấn.

Cho nên, không ai hoài nghi hần, một người cũng không có.

“... Vì ta là trẻ mồ côi duy nhất còn sót lại của Lý gia, tiên mẫu chịu nhục thuận theo tên súc sinh kia, âm thầm nghĩ tất cả biện pháp muốn đem ta tống xuất ra khỏi Lý gia. Một năm sau, nàng rốt cục thành công tránh đi tên súc sinh kia đem ta phó thác cho người đáng tin cậy được, ban đêm liền thắt cổ tự tử đi theo tiên phụ, lúc ấy tiên mẫu đang mang bầu sắp lâm bồn, là cốt nhục của tên súc sinh kia, nàng sớm hạ quyết tâm không cho đứa nhỏ của tên súc sinh kia có cơ hội chào đời...”

Nói tới đây, Lý Mộ Bạch từ từ nâng mắt lên, ánh mắt vẫn trong suốt như cũ, vẫn dịu dàng như cũ.

“Lúc tiên mẫu đưa ta rời khỏi Lý gia, trước đó chỉ nói cho hai ta câu: trên đời này không có người cần giúp đỡ thật sự, chỉ có kẻ súc sinh vong ân bội nghĩa.”

Chuyện cũ thật bi thương, lời giáo huấn thật nặng nề!

Nhiếp Đông Nhạn nghe được trợn mắt há hốc mồm, lòng tràn đầy rung động.

Hai câu di ngôn, bao hàm nói không hết hối hận, nói không xong oán hận, khắc sâu bi thương, cảm phần vô tận, còn có tuyệt vọng đối với tính người.

Thật sự là chó sẽ cắn người!

Nàng có thể trách hần sao?

Không, nàng không thể trách hần.

Biết rõ hần rất cực đoan.

Nàng vẫn là không thể trách hần.

Cho dù tâm hần đã rất tàn nhẫn.

Nàng vẫn không thể trách hần.

Chẳng những không thể trách hần, nàng càng thích hần!

Bởi vì rất đau lòng.

Chăm chú nhìn khuôn mặt thanh tú thể hiện vẻ mặt yên tĩnh dịu dàng, nàng tựa hồ có thể thấy Lý Mộ Bạch giấu sau mặt ngoài bình tĩnh kia là khối bi thương mà trái tim còn rớm máu.

Vì hấn mà đau lòng, vì hấn mà bi thương, vì hấn mà phẫn nộ, cảm xúc kích động thắt chặt lòng của nàng, lý trí của nàng nhiều loạn, nàng âm thầm thề, cho dù cái tên súc sinh vong ân phụ nghĩa kia là một nhân vật lớn nguy hiểm trong bạch đạo, nàng phải thay hấn báo thù!

Nhưng mà, chỉ bảy ngày sau, nàng sợ hãi phát hiện ra, căn bản hấn không cần người khác vì hấn mà báo thù...

Trên đời này chỗ nào cũng có người vô lương tâm, người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của cũng là một trong số đó.

Người ta có thể phòng bị được, tài sản trong lúc đó vẫn là hư ảo, như vậy cũng đã đủ thê thảm rồi, cho dù một tên trộm ẩn nấp, hai lạng bạc vụn, hoặc là mấy thứ trang sức châu báu, đây cũng để chi dùng cho cuộc sống yên phận trong tương lai, nếu không thì làm sao cả nhà có thể sống sót được.

Chỉ là có người cố ý ngay cả một con đường sống cho người nhà hấn cũng không cho, chẳng những dám cướp đi một chút vốn duy nhất ban đầu của họ, mà còn muốn bắt đi vợ con của bọn họ, chỉ cần vẫn còn trẻ, có vài phần tư sắc, cũng đừng mong chạy trốn khỏi vận hạn bị bán đi.

Không có tiền cứu giúp dân bị nạn, vậy thay bọn họ đánh đuổi thật nhiều bọn thổ phỉ kia cũng coi như là một sự giúp đỡ chứ?

Nhiếp Đông Nhạn cho rằng như vậy, vì thế lại lôi kéo Lý Mộ Bạch làm khách mời của Ma Tước nơi nơi tìm kiếm bang phái chuyên lấy dân tị nạn làm mục tiêu “Ác đường lang”.

Mấy ngày sau, thật vất vả, rốt cục nàng cũng tìm ra kẻ sơn tặc, ngay tại giữa sườn núi Thạch Sơn, nhưng mà...

“Nhiếp cô nương, người muốn đơn thân độc mã xông vào ư?”

“Đúng vậy! Nhiều nhất chỉ có mười mấy hai mươi người, có khó khăn gì mà phải tìm người giúp đỡ?”

“Nhưng bọn hấn...”

“Lại nữa, lại nữa, cô nương ta ứng phó là được rồi!”

“Nhưng là...”

“Chỉ là vài tên tặc thôi, có cái gì mà phải lo lắng!”

“Ta có thể...”

“Đủ rồi! Nếu người sợ hãi, trốn xa một chút là được thôi, đừng nữa nói nữa!”

Không kiên nhẫn đuổi Lý Mộ Bạch đang ngăn người tới bên đường, Nhiếp Đông Nhạn liền đạp núi đi tới sơn trại, quả nhiên chỉ thấy có hơn mười người mà thôi, cũng thật dễ ứng phó.

Nhưng khi nàng rút kiếm đuổi theo tên cướp cuối cùng đang chạy trốn chết tiến vào sơn trại, mới phát hiện bên trong sơn môn nhỏ đứng sơn trại lớn, tên cướp kia chặt vật chạy trốn chết thét to vài tiếng, nhất thời bốn phương tám hướng trào ra bóng người nhiều không đếm được, ước chừng ít nhất có hai, ba trăm người.

Lòng Nhiếp Đông Nhạn nhất thời chìm xuống đáy cốc, bắt đầu nếm thử mùi vị hồi hận, chứng kiến tên thủ lĩnh kia thi triển kinh công như gió bay đến, rõ ràng không phải bọn thổ phỉ bình thường, mà là người mang võ công cao thủ.

Đây là lừa đảo!

Tuy nhiên lúc này đổi ý cũng không kịp thoát thân, nàng đành phải kiên trì đứng lặng ở chính giữa sơn trại, để mặc bọn thổ phỉ vây quanh tầng tầng lớp lớp.

Nhưng mà làm nàng kinh hãi hơn chính là, thân ảnh của một trong số ba tên kia tiến tới giật lấy khăn che mặt của nàng nhanh như tia chớp, căn bản nàng không thể ngăn cản, thậm chí sau khi bị lấy mất cái khăn che mặt mới nhận thấy điểm bất thường – điều này chứng tỏ võ công của nàng không bằng đối phương.

Chỉ một thoáng, bốn phía vang lên âm thanh hít thở khác thường, chợt lâm vào một mảnh im lặng đến nghẹt thở, ánh mắt của hai, ba trăm người đồng loạt nhìn chăm chú vào khuôn mặt của nàng mà chảy nước miếng, bao gồm hán tử dâm loạn lấy đi khăn che mặt của nàng, cũng đều cứng họng, đứng lão đảo, thiếu chút nữa té nhào.

Sao lại có thể tính toán sai lầm thế này!?

Nhiếp Đông Nhạn cảm giận thầm nghĩ.

Tuy nói nàng sớm thành thói quen ánh mắt người ta thèm nhỏ dãi, nhưng giờ phút này trong hoàn cảnh này thật sự không thích hợp, không muốn làm con thỏ nhỏ nhưng cũng vẫn bị ăn luôn, cho dù không bị ăn luôn, cũng sẽ bị nước miếng dìm chết đuối!

“Tiểu... Tiểu nương tử,” hồi lâu sau, hán tử dâm loạn hờn vía bất định mới mở miệng, “Nàng... Nàng là cố ý đến gia nhập chỗ chúng ta?” Nước miếng tràn ra, khi nói có chút giống như đang phun nước bọt, cũng như là ăn đầu lưỡi chính mình. “Không thành vấn đề, vị trí đại áp trại phu nhân sẽ chờ nàng...”

“Dừng ngay giấc mộng xuân thu của ngươi đi!” Nhiếp Đông Nhạn tức giận, chân mày lá liễu dựng thẳng, đôi mắt đẹp trợn lên. “Cô nương ta là đặc biệt đến lấy đầu chó của ngươi, ngươi là tên tặc đồ không biết xấu hổ!”

Ai ngờ hán tử dâm loạn mở to đôi mắt thèm chảy nước miếng, bộ dáng mang vẻ mặt say mê, “Trời ạ! Thanh âm của ngươi thật đúng là nũng nịu, mềm mại, ta nghe được cả người xương cốt đều mềm nhũn.” Nói xong, nước miếng văng tới.

Nhiếp Đông Nhạn nhất thời ghê tởm từng bước rút lui. “Không biết xấu hổ!”

Nàng lui một bước, hán tử dâm loạn lập tức đi tới hai bước, thiếu chút nữa đụng tới nàng, nàng lập tức lại lui ra phía sau hai bước, không ngờ hán tử dâm loạn thoáng cái nhảy mắt, ra tay điểm trúng huyệt đạo của nàng.

Như vậy, căn bản nàng không thể hoạt động được, chỉ có thể vừa sợ vừa giận rống to, “Ngươi muốn làm gì?”

“Ta muốn làm gì?” hán tử dâm loạn thì thào lặp lại, đột nhiên cười to, người chung quanh lại cười thành một đoàn, bộ dáng tục tĩu. “Tiểu nương tử, đương nhiên là muốn thương yêu nàng thật tốt nha!” Nói xong, bàn tay thô ráp dùng sức sờ soạn trên khuôn mặt phấn nộn của nàng. “Chắc chắn, da thịt quả thật trắng mịn!” Hán tán thưởng, tay dời xuống.

“Dừng tay!” Nhiếp Đông Nhạn hỗn hển kêu to. “Ngươi... Ngươi biết ta là ai không? Ta là người của Nhiếp phủ ở Tô Châu, ngươi dám chạm vào ta thử xem, cha ta không thể không làm thịt ngươi!”

Bàn tay táo bạo che trời hắng ngày dừng lại một chút, lập tức thoáng một cái xé vạt áo trước ngực của nàng, “Nhưng cha nàng sẽ không biết nàng ở chỗ của ta.” Hán tử dâm loạn chẳng hề để ý mà nói, lại khấn cấp xé nốt cái yếm xanh nhạt.

“Ngươi!” Nhiếp Đông Nhạn vừa thẹn vừa vội thiếu chút nữa cắn răng.

Ánh mắt dừng lại cặp tuyết lê tròn trịa no đủ kia, trắng như tuyết, bộ ngực trắng đẹp như hai hòn ngọc, hai mắt hán tử dâm loạn cơ hồ toát ra ngọn lửa, miệng đầy nước miếng lại bắt đầu phun ra, so với chó càn giống chó hơn.

“Yên tâm, tiểu nương tử, ta nhất định sẽ yêu thương nàng thật tốt!” Dứt lời, đột nhiên nắm ngón tay giờ ra rồi chộp tới trước ngực nàng.

Tim Nhiếp Đông Nhạn như ngừng đập, nước mắt đột nhiên tràn ra từ khóe mắt...

Trốn không thoát!

Nhưng ngoài dự đoán mọi người, trước khi năm đầu ngón tay kia sắp đụng chạm đến da thịt bộ ngực của nàng bỗng nhiên ngừng lại, giống như bị người điểm huyệt.

Kinh ngạc, nước mắt ngừng chảy, Nhiếp Đông Nhạn bất giác trừng lớn mắt, chợt chú ý tới gương mặt hán tử dâm loạn đột nhiên vận vẹo một chút, sau đó biến thành một mảnh trống rỗng mờ mịt, nàng cảm thấy nghi hoặc, lại phát hiện xung quanh người người đều kinh ngạc gần chết, trừng mắt nhìn phía sau lưng của hán tử dâm loạn, nhưng lại không tự chủ được lùi lại từng bước.

Nàng cũng muốn nhìn một chút sau lưng hán tử dâm loạn đến tột cùng có chuyện gì xảy ra, nhưng bởi vì tầm mắt bị hán tử dâm loạn ngăn trở, không thể nhìn thấy cái gì. Đúng lúc này, đột nhiên động tác hán tử dâm loạn chậm chạp xoay người sang chỗ khác. Vì thế, Nhiếp Đông Nhạn kinh hãi nhìn thấy chỗ lưng hán tử dâm loạn mở một cái lỗ còn lớn hơn so với nắm tay, càng đáng sợ là bên trong trống rỗng!

Sau đó, thân mình hán tử dâm loạn ngã xuống, theo sau đó chiếu vào đôi đồng tử của Nhiếp Đông Nhạn là khuôn mặt thanh tú đang tức giận Lý Mộ Bạch, ánh mắt dịu dàng ôn hòa, biểu tình yên tĩnh khoan thai, còn có trên tay hán tử cầm lấy một trái tim máu chảy đầm đìa, một trái tim còn đang hơi nhúc nhích.

“Người không có lương tâm,” lời nói hán tử nhỏ nhẹ, dịu dàng đầy xem thường. “Giữ trái tim lại làm gì?”

Tiếng nói dừng lại, năm ngón tay thu lại, bỗng bất ngờ bóp nát trái tim kia, tiện đà, thân hình màu đen bỗng nhiên xoay chuyển một cách tàn bạo, năm ngón tay như móc câu, như trăm ngàn ngón tay tùy theo mà giờ ra.

Con người Nhiếp Đông Nhạn kinh hãi đều trừng lớn, nàng không tin, nhìn người mà nàng gọi là “Người đọc sách” dùng tốc độ bay không thể tưởng tượng tại nơi có hai, ba trăm tên thổ phỉ, giống như khói hư vô mờ ảo, thấy không rõ, sờ không được, vì thế, bốn phía bắt đầu vang lên âm thanh tim mật muốn nứt ra, một âm thanh làm người ta sờn hết tóc gáy, còn có tiếng thét kêu cha gọi mẹ chói tai, tiếng khóc bi thương.

“Trời ạ, trời ạ, người thật gian ác!”

“Cứu mạng a ~~ “

“Ta không dám! Ta không dám! Tha ta đi!”

“Cha ơi! Mẹ ơi!”

Hai, ba trăm người kia vừa mới rồi vẫn còn tỏ vẻ hung hăng, giờ phút này người người giống như bị sét đánh, tranh nhau chạy như điên, xô đẩy nhau ngã lăn ra, kinh hoàng chạy khắp bốn phía, lại giống con chuột nhỏ kêu loạn bị con mèo truy đuổi khắp nơi, hận chỉ hận cha mẹ chỉ sinh cho hán tử hai cái đùi, chỉ trách ông trời không ban cho hán tử một đôi cánh.

Nhưng bọn họ cứ việc thực mạng chạy như điên, vong hồn giống như tán loạn, hồn phi phách tán kia như dạy người “Phốc! Phốc!” Thanh âm không ngừng vang lên, người chạy trốn chết vẫn một người tiếp một người lục tục rồi ngã xuống như cũ, trước ngực mỗi người đều có một lỗ thủng, còn thiếu một trái tim.

Thủ pháp ra tay thật tàn nhẫn, trong chốn vô lâm chỉ có một người duy nhất có thể làm như vậy.

... Trong bảy vị Diêm La không thể nghi ngờ hung tàn thô bạo nhất chính là lão lục Ác Diêm La, không ra tay thì thôi, vừa ra tay là tiến thẳng đến ngực, rõ ràng lấy sống trái tim của đối thủ...

Nhiếp Đông Nhạn không có quên lời mình đã nói, nhưng là nàng vẫn không thể tin sự thật trước mắt như trước, hiện thực tàn khốc, máu chảy đầm đìa trước mắt.

Sau đó, nhiều lời đồn đãi liên quan với Ác Diêm La từng cái xẹt qua đầu nàng...

Trời sinh tính ngoan độc, ra tay độc ác, tàn độc ngang ngược, tàn bạo, giết người như ngóe...

Từng một mình đột kích Bàn Long Đàm, trong một khắc lấy đi hơn bốn trăm trái tim người, cũng từng đơn thân độc chiến giết chết một trăm chín mươi tám người trong Xích Thương Hội, giết chết Thiên Hôn Địa Ấm, cái này thì thôi, dù sao Bàn Long Đàm cùng Xích Thương Hội đều là bọn hắc đạo không chuyện ác nào không làm, bị tiêu diệt cũng là xứng đáng...

Đáng hận chính là, Tư Không Hiền được xưng danh là đại hào kiệt trong giới bạch đạo, thường ngày thích làm việc thiện giúp đỡ người khác, làm người quang minh chính đại, nhưng mà cũng vô duyên vô cớ hơn hai trăm mạng người trong phủ bị Ác Diêm La giết chỉ trong vòng một đêm, cuối cùng còn đem lửa thiêu cả nhà họ...

Những cái đó, tất cả đều là hấn làm?

Tính tình dịu dàng, hoàn hảo, luôn bị nàng khi dễ đến nỗi chỉ có thể cười khổ, như “Người đọc sách”, tất cả cái đó, tất cả đều là tính cách của hấn hay sao?

Nàng thật sự không thể tin được!

Nhưng sự thật ngay trước mắt, mà còn đang tiếp diễn, tiếng kêu thảm thiết, cầu xin tha thứ trong nỗi hoảng sợ, bước chân bối rối lộn xộn chạy chốn, vẫn tiếp tục như cũ...

Không biết qua bao lâu, rốt cục, tất cả đều kết thúc.

Nhiếp Đông Nhận muốn chuyển động mà không thể chuyển động được, chỉ có thể di chuyển tròng mắt nhìn quang cảnh trong tầm mắt, mà đã khiến nàng lạnh cả người, trong lòng kinh hãi không thôi.

Thi thể giăng khắp nơi trải rộng bốn phía, trên mặt đất dòng máu tươi đang chảy xuôi, Lý Mộ Bạch đang đứng lặng ở chính giữa cảnh tượng địa ngục đầy làm người không rét mà run.

Nhiếp Đông Nhận kinh hồn bạt vía nhìn chăm chú vào đôi tay đang chảy máu đầm đìa của hấn phía trên còn có một phần trái tim, nâng cao tầm mắt nhìn dung nhan Lý Mộ Bạch, biểu tình vẫn điềm tĩnh như trước, không thấy một tia ngoan độc, không thấy có nửa điểm ngoan độc, thậm chí không hề phát hiện ra một tia sát khí, vẫn điềm tĩnh, nhu hòa như cũ, tựa như ngay cả con gà cũng đều ngoan ngoãn để nam nhân dịu dàng này ôm.

Hấn có thật là Ác Diêm La?

Chậm rãi, Lý Mộ Bạch xoay người bước hướng đến bên cạnh giếng, lấy thùng nước bên giếng tẩy sạch máu tươi trên tay, lại bỏ chiếc áo màu đen dính đầy máu đi, bên trong là trang phục màu đen tinh khiết bó sát người, lại đi quay về trước người nàng, ném hành lý xuống đất lấy bộ quần áo của nàng ra, động tác đặc biệt dịu dàng phủ lên người nàng, che khuất một mảnh cảnh xuân lỏa lồ vô cùng tươi đẹp, sau đó gờ ngón tay giải huyệt đạo của nàng.

“Hiện tại, Nhiếp cô nương, chúng ta muốn đến nơi nào đây?” Hấn nhỏ giọng hỏi, cũng lấy ra một bộ quần áo đen mới từ một bọc hành lý khác mặc vào.

Muốn đi đến nơi nào ư?

Hai tay kéo chặt quần áo trên người, Nhiếp Đông Nhận kinh hãi, không dám tin nhìn vào mắt hấn, nhất thời vẫn nói không ra lời.

“Nhiếp cô nương làm sao vậy, có cái gì không đúng sao?” Lý Mộ Bạch lẳng lặng nhìn xuống nàng, hoang mang hỏi.

Có cái gì không đúng?

Hấn dám hỏi như vậy, chẳng lẽ hấn không...

Người, tâm trí nàng linh quang chợt lóe, bất giác bật thốt lên hỏi: “Nói cho ta biết, kẻ súc sinh mà người hại chết cả nhà hấn, tên gọi là gì?”

Lý Mộ Bạch chăm chú nhìn nàng thật sâu, một hồi sau, mới chậm rãi trả lời nàng, “Tư Không Hiền.”

Quả nhiên là hấn!

Nhiếp Đông Nhận bỗng nhiên hiểu ra, trừ bỏ thủ đoạn giết người tàn khốc không lưu tình ở bên ngoài, Ác Diêm La ghét cay ghét đắng người trong giang hồ làm loại chuyện này, nhưng điều này không thể trách hấn!

Hấn muốn báo thù a!

“Tại sao người muốn giết Phạm Nguyệt đại sư ở chùa Thiếu Lâm?”

“Đại hòa thượng có thói quen cưỡng gian rồi giết chết nữ nhân.”

Người trong võ lâm lại nói là lúc Ác Diêm La cưỡng gian rồi giết chết nữ nhân bị Phạm Nguyệt đại sư gặp được, người ra mặt ngăn cản mà bị giết.

“Vì sao muốn giết đạo trưởng Thanh Hư phái Thanh Thành?”

“Hắn giết đồ đệ của chính mình, ý đồ chiếm đoạt gia sản của đồ đệ.”

Trên giang hồ lại đồn đãi là Thanh Hư đạo trưởng vì cứu đồ đệ mà cả hai đều bị giết.

“Bang chủ Cái Bang?”

“Chết ở trong tay ta không phải là bang chủ Cái Bang thực sự, mà là Thiên Huyền Tú dịch dung giả trang hắn, bang chủ Cái Bang thật bị hắn giết từ trước đó.”

Ông trời, sự thật lại chênh lệch lớn như vậy!

Trong ánh mắt của Nhiếp Đông Nhận đầy kinh ngạc. “Vì cái gì người không giải thích?”

“Vì sao lại phải làm như vậy?” Về mặt Lý Mộ Bạch lạnh nhạt, cúi đầu dịu dàng hỏi lại.

Cái này cũng phải hỏi sao?

“Bởi vì...” Nhiếp Đông Nhận đột nhiên dừng lại, có điều ngộ ra ánh mắt nhìn lại đôi mắt trong suốt nhu hòa của hắn, thật lâu, thật lâu chăm chú nhìn hắn, Lý Mộ Bạch cũng rất nhẫn nại chờ đợi.

Thật lâu sau, thật lâu sau...

Đột nhiên, Nhiếp Đông Nhận quay lưng lại đi. “Vì sao người xuống tay tàn nhẫn như thế?”

Ở sau lưng nàng, Lý Mộ Bạch nhẹ nhàng nỉ non, “Người không có lương tâm, giữ lại trái tim làm gì?”

Người không có lương tâm, giữ lại trái tim làm gì??

Đúng vậy, hắn không nói sai, người không có lương tâm giữ trái tim làm gì? Càng gian kế ti tiện ác độc, càng mất hết lương tâm?

Hắn không có sai, sai là người không có lương tâm.

Không biết vì sao, đột nhiên tâm Nhiếp Đông Nhận đau đớn kịch liệt, đau đến nàng thiếu chút nữa thốt ra tiếng rên rỉ.

Hắn rõ ràng là người tốt a! Vì cái gì tất cả mọi người muốn nói hắn là người xấu?

“Ta nghĩ...”

“Cô nương?”

“Chúng ta nên xuất phát đi tìm ông ngoại ta.”

Trong một ngày đó, dường như Nhiếp Đông Nhận đột nhiên trưởng thành, thành thực, hiểu biết.

Nàng không hề ham chơi, không hề tùy hứng, ngoan ngoãn để mặc Lý Mộ Bạch dẫn nàng đi theo hướng quan ngoại, thậm chí ít khi nói chuyện, luôn đắm chiêu nhìn Lý Mộ Bạch, thỉnh thoảng hỏi một vấn đề khó hiểu.

“Lý công tử, người đã từng thương nhớ một cô nương nào chưa?”

“Chưa từng có.”

“A!”

Hoặc là

“Lý công tử, nếu có người dùng lý do giả tạo bức người làm chuyện không vui, đương nhiên, không phải chuyện xấu... Ách, như vậy thì không tính đi... Tóm lại, nếu là như vậy, người sẽ làm như thế nào?”

“Chuyện ta nên làm, cho dù không vui ta cũng phải làm; chuyện ta không nên làm, cho dù bất luận kẻ nào bức ta ta cũng không làm.”

“À!”

Trả lời chỉ mang tính hình thức như vậy không đủ cho Nhiếp Đông Nạn vừa lòng, nhưng vào một ngày xuất quan, nàng vẫn hạ quyết tâm.

Mặc kệ có thể thành công hay không, nàng muốn thử xem!

Cho dù hấn không thích nàng, thậm chí có khả năng rất chán ghét nàng, hoặc là dưới tình huống bị bức bách, hấn có thể sẽ càng chán ghét nàng, nàng thế nào cũng phải thử xem, bởi vì...

Nàng không muốn hối hận cả đời.

4. Chương 4

Thiên Sơn, được xưng là Thiên Liên Sơn, bởi vì núi trùng điệp kia tựa như ngàn đóa hoa sen hiện ra, là một trong ba danh lam thắng cảnh vùng quan ngoại.

Ông ngoại Nhiếp Đông Nạn là Tông Chấn Nhạc lại xây nhà giữa khu rừng ngàn năm đây tiếng thông reo, đặt tại khe núi, phía sau có thác nước chảy xuống, hai bên là cổ thụ cao ngút trời, giống như ẩn sĩ xuất thế thanh cao trong sạch, như thế nào cũng không nghĩ ra chủ nhân là một đại hấn tử vạm vỡ, thô lỗ phóng khoáng, còn có con ông, con dâu cùng với cháu trai.

“Ông ngoại!”

Vừa thấy Tông Chấn Nhạc, Nhiếp Đông Nạn tựa như chim yến nhỏ bay thẳng vào trong lòng ông, mà từ đáy mắt Tông Chấn Nhạc toát ra sự hiền lành cùng trìu mến, có thể nhìn ra ông rất yêu quý cháu gái của mình.

“Ba năm không thấy, thật lâu linh, mau để cho ông ngoại ngắm cái nào... Ồ, thật sự là càng ngày càng giống mẹ cháu.”

Nhiếp Đông Nạn ngây thơ ngắm nhìn khuôn mặt nhân từ ung dung của Tông Chấn Nhạc. “Cha cũng nói như vậy mà!”

Nhắc tới đến cha của Nhiếp Đông Nạn, mặt Tông Chấn Nhạc thoáng cái thành mặt ngựa, “Hừ hừ, tên kia còn sống không? Thật sự là ông trời không có mắt!” Vui sướng trong nháy mắt đã trôi đi mất. “Đến, ngoan nào, nói cho ông ngoại, cha cháu đối xử với cháu có tốt không, có từng khi để cháu không?”

“Này...” Nhiếp Đông Nạn do dự một chút, khóe mắt liếc nhìn Lý Mộ Bạch đứng yên một bên. “Ông ngoại, cái này để nói sau đi! Trông kia, người ta cực nhọc đưa cháu đến, ông sao lại đối xử lạnh nhạt để người ta đứng bên kia?”

“À! Đương nhiên, đương nhiên.” Tông Chấn Nhạc chấp tay với Lý Mộ Bạch. “Làm phiền vị công tử này hộ tống Nạn nhi đến vậy, lão phu tạ ơn.”

“Không dám, Tông lão gia tử,” Lý Mộ Bạch tư văn nhã nhận chấp tay hoàn lễ. “Làm phiền Nhiếp cô nương khổ sở chờ đợi tám năm, đây là chuyện văn sinh nên làm.”

“Hà? Tám năm?” Tông Chấn Nhạc mang vẻ mặt nghi ngờ, mờ mịt khó hiểu.

Nhiếp Đông Nạn bỗng chốc nở nụ cười. “Đừng kể việc kia nữa, mau để cho lão nhân gia đi nghỉ ngơi thôi! Chúng ta... À! Đúng rồi, cậu, mợ đâu?”

“Nhạc phụ của cậu cháu tổ chức đại thọ, bọn họ đi chúc thọ, ước chừng nửa tháng sau mới có thể trở về.”

“Vâng, vậy ngày hôm nay để cháu xuống bếp, ông ngoại, ông tiếp đón Lý công tử a!”

Dứt lời, Nhiếp Đông Nạn lập tức vội vàng đi ra phòng sau, Tông Chấn Nhạc lại hào phóng lôi kéo Lý Mộ Bạch cùng nhau ngồi xuống.

“Đến đến, vị công tử này, người còn không có nói cho lão phu tôn tính biết đại danh đấy?”

“Làm phiền Tông lão gia tử quan tâm, văn sinh Lý Mộ Bạch.”

“Thì ra là Lý công tử, như vậy người quen biết Nhạn nhi như thế nào?”

“A, nói thì dài dòng, nguyên nhân là một tiểu Bạch xà...”

ΩΩΩΩΩΩΩΩΩΩ

Đêm khuya, cửa phòng Tông Chấn Nhạc đột nhiên vang lên vài tiếng đập cửa nhỏ, Tông Chấn Nhạc đang định đi ngủ kinh ngạc liền mở cửa phòng.

“Hả? Nhạn nhi, đã trở về rồi, cháu...”

“Suyt~~” Nhiếp Đông Nhạn ám chỉ Tông Chấn Nhạc nói nhỏ thôi, lại lấy âm thanh không thể nhỏ hơn mà nói: “Ông ngoại, cháu có chuyện rất trọng yếu muốn nói với ông.”

“Bây giờ?”

Nhiếp Đông Nhạn nghiêm túc gật đầu. “Bây giờ, nếu không thì không còn kịp nữa rồi.”

“Được rồi!” Tông Chấn Nhạc hồ nghi mở cửa để nàng tiến vào. “Nhưng mà rốt cuộc là có chuyện gì...”

Cửa đóng lại, không ai biết Nhiếp Đông Nhạn cùng Tông Chấn Nhạc đã nói những gì, nhưng bọn hắn quả thật nói chuyện thật lâu, khi Nhiếp Đông Nhạn rời phòng của Tông Chấn Nhạc thì phía đông đã lấp ló ánh mặt trời.

Về mặt Nhiếp Đông Nhạn mỗi mặt, nhưng trên môi lại nụ cười hài lòng, còn có một phần thán thiết chờ mong.

ΩΩΩΩΩΩΩΩΩΩ

Hôm sau, sau khi hộ tống Nhiếp Đông Nhạn đến Thiên Sơn, Lý Mộ Bạch liền mở miệng muốn cáo từ, nhưng Tông Chấn Nhạc lấy danh trưởng bối giữ hần lại.

“Người không chịu ở lại mười ngày nửa tháng, thì chính là khinh thường lão phu!”

Áp bức lớn như thế để lên đầu hắn, Lý Mộ Bạch với cá tính dịu dàng lập tức khuất phục, vì thế, hắn lại ở lại.

Kỳ quái là, bình thường, trừ bỏ giặt quần áo quét tước nấu cơm ở ngoài, Nhiếp Đông Nhạn dường như đều trốn ở trong phòng, không hiểu được đang làm những thứ gì. Tông Chấn Nhạc lại mỗi ngày lôi kéo Lý Mộ Bạch nói chuyện trời đất, tán gẫu trời nam đất bắc, hơn phân nửa là Tông Chấn Nhạc nói, Lý Mộ Bạch luôn lắng lắng nghe, trong ánh mắt nhu hòa cũng chưa từng toát ra một tia không kiên nhẫn.

Như vậy qua hơn mười ngày sau, vào một buổi sáng, sau khi dùng qua đồ ăn sáng, Nhiếp Đông Nhạn lại trở về phòng, Tông Chấn Nhạc cùng đi Lý Mộ Bạch ra khỏi phòng đi dạo, vỗ vỗ cái bụng thỏa mãn, nói chuyện phiếm lại dường như đang hỏi: “Lý công tử, tay nghề của Nhạn nhi không tồi chứ?”

“Rất tốt.” Lý Mộ Bạch chân thành đồng ý.

“Mấy ngày nay, hơn phân nửa thời gian cháu ta ở trong phòng là nữ công gia chánh chiêu đãi chúng ta, xem ra nàng cũng rất tinh lặng.”

“Nói rất đúng.”

“Còn có, vợ lão phu không ở đây thì trong nhà từ trong ra ngoài cũng đều do nàng xử lý, người cho rằng...”

“Lão gia tử?”

“Nàng sẽ là một thê tử tốt chứ?”

“Không thể nghi ngờ.”

Tông Chấn Nhạc nở nụ cười vừa lòng, rồi sau đó nghiêng mắt đến nhìn chăm chú Lý Mộ Bạch một lát.

“Lý công tử, chúng ta tản bộ một lát, thế nào?”

“Lão gia tử có hưng trí, đương nhiên văn sinh sẽ thấp tùng.”

Vì thế, Tông Chấn Nhạc đi đầu hướng thác nước sau nhà mà đi.

Trời, trong xanh, mây trắng giống như sợi bông bay ở trên trời, dãy núi bốn phía bình thản mà tĩnh lặng, mà càng ngày càng rõ ràng, âm thanh thác nước chảy âm âm như tiếng sấm.

Một lát sau, bọn họ đi tới trước thác nước, tiếng nước âm vang, đình tai nhức óc.

“Thật sự là hùng vĩ a!” Lý Mộ Bạch thấp giọng tán thưởng.

Hơi nước mông lung tràn ngập ở bốn phía thác nước, giống một mảnh trời mênh mông mờ mịt, Lý Mộ Bạch khoanh tay đứng lặng nhìn thác nước như thiên quân vạn mã chảy xuống, phía sau vài bước là Tông Chấn Nhạc vẻ mặt vẻ kinh ngạc.

Quần áo của hắn đã ướt sũng, giọt nước trong suốt tô điểm ở đuôi lông mày khoe mắt cùng tóc mai, nhưng trên người Lý Mộ Bạch lại không có nửa giọt nước – toàn bộ hơi nước đều ở phía ngoài cách thân hắn một thước, giống như một màn vô hình bảo vệ cho hắn ở phía trong.

Tông Chấn Nhạc trợn mắt há mồm nhìn xem.

Thì ra người đọc sách nhìn qua đường như tay trái gà không chặt quả thực có võ công, cháu ngoại cũng không có lừa hắn.

Chớp mắt, đột nhiên Tông Chấn Nhạc nâng chưởng đánh ra hai cổ chưởng lực dũng mãnh, nhưng Lý Mộ Bạch lại giống như sau lưng có mắt, khi kinh khí tới phía sau lưng hắn đột nhiên lại giống như đóa mây bay đường như tiêu tan mất, không chút trọng lượng giống như cộng lông chim đứng ở giữa không trung trên dòng nước, sau đó chậm rãi quay đầu, lấy ánh mắt vô cùng nhu hòa hỏi nhìn Tông Chấn Nhạc.

“Lão gia tử, có chuyện gì sao?” Âm thanh của hắn nhẹ như gió thổi, lại lẫn át tiếng nước như sấm truyền đến màng nhĩ Tông Chấn Nhạc.

Tông Chấn Nhạc lại cứng họng, cảm há ra lại không ngậm vào được.

Trời ơi, cái này mà cũng là võ công à?

Hơn nửa ngày sau, ông mới phục hồi tâm trạng kinh ngạc, cười to. “Tốt, một người đọc sách, đến đây, tay chân lão phu lâu rồi không hoạt động, đến bồi tiếp lão phu vài chiêu đi!”

Thét một tiếng, thân hình như chim ưng lại giống như con hổ hung bạo nhào về phía trước...

Nhiếp Đông Nhạn nhìn Lý Mộ Bạch cả người khô mát, lại nhìn ông ngoại cả người ướt đẫm, giống như mới từ trong nước đi ra, hoang mang không hiểu.

“Ông ngoại, người đã đến tuổi này rồi, còn chạy tới nghịch nước sao? Hay là người đi bơi lội thuận tiện giặt quần áo?”

Tông Chấn Nhạc xấu hổ khụ một tiếng, lại cười dài vỗ vỗ đầu vai Lý Mộ Bạch, nháy mắt với cháu ngoại nói: “Tiểu tử này, quả nhiên là cừ thật!” Sau đó cao hứng lại càng dùng sức vỗ vỗ đầu vai Lý Mộ Bạch. “Hiền chất, đợi lão phu thay quần áo, chúng ta đến uống hai chén.”

Hiền chất?

Nhiếp Đông Nhạn nghe vào trong tai, mừng thầm ở trong lòng, lập tức hiểu được ông ngoại đã chấp nhận Lý Mộ Bạch.

“Rõ thật là, nam nhân chỉ thích uống rượu!” Nàng gắt giọng, lại vẫn xoay người đi hướng phòng bếp. “Cháu đi giúp mọi người chuẩn bị mấy thứ đồ ăn nhắm rượu.”

Chỉ cần ông ngoại hỗ trợ, sự tình đã thành công một nửa.

ΩΩΩΩΩΩΩΩΩΩ

Khi Lý Mộ Bạch một lần nữa đưa ra lời cáo từ thì đã là tháng bảy đầu thu.

Lúc này Tông Chấn Nhạc cũng không giữ lại hấn, lại chăm chú nhìn hấn thật sâu sắc, sau một lúc lâu, nghiêm mặt nói: “Hiện chất có thể rời khỏi, nhưng trước hết phải cho lão phu một cái công đạo.”

“Công đạo?” Lý Mộ Bạch sững sốt. “Cái này... Thứ lỗi văn sinh không hiểu ý của lão gia tử.”

“Không hiểu?” Đột nhiên sắc mặt Tông Chấn Nhạc trầm xuống. “Hiện chất đã nhìn thấy thân mình của Nhạn nhi, hiện chất không nên có cái công đạo sao?”

Lý Mộ Bạch nhất thời ngu ngốc.”Nhưng... Nhưng này phải..”

“Người cũng đọc qua mấy quyển sách, nên hiểu rằng tình mạng con người cũng không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là trong sạch, nhất là trong sạch của một nữ hài tử, thân mình Nhạn nhi bị hiện chất nhìn thấy, trong sạch của nàng đã mất, hiện chất bảo nàng sau này gả cho người khác như thế nào?”

Bên phải bị hấn nhìn, bên trái bị hấn nhìn, Lý Mộ Bạch lại lúng túng đến mặt đỏ lên.

“Nhưng... Nhưng mà...”

“Chính là Nhạn nhi cũng nói, nếu hiện chất không thể cưới nàng, nàng đành phải xuất gia làm ni cô.” Tông Chấn Nhạc không cho hấn cơ hội nói cho hết lời. “Hiện tại, người nói phải làm sao?”

Lý Mộ Bạch há miệng, nói không nên lời.

“Hừ, làm thế nào đây?” Tông Chấn Nhạc từng bước ép sát.”Rốt cuộc là để Nhạn nhi xuất gia đi, hoặc là người phải có trách nhiệm đến cưới nàng, thế nào cũng phải có một câu đấy!”

“Văn sinh... Văn sinh...” đầu Lý Mộ Bạch đầy mồ hôi, nét thanh tú trên mặt hiện lên một mảnh quẫn bách bất an, ánh mắt đã có một chút hào quang lập lờ khác thường. Là cảm động? Là kích động? Hoặc là cả hai ư?

Tông Chấn Nhạc không vui nheo hai mắt lại. “Chẳng lẽ người cho rằng Nhạn nhi không xứng với người?”

“Không không không!” Lý Mộ Bạch cuống quýt xua tay. “Phải... Là văn sinh không xứng với Nhiếp cô nương...”

“Vậy sao người vẫn còn do dự?” Tông Chấn Nhạc gầm lên.

“Nhưng văn sinh là Ác Diêm La nha!” Lý Mộ Bạch thốt ra.

“Nàng không thềm để ý, ta cũng không thềm để ý, người lại để ý cái gì?”

“Hiện tại nàng có lẽ không thềm để ý, nhưng là...” Lý Mộ Bạch cười khổ. “Một ngày nào đó nàng sẽ hối hận.”

“Không có khả năng!” Tông Chấn Nhạc quả quyết nói như chém đinh chặt sắt. “Ta biết tính tình của Nhạn nhi, loại sự tình này nàng tuyệt sẽ không hối hận!”

“Nhưng là...”

“Đừng nói nhiều như vậy, một câu, rốt cuộc người có cưới hay không?”

“Văn... Văn sinh... Văn sinh...” Lại “Văn sinh” hơn nửa ngày, Lý Mộ Bạch rốt cục thở dài. “Nếu Nhiếp cô nương không chê, văn sinh nguyện ý cưới nàng.”

Quả nhiên người này thật dễ lừa!

Biểu tình uất giận thoáng cái trôi đi như không có gì xảy ra, Tông Chấn Nhạc cười to. “Thế này mới đúng! Đường đường nam nhân bảy thước, cũng không được phép làm hại trong sạch cô nương nhà người ta sau đó lại không để ý đến.”

Làm hại ư?

Lý Mộ Bạch lại cười khổ.

Hiện tại, cuối cùng hấn cũng hiểu được Nhiếp Đông Nhạn hỏi vấn đề kỳ quái đến tột cùng là vì cái gì.

Vì thế, đến lúc vợ chồng con trai của Tông Chấn Nhạc trở về, người nhà bắt đầu khẩn trương bận rộn lên, mua sắm, bố trí, đợi đến Tết Trung thu, là lúc đoàn tụ sum vầy, Tông Chấn Nhạc đem cháu ngoại mà mình yêu mến nhất gả ra ngoài.

Ác Diêm La thì sao, thanh danh đều là giả dối, lời đồn đãi cũng không có khả năng tin được, ông tin tưởng ánh mắt của đứa cháu mình, cũng tin tưởng nhận thức cùng phán đoán của chính mình đối với Lý Mộ Bạch ở đây đã hơn tháng, quan trọng nhất là, làm như vậy khẳng định sẽ tức chết con rể hỗn láo của ông!

Tên hỗn trưởng kia trộm con gái của ông, ông liền trộm con gái của tên hỗn trưởng kia!

ΩΩΩΩΩΩΩΩΩΩ

Ngóng nhìn ra ngoài cửa sổ bầu trời đêm, vầng trăng chính giữa, không khí yên tĩnh mà thanh thản, bất giác Lý Mộ Bạch nhắm mắt lại hưởng thụ phần không khí điềm tĩnh ấm áp này.

Đột nhiên cây nến hỉ long phượng sáng lên, vì thế, Lý Mộ Bạch từ từ xoay người lại, lặng lẽ nhìn tân nương tử ngồi ở mép giường, một lát sau, mới sải bước đi đến trước giường, nhặt lên đèn cầy trên bàn, nhẹ nhàng vén lên khăn voan hồng của tân nương tử.

Dưới mũ phượng, Nhiếp Đông Nhạn có vẻ đẹp kiều diễm mê người, hai hàng lông mày như lá liễu, trên cánh hoa thân phủ lớp son đỏ tươi, da trắng như tuyết, hai gò má thoa phấn hồng, đôi mắt trong suốt như nước, đẹp mê hồn, xinh đẹp đủ để cướp đi hồn phách của người ta.

Ánh mắt Lý Mộ Bạch nhu hòa lẳng lẳng nhìn nàng, Nhiếp Đông Nhạn nhìn nhanh liếc hần mắt một cái, chợt lại hạ mí mắt xuống, thần thái không yên bất an.

“Ta... Ta biết, chàng cũng không thích ta, như vậy ép chàng cưới ta thật sự quá đáng,” nàng ấp úng ngập ngừng nói. “Nhưng là ta thề, ta nhất định sẽ làm thê tử tốt, ta... Ta đã thề ở trước mặt ông ngoại, sau khi thành thân, nhất định sẽ tuân theo giáo huấn xuất giá tòng phu, từ nay về sau mọi chuyện thuận theo phu quân phân phó, không thể có nửa điểm làm trái, nếu... Nếu chàng có cái gì không hài lòng, có thể trực tiếp nói với ta, ta nhất định sẽ sửa, cho nên... Cho nên...”

Nàng lặng lẽ lau đi nước mắt ở khóe mắt, nhưng lại càng nhiều nước mắt vội vã trào ra khỏi vành mắt.

“Xin chàng đừng chán ghét ta được không? Ta thật sự...” Vì khẩn trương mà hai tay run run bất an, nắm chặt lại một chỗ, không ngừng xoay. “Thật sự sẽ cố gắng làm thê tử tốt, thật sự, ta thề...” Hiện tại nàng mới biết được chính mình sợ bị hấn chán ghét đến cỡ nào.

Lý Mộ Bạch khẽ thở dài, nâng tay gỡ bỏ mũ phượng, mái tóc đen như mây nhất thời rơi xuống, lại nghiêng người ngồi xuống bên cạnh nàng, lấy tay áo lau đi nước mắt của nàng.

“Ta không ghét nàng.”

“Thật vậy sao?” Đôi mắt mang theo cả nước mắt ngược nhìn lên, sợ hãi nhìn hần. “Thật sự không ghét ta?”

“Thật sự, ta không ghét nàng, một chút cũng không ghét nàng.” Lý Mộ Bạch dịu dàng nói, sau đó đứng dậy đi rót hai chén rượu lại đây, một ly bưng cho Nhiếp Đông Nhạn. “Làm việc cả ngày, nàng rất mệt mỏi, uống xong rượu giao bôi, chúng ta nghỉ tạm đi!”

Vì thế, hai má thẹn đỏ ửng lên, giống một mảnh vải đỏ.

Một lát sau, màn trướng nhẹ nhàng buông xuống, ánh trăng lẳng lẳng nhìn chăm chú vào long phượng hỉ chúc lại liên tục mở ra hai đóa hoa, lặng yên cười rộ lên...

ΩΩΩΩΩΩΩΩΩΩ

Sau khi thành thân, Lý Mộ Bạch nhu hòa không thay đổi không màng danh lợi, nhưng tất cả mọi người có thể cảm nhận được sự vui sướng Nhiếp Đông Nhạn, nàng tựa như chim khách hưng phấn bay tới bay lui mọi nơi toát ra niềm sung sướng của nàng, giống như nếu không làm như vậy, quá nhiều vui thích sẽ làm cho nàng nổ tung.

Nhưng mà Tông Chấn Nhạc cùng vợ chồng con trai cùng cháu vẫn thức thời tận lực không đi quấy rầy thời khắc bọn họ ở cùng một chỗ. Nửa tháng sau, Tông Chấn Nhạc liền mang theo đứa con Tông Định Văn

cùng cháu trai ra ngoài săn bắn mùa thu, ít nhất phải một tháng sau mới có thể trở về, mà vợ Tông Chấn Nhạc phải xuống núi vì con gái xuất giá đang ở cũ, vì thế, gian nhà tranh trong núi chỉ còn lại có hai vợ chồng nhỏ thôi.

“Tốt lắm!” Hầu hạ Lý Mộ Bạch mặc xong xiêm y sau, Nhiếp Đông Nhạn lui ra phía sau từng bước, vừa lòng mỉm cười.

Ánh mắt Lý Mộ Bạch nhìn trên vạt áo cùng cổ tay áo thêm mấy phần bạch trúc, lịch sự tao nhã, phiêu dật.

“Bộ xiêm y này là do nàng làm ư?”

“Làm trước khi thành thân một tháng.” Nhiếp Đông Nhạn gật đầu nói, sau đó nhẹ nhàng xoay người ra khỏi phòng. “Thiếp đi làm đồ ăn sáng, trước đó chàng có thể đi xem sách, đi tản bộ.”

Ai cũng có thể nhìn ra được nàng có bao nhiêu cố gắng làm thê tử tốt để lấy lòng phu quân.

Ánh mắt Lý Mộ Bạch nhìn theo bước chân nàng, trầm tư một lát, cũng theo sau ra cửa, khoanh tay bước chậm vào khu rừng râm mát, hơi gió thổi tới đã có chứa một tia lạnh, không khí thấm lạnh mà khoan khoái.

Một lát sau, hắn đi tới một chỗ hiểm trở trên vách đá, nhìn ra cảnh sắc đặc sắc ngoài núi xa, rơi vào mông trầm tư suy nghĩ.

Không biết qua bao lâu, một chiếc áo choàng có lót lông cáo lặng lẽ phủ lên đầu vai hắn.

“Đồ ăn sáng đã làm xong?” Chưa có quay đầu lại, hắn hỏi.

“Làm xong.”

“Chúng ta trở về đi!”

Trở lại, trước hắn trước đem tiểu thê tử nhét vào khuỷu tay lấy áo choàng quần chặt lại, rồi dựa sát vào nhau đi trở về.

Sau khi ăn, Nhiếp Đông Nhạn rửa xong bát liền trở về phòng, thấy Lý Mộ Bạch đang nhìn sách, liền pha chén trà nóng đặt ở bên cạnh hắn, lại lẳng lặng ngồi ở một bên làm vợ hiền, nhìn Lý Mộ Bạch thích mặc màu đen, cũng thêm bạch trúc hoặc lá trúc thanh nhã ở vạt áo cùng cổ tay áo.

Chốc lát sau, Nhiếp Đông Nhạn thỉnh thoảng ngẩng đầu, thấy Lý Mộ Bạch buông sách nhìn ngoài cửa sổ.

“Mộ Bạch.”

Lý Mộ Bạch nhìn nàng.”Ừ?”

“Thiếp vẫn muốn hỏi chàng đây!” Nhiếp Đông Nhạn cắn đứt đầu sợi chỉ. “Năm ấy thiếp gặp ở chùa Pháp Hải có đúng là Tiểu Diêm La không?”

Lý Mộ Bạch vuốt cằm. “Là đại ca.”

“Đại ca?” ánh mắt Nhiếp Đông Nhạn hoang mang. “Nhưng mà...”

“Trên giang hồ truyền lại đều không phải là sự thật, Thất Diêm La không phải là anh em ruột thịt, mà là huynh đệ tỷ muội kết nghĩa kim lan, tam tỷ, ngũ tỷ đồng thời cũng là Đại tẩu, Nhị tẩu.” Lý Mộ Bạch cầm trà lên uống một ngụm.”Trên thực tế, sự phụ của chúng ta cũng là bá kết nghĩa huynh đệ, sau khi chúng ta thành tài, bọn họ sẽ đem Diêm La Cốc để lại cho chúng ta, cùng nhau đi chơi, nói đúng hơn là không trở về nữa.”

“Thì ra là thế.” Nhiếp Đông Nhạn lặng yên suy nghĩ, lại hỏi: “Bọn họ cũng đều là cô nhi giống chàng sao?”

“Ừ, chúng ta đều là cô nhi bất ngờ chịu tai họa diệt môn, sau khi học thành đều đi báo thù.” Ánh mắt Lý Mộ Bạch nhìn vào hư không, giọng nói nhỏ nhẹ lại mang theo vài phần của trẻ con. “Cho nên chúng ta đều rất thông hận người vô lương tâm, có ước định cùng nhau, xuống tay tuyệt không khoan dung, nếu không hôm nay chúng ta không đành lòng, có khả năng ngày sau người khác thống khổ.”

Rất cực đoan!

Nhưng, có thể trách bọn họ sao?

“Mộ Bạch.”

“Hử?”

“Thiếp có thể thỉnh cầu chàng một sự việc được không?”

Lý Mộ Bạch không chút để ý, đặt chung trà xuống. “Nàng nói đi.”

Không biết bắt đầu từ khi nào, tiếng nói của Nhiếp Đông Nhạn không còn hoạt bát cười khê nữa, mà trở nên tựa như dòng nước, nỉ nỉ non non, mềm mại nhỏ nhẹ, khiến người nghe có cảm giác ngọt ngào mê người vô cùng, bất kể nam nhân rất cao ngạo đều không tự giác buông tự tôn, thắm nghĩ hòa tan cảm xúc vào sự dịu dàng của nàng.

Nhiếp Đông Nhạn cũng buông chiếc áo đang thêu dở, biểu tình rất nghiêm túc nhìn hấn. “Nếu có một ngày, thân nhân của thiếp cũng làm chuyện không có lương tâm, xin chàng không cần đích thân xuống tay, chàng có thể kêu ca ca chàng tỷ tỷ đệ đệ hoặc bất kỳ ai khác đến động thủ, nhưng không cần là chàng, có thể chứ? Xin chàng không cần tự tay thương tổn thân nhân của thiếp, có thể chứ?”

Lý Mộ Bạch nhìn chăm chú nàng một lúc lâu.

“Ta đáp ứng nàng, tuyệt đối không tự tay thương tổn thân nhân của nàng.”

Đôi môi nở một nụ cười tươi tắn hiện lên hai má đồng tiền xinh đẹp, “Cám ơn.” Nhiếp Đông Nhạn cảm kích nói.

“Không cần cảm tạ ta,” Lý Mộ Bạch nhẹ nhàng nói. “Ta hiểu được của khó xử của nàng.”

Nhiếp Đông Nhạn đang định tiếp tục thêu tiếp, dường như chợt nhớ tới cái gì a một cái.

“Đúng rồi, còn có một việc muốn nhờ chàng.”

“Nàng nói đi.”

“Thiếp biết nội công của chàng thâm hậu không sợ lạnh, nhưng là chàng luôn chỉ mặc chiếc áo dài như vậy, cho dù trời lạnh cũng đều như vậy, thiếp chỉ nhìn thôi cũng đã muốn phát run, không biết chàng chừng nào thì bị đông lạnh thành khối băng, cho nên xin chàng, cho dù chỉ là an ủi thiếp cũng được, trời lạnh thì mặc thêm mấy bộ quần áo được không?”

“...”

Một tháng sau, tuyết bắt đầu rơi, đáp ứng yêu cầu “Người xem”, Lý Mộ Bạch mặc thêm mấy cái áo bông vừa dày vừa ấm, từ xa nhìn lại như một người béo mập mập, bất cứ lúc nào cũng có thể té trên mặt đất lăn qua lăn lại.

Đã hơn mười năm nay hấn đã không mặc nhiều quần áo như vậy!

ΩΩΩΩΩΩΩΩΩΩ

Đông chí, tuyết rơi nhiều bay tán loạn, tiếng gió âm ỉ, Viễn Sơn gần như là một thế giới màu trắng, đẹp thì có đẹp, nhưng mà sợi băng hàn quả thật cũng lạnh đến tận xương, thời điểm tốt nhất là ngồi ôm lò sưởi, lấy bông phủ lên người.

“Cái này gọi là lò sưởi?”

“Đúng vậy!”

“Xin hỏi vùng ở nơi nào? Cay ở nơi nào?”

Nhiếp Đông Nhạn đem tương ớt đổ lên cái đĩa trước mặt Tông Chấn Nhạc. “Thế nào! Không ở chỗ này sao?”

Tông Chấn Nhạc không biết nên khóc hay cười trềng mắt cái đĩa tương ớt trước mắt. “Không phải là thêm nước canh bên trong sao?”

“Nhưng Mộ Bạch không thích ăn cay!” Nhiếp Đông Nhạn hợp tình hợp lý nói.

Tông Chấn Nhạc lườm Lý Mộ Bạch một cái, “Hắn thích uống rượu!” dường như hất lên án.

“Như thế thì sao?”

“Rượu cũng là cay.”

“Uống vào trong bụng sẽ không cay, ông cũng không thể nuốt toàn bộ thịt bò cái trắng vào trong bụng đầy thôi!” Nhiếp Đông Nhạn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ cãi lại.

Tông Chấn Nhạc kinh ngạc một chút, sau đó thở dài. “Được lắm, có phu quân rồi thì không cần ông ngoại.”

“Cháu không...”

“Không cần nhường ông nữa, Mộ Bạch,” Nhiếp Đông Nhạn ngăn cản việc Lý Mộ Bạch nói chuyện, cũng làm mặt quỷ với Tông Chấn Nhạc. “Không ăn cay cũng sẽ không chết, ông cũng nhiều tuổi rồi, còn cùng vẫn bối tranh giành, có muốn cháu mua mứt quả cho người không, ông ngoại?”

Một bên Tông Định Văn cùng vợ con ba người không hện mà cùng bật cười, Tông Chấn Nhạc hung hăng liếc mắt trừng bọn họ một cái, không tình nguyện đem thịt thái mỏng để vào nồi đun nước hấp chín, rồi rưới tương ớt ăn, Nhiếp Đông Nhạn cười trộm, thay Lý Mộ Bạch gấp thịt bò cái trắng, thịt dê củ cải.

“Mộ Bạch, mau ăn, ông ngoại ăn cái gì cũng không dùng răng cắn, nhưng mà có thứ sẽ không ăn!”

Bình thường, trên bàn cơm nếu là có nam nhân, dùng bữa ăn càng về sau càng biến thành uống rượu, một người nam nhân hoàn hảo, chính mình uống rượu sẽ không có thú vị, uống không được bao nhiêu, nếu là ba đại nam nhân cùng một chỗ thì...

“Nào, Mộ Bạch, cạn thêm chén nữa!”

Lý Mộ Bạch tuân lệnh lại cạn một chén, khuôn mặt thanh tú hồng hào, ánh mắt lại trong suốt nhu hòa như cũ, trái lại Tông Chấn Nhạc, ánh mắt sớm mờ mịt miệng không rõ.

“Đủ rồi! Ông ngoại,” Nhiếp Đông Nhạn nhìn xem vừa bực mình vừa buồn cười. “Về phòng ngủ thôi!”

“Không cần!” Nói cho hết lời, xem một chút, mặt Tông Chấn Nhạc đã muốn vui vào bên trong cái đĩa tương ớt rồi.

Mọi người không khỏi thất thanh cười to, Tông Định Văn nâng đầu phụ thân dậy, lại gọi con trai cùng nhau đem Tông Chấn Nhạc trở về phòng đi ngủ.

“Nếu ông ngoại say, Mộ Bạch, chàng đi ngủ trước đi!” Cùng Lý Mộ Bạch cùng nhau trở về phòng, Nhiếp Đông Nhạn một bên hầu hạ hắn cởi ra từng chiếc áo dài, tò mò đánh giá mặt của hắn, hỏi: “Mặt của chàng thật là đỏ a! Thiếp nghĩ chàng cũng không dùng nội công áp chế cảm giác say, đúng hay không?”

Lý Mộ Bạch ngồi xuống ở mép giường, gật đầu.

Nhiếp Đông Nhạn ngồi xổm xuống thay hắn thoát giày.”Đúng là nhìn không ra! Tửu lượng của chàng lại tốt như vậy.”

“Mấy người huynh đệ kia của ta đều rất thích uống rượu, một ngày không uống thì cả người khó chịu, hơn nữa mỗi lần đều phải kéo ta cùng uống,” Lý Mộ Bạch khẽ nói, cởi giày xong liền nhấc chân dịch chuyển trên giường. “Uống uống, cũng ít nhiều tăng thêm chút tửu lượng.”

“Khó trách.” Nhiếp Đông Nhạn lẩm bẩm nói. “Nhưng là chính chàng cũng thích uống?”

Lý Mộ Bạch suy nghĩ một chút, “Xem như thích đi!” Hắn nói, sau đó nằm xuống.

“Thích là tốt rồi, như vậy thiếp không cần ngăn cản ông ngoại tìm chàng uống rượu.” Nhiếp Đông Nhạn tựa như thê tử dịu dàng nhất chăm sóc kéo chăn thay hắn. “Chàng ngủ trước, thiếp muốn đi giúp mợ dọn dẹp một chút. Có muốn để cháu ở đây không?”

“Không cần.”

Khi Nhiếp Đông Nhạn trở lại phòng trước thì vợ Tông Định Văn đã dọn dẹp đến phòng bếp rửa dọn, nàng ở một bên hỗ trợ.

“Cháu rể cũng say ư?”

“Mới không có, hoàn toàn thanh tỉnh!” Nhiếp Đông Nhận đắc ý nói.”Giống như ông ngoại, chỉ biết nói mạnh miệng, chỉ có ông là say thôi.”

Vợ Tông Định Văn cười ha ha. “Khó được gặp được đối thủ tốt như vậy, công công khó tránh khỏi uống nhiều hai chén.”

“May mắn không phải mỗi ngày đều uống,” Nhiếp Đông Nhận lẩm bẩm.”Bằng không cháu đã sớm lôi kéo Mộ Bạch đi!”

Vợ Tông Định Văn lườm nàng một chút. “Nói đến, hai ngày trước cha cháu phái người đến thúc giục cháu trở về, cháu...”

“Cháu không quay về đâu!” Nhiếp Đông Nhận quả quyết nói.”Dù sao cháu cũng đã lập gia đình, cha không quản nổi cháu.”

“Không thể nói như vậy, Nhận nhi, tuy rằng cháu là gả cho người, nhưng mà không đúng là tướng công của cháu không mang cháu về nhà mẹ đẻ, tướng công cháu làm sao mà mang cháu về nhà được?”

“Hả? Là như vậy sao?” Nhiếp Đông Nhận bình tĩnh nhận ra. “Khó trách Mộ Bạch cũng không nói mang cháu quay về Diêm La Cốc.”

“Cưới khuê nữ nhà người ta, lại cũng chưa bái kiến qua nhạc phụ, đạo lý không thể nào nói nổi.” Vợ Tông Định Văn nói. “Tựa như cha cháu, năm đó sau khi thành thân cùng mẹ cháu, hắn cũng là thiếu chút nữa bị ông ngoại cháu đánh chết, kiên trì đến bái kiến nhạc phụ.”

“Nhất định phải như thế sao?” Nhiếp Đông Nhận không tình nguyện than thở.

“Cho dù cháu không thêm để ý, tướng công nhà cháu cũng sẽ để ý, nhìn hắn là một người có quy củ, cũng không tùy tiện giống như cháu.”

“Hắn có thể nói với cháu!”

“Đó là hắn quan tâm, biết cháu trốn nhà đi, cho nên muốn đợi cho chính cháu nguyện ý trở về rồi nói sau.”

“Hắn là bị buộc cưới cháu, cần gì phải quan tâm!” Nhiếp Đông Nhận thở dài.

“Cho nên cháu càng phải để ý hắn một chút!”

Nhiếp Đông Nhận không khỏi trầm mặc, một hồi lâu sau, nàng rốt cục hạ quyết tâm.

“Được rồi! Trở về nhà thôi.”

“Khi nào thì đi?”

“Tuyệt ngừng rơi đi.”

“Trời mới biết trận tuyết này khi nào thì mới có thể ngừng rơi.”

“Cho nên, từ từ sẽ về!”

“...”

5. Chương 5

Ngày cúng ông táo, là ngày tẩy trần, cũng là ngày tổng vệ sinh, vì để kịp lễ mừng năm mới, từng nhà bắt đầu dọn dẹp từ phòng bếp, lau đồ vật, thay mới cửa sổ giấy, khiến cho trong ngoài căn phòng rực rỡ hẳn lên.

Không cần phải nói, quét dọn Nhiếp phủ rộng lớn cũng không phải chuyện dễ dàng, chỉ là mua hơn mười cái chổi, gần như, dường như huy động toàn bộ người trong phủ, bao gồm nữ chủ nhân của Nhiếp phủ vợ kế Hạnh phu nhân, nàng cũng chạy trước chạy sau giúp đỡ.

Ngoại trừ nam chủ nhân Nhiếp phủ Nhiếp Văn Siêu, ông vội vàng ở trong thư phòng đập bàn chửi ầm lên.

“Cái nha đầu gian trá kia, đến tất niên vẫn chưa trở lại, hay là nó không cần cái nhà này nữa sao?”

Dáng người thon dài, mặt trắng như ngọc, mặc dù Nhiếp Văn Siêu đã qua tuổi năm mươi, lại vẫn tuấn lãng sải dật, tuấn tú lịch sự, áo dài màu trắng bằng xa tanh càng lộ vẻ ung dung cao nhã, nhưng giờ phút này, đứng nói cái gì cao nhã, ngay cả nửa điểm khí chất ông cũng không có, đều bị chính ông gào mất

“Rốt cuộc con có phải người đi thúc giục hay không?”

“Có a! Cha,” Nhiếp Nguyên Xuân thật cẩn thận nói. “Sau tháng tư sẽ quay về.”

“Nha đầu kia nói như thế nào?”

“Mọi người đi chưa gặp qua muội muội, chỉ thấy ông ngoại, ông ngoại nói...” Nhiếp Nguyên Xuân nuốt nước miếng. “Nói khi nào muội muốn trở về thì tự nhiên sẽ trở về.”

“Quý nha đầu kia... Quý nha đầu kia...” Nhiếp Văn Siêu tức giận đến nổi lỗ mũi phun khí, phanh một tiếng ngồi xuống, đã không biết nên mắng thế là tốt hay không nữa. “Rốt cuộc nàng muốn như thế nào?”

“Có lẽ...” Nhiếp Nguyên Xuân chần chờ. “Có lẽ nàng là biết cha tính năm tới sẽ cho nàng thành thân, cho nên cố ý muốn kéo dài tới ngày cuối cùng mới trở về.”

“Năm tới thành thân?” Nhiếp Văn Siêu lại là một trận rít gào. “Còn thành thân cái gì, người chạy, cái gì cũng chưa chuẩn bị, làm sao còn có thể thành thân!”

Nhiếp Nguyên Xuân không dám lên tiếng.

“Cái nha đầu kia...” Nhiếp Văn Siêu nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Ta đã muốn nói cho chính nàng chọn còn không được sao?”

“Nhưng là muội không vừa ý những người mà chúng ta chọn cho nàng!” Nhiếp Nguyên Xuân buột miệng nói ra.

Phanh một tiếng cái bàn vỡ thành hai nửa, Nhiếp Nguyên Xuân bị dọa sợ, không tự chủ được liên tục rút lui vài bước, chỉ sợ phụ thân tức quá không cẩn thận cũng đem hấn chém thành hai nửa.

“Nàng không vừa ý?” Nhiếp Văn Siêu phẫn nộ điên cuồng hét lên, lại nhảy dựng lên. “Ta vì nàng chọn người thì có cái gì không tốt? Tư Mã Thanh Lam là con một của Hoài Nam Kiếm, anh tuấn tiêu sái, tao nhã, lại đã học hết chân truyền của phụ thân, vị hôn phu như vậy còn không đủ để cho nàng hãnh diện ư?”

Nhiếp Nguyên Xuân không nói, cũng không phải hấn phải gả, hấn làm sao có tư cách bình luận.

“Còn có, Chu Diệu Quần kia mặc dù là cũng bình thường, cũng không võ công, nhưng đường đường là hoàng thân quốc thích, tùy nàng chọn gả cho người nổi tiếng mà cũng không được sao?”

Chẳng qua người ngạo mạn một chút.

“... Phách Vương Trang thiếu trang chủ là Phách Đạo Điểm, nhưng là không thể ngang ngược qua nàng được, nàng lại lo lắng cái gì?”

Giống như đầu bò, ngay cả hấn cũng chướng mắt, muội vừa mới là lạ!

“... Thiếu chương môn phái Thiên Sơn cũng là kém chút, vậy không cần hấn cũng được.”

Đâu chỉ kém, căn bản chính là ẻo lả một chút!

“Ta thật sự không hiểu,” Nhiếp Văn Siêu ảo não lại ngồi trở lại, đã tức không còn hơi. “Rốt cuộc là làm sao mà nàng không hài lòng?”

Không hài lòng là cha giúp nàng chọn người.

“Này! Con tiểu tử này, vì cái gì không hé răng?”

Nhiếp Nguyên Xuân trừng mắt nhìn. “Có thật muốn con nói không? Lời nói thật?”

“Vô nghĩa!” Nhiếp Văn Siêu tức giận nói.

“Nhưng cha không thể giận con!”

“Tức giận? Còn có thể sinh tức giận cái gì?” Nhiếp Văn Siêu lẩm bẩm nói.”Ta đã không còn thở được!”

Nhiếp Nguyên Xuân thiếu chút nữa bật cười, vội vàng nhin xuống. “Kỳ thật, cha, nếu người cái gì cũng không nói, để mặc Tư Mã Thanh Lam tự mình theo đuổi muội, con nghĩ muội ấy sớm muộn gì cũng gặt đầu, dù sao điều kiện hần quả thật tốt, không soi mói, nhưng cha cố tình đi trước chọn hần tới uội muội tuyền, mặc kệ bọn con sẽ phản đối.”

Nhiếp Văn Siêu nhăn nạy nhắm mắt, rồi mở.

“Con là nói bất kể ta chọn ai cũng không được? Là ta chọn thì không được?”

Nhiếp Nguyên Xuân khụ khụ, gật đầu.

Sắc mặt Nhiếp Văn Siêu dờ dẩn ngầy người một lát, sau đó cười khỏ.

“Được rồi! Ta mặc kệ, để cho chính nàng chọn.”

Nhiếp Nguyên Xuân không khỏi há hốc miệng, cuối cùng không cần gà bay chó sủa.

“Đúng rồi, gửi phong thư cho Tư Mã Thanh Lam, hỏi hần có nguyện ý tới thương lượng cùng chúng ta hay không.” Nhiếp Văn Siêu phát phát tay. “Nhanh đi, nếu không hần sẽ không kịp.”

Nhiếp Nguyên Xuân kinh ngạc sững sốt.

Cái này được gọi là cho chính nàng chọn ư?

Trước tẩy trần ba ngày, Nhiếp Đông Nhận rốt cục cũng trở lại Nhiếp phủ, hơn nữa đây là lúc tâm tình Nhiếp Văn Siêu tốt nhất, hoàn toàn hất cho hần một bát nước lạnh.

Lúc ấy Nhiếp Văn Siêu đang cùng Tư Mã Thanh Lam vừa tới buổi sáng nói chuyện thân thiện.

“... Cho nên, hiền chất, trước hết ta không nhắc tới hôn nhân ở trước mặt Nhận nhi, miễn cho nó cảnh giác với con.”

Tư Mã Thanh Lam cười. “Thanh Lam hiểu được, theo như tính tình muội muội, ý của Thanh Lam là trước hết làm uội ấy gặt đầu sau đó sẽ nhắc tới việc hôn nhân.”

“Thật tốt quá, quả nhiên hiền chất hiểu được lí lẽ, như vậy hiền chất có rảnh liền tới chơi nhiều một chút.”

“Nếu thế bá không phản đối, Thanh Lam tính ở lại một thời gian.”

“Không phản đối, không phản đối, thế bá ta là thật lòng tán thành!”

Vì thế hai người đồng thanh nở nụ cười, chỉ có Nhiếp Nguyên Xuân ở một bên cười khỏ.

Nhân phẩm điều kiện Tư Mã Thanh Lam này quả thật tốt, mày kiếm mắt sáng, môi hồng răng trắng, mười phần mười mỹ nam, nếu võ học không uyên bác, kinh luân đầy bụng, hơn nữa đúng mức, tao nhĩ khiêm tốn, có thể có tật xấu một chút nhỏ nhỏ

Mất hết hy vọng.

Bởi vì Nhiếp Văn Siêu cùng Hoài Nam Kiếm Tư Mã Nghị là bạn tri kỉ nhiều năm, từ sau khi Hoài Nam Kiếm chuyển nhà đến Hàng Châu, Tư Mã Nghị liền hai ba ngày mang con một đến Nhiếp phủ ở mấy ngày, lại nói tiếp Tư Mã Thanh Lam cùng muội muội coi như là có bấy năm “Giao tình”.

Vấn đề là mặc kệ Tư Mã Thanh Lam yêu thích muội muội đến cỡ nào, chỉ cần là Nhiếp Văn Siêu chọn người, muội muội liền đánh chết sẽ không đồng ý, hơn nữa nàng cũng thẳng thắn nói cho ông như vậy, nhưng ông vẫn không chịu hết hy vọng, nếu ông thật sự hiểu muội muội, vì sao chưa rõ ý muội đã nói tuyệt đối không thể thay lòng đổi dạ?

“Về rồi! Về rồi!”

Lão nhị Nhiếp gia Nhiếp Nguyên Hạ vội vội vàng vàng tiến vào đại sảnh, nhìn xem Nhiếp Văn Siêu nháu mày.

“Hốt ha hốt hoảng như vậy còn thể thống gì, ngay cả nói cũng nói không rõ, rốt cuộc là ai đã trở lại?”

“Muội muội a!”

Nhiếp Văn Siêu nao nao, lập tức nhếch miệng cười. “Này nực cười, hiền chất buổi sáng mới đến, nha đầu kia quá trưa thì trở lại, các ngươi thật đúng là có duyên, ta xem...”

“Nàng còn dẫn theo nam nhân trở về.” Nhiếp Nguyên Hạ chậm rãi nói.

Nhiếp Văn Siêu lại ngẩn ra, khuôn mặt tươi cười chợt thành rít gào. “Con nói cái gì?”

Nhiếp Nguyên Hạ co rúm lại giống con khỉ. “Con... Con nói muội muội dẫn theo nam nhân trở về.”

“Nàng dám...” Dừng lại, liếc mắt một cái Tư Mã Thanh Lam bên cạnh, Nhiếp Văn Siêu xoa bóp mũi, cực lực làm cho chính mình tỉnh táo lại. “Ách, người hộ tống nàng trở về sao?”

“Hộ tống?” Nhiếp Nguyên Hạ còn lo lắng một chút. “Hình như không phải như vậy!”

“Thế là sao?”

Nhiếp Nguyên Hạ cười khở. “Namkia nhân xem ra ngay cả chính hấn đều bảo hộ không được, sao có thể bảo hộ được muội muội!”

“Vậy hấn cùng tới làm cái gì?”

“Con làm sao biết.”

Nhiếp Văn Siêu còn hỏi lại, nghiệt nữ hại hấn hai ba ngày liền rít gào một lần đã xuất hiện ở cửa chính, chỉ thấy quần áo màu cùng thất lừng màu đen với váy xanh ngọc, sóng mắt sắc mặt vui mừng chói lọi, nét mặt toả sáng, nhưng so với một năm trước càng thanh lệ tuyệt tục, kiều diễm động lòng người.

Hơn nữa, quả nhiên bên người nàng mang theo một người nam nhân, một người...

Người đọc sách?!

Hai mắt Nhiếp Văn Siêu mở thật lớn, không thể tin được, tức giận trừng mắt nhìn vị thư sinh nho nhã tuấn tú kia xem ra ngay cả bó rơm cũng không xách nổi, không nghĩ nữ nhi như thế nào lại đi cùng loại nam nhân này.

“Ở xa cũng nghe thấy tiếng rít gào của ngài, cha, nếu đã không chào đón con như vậy, thúc giục con trở về để làm chi nha!”

Cũng không thềm liếc mắt nhìn tới nữ nhi một cái, Nhiếp Văn Siêu hầy còn trừng mắt nhìn nam nhân bên người nàng, hận không thể dùng ánh mắt giết chết tên kia.

“Hấn là ai vậy?”

“Lý Mộ Bạch,” Nhiếp Đông Nhạn cười dài vịn cánh tay Lý Mộ Bạch.”Phu quân của con.”

Nhiếp Văn Siêu đầu tiên là ngẩn ngơ, lập tức giống như bị kim đâm vào mông nhảy dựng lên.

“Ngươi nói cái gì?”

“Phu quân của con, tướng công của con, cũng là con rể của ngài, muội phu Nhiếp Nguyên Xuân, tỷ phu Nhiếp Nguyên Bảo.” Nhiếp Đông Nhạn đắc ý dào dạt lớn tiếng tuyên bố. “Hay nói cách khác, nữ nhi của cha đã gả cho hấn, vào ngày Trung thu ấy, chúng con đã thành thân.”

“Ngươi... Ngươi thành thân?” Nhiếp Văn Siêu khó có thể tin lắm bả nói, tiện đà nổi trận lôi đình đứng lên rống. “Không, ta không thừa...”

“Cha dám không thừa nhận?” Nhiếp Đông Nhạn sớm có chuẩn bị, vừa nghe hấn rống to, lập tức càng lớn giọng rống lại. “Là ông ngoại quyết định, là chủ hôn, cha dám không thừa nhận?”

Miệng Nhiếp Văn Siêu mở lớn như trái dưa hấu, lại cũng không còn dũng khí, năm đó thiếu chút nữa bị nhạc phụ hấn chém, không phải đánh không lại, mà là đuối lý.

Nhiếp Đông Nhận thấy thế mới buông ra cánh tay của Lý Mộ Bạch ra, “Mộ Bạch.” Cũng ám chỉ hẳn có thể bái kiến nhạc phụ.

Lập tức Lý Mộ Bạch nhấc áo dài, quỳ xuống lạy. “Tiểu tể Lý Mộ Bạch bái...”

Đúng lúc Nhiếp Văn Siêu hoàn hồn, lại gầm lên giận dữ, “Ta không...”

“Cha dám không chịu?” Nhiếp Đông Nhận lại thét chói tai. “Ông ngoại nói qua, nếu cha dám không chịu, ông sẽ lập tức đến rồi đánh chết tên tiểu nhân hèn hạ trộm thê tử chưa qua cưới xin của người!”

Đông một chút, sắc mặt Nhiếp Văn Siêu xanh mét ngã ngồi trên ghế.

Nhiếp Đông Nhận hừ hừ, lại thúc giục Lý Mộ Bạch. “Mộ Bạch, hiện tại có thể.”

“Tiểu tể Lý Mộ Bạch bái kiến nhạc phụ.” Lý Mộ Bạch một lần nữa bái kiến, thanh âm nhẹ nhàng tinh tế dường như nghe không rõ.

Sắc mặt Nhiếp Văn Siêu càng đen, cắn chặt răng không dám rên một tiếng, khuôn mặt kia nói có bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi, Nhiếp Đông Nhận hưởng hẳn làm cái mặt quỷ, sau đó tự kéo Lý Mộ Bạch đứng dậy.

“Tốt lắm, nếu đã bái kiến qua, thì không cần để ý tới nữa. Đến, thiếp giới thiệu với chàng. Đây! Hai người ngu ngốc miệng rộng kia là đại ca của thiếp Nhiếp Nguyên Xuân cùng nhị ca Nhiếp Nguyên Hạ; vị có vẻ mặt dần dần này là Tư Mã Thanh Lam, hẳn là con một của bằng hữu tốt của cha thiếp, giống như là một ca ca khác của thiếp.”

Nàng giới thiệu từng người.

“Thiếp còn có một vị tỷ tỷ Nhiếp Thu Đường, nàng gả đến Vân Nam; Hạnh di là vợ lẽ của cha, Nhiếp Nguyên Bảo là đệ đệ cùng cha khác mẹ với thiếp, hai người bọn họ cũng không quá quan tâm tới thiếp, thiếp cũng không thích bọn họ; Nhị thúc Nhiếp Dũng Siêu mãnh liệt giống Trương Phi, theo cha thiếp từ nhỏ; đường ca Nhiếp Nguyên Hồng cùng đại ca chỉ kém nhau mấy tuổi, còn không chưa có thê tử, nhưng thật ra hai vị đường tỷ đều gả đi, cái khác...”

Di chuyển ánh mắt, Nhiếp Đông Nhận suy nghĩ một chút, “A! Đại khái cứ như vậy, có cơ hội gặp đại tẩu thì sẽ giới thiệu sau.” Lại chuyển ánh mắt tới người vẫn đang tức giận mình. “Cha, trước hết nói cho rõ đã! Qua năm mới chúng con sẽ đi.”

“Qua năm mới sẽ đi?” Nhiếp Văn Siêu kinh hô, sự việc đầy kinh ngạc lập tức càng dọa thần chí hẳn. “Không được!” Cho dù như thế nào, trước lưu nàng lại rồi nói sau, “Vấn đề” khác ... Từ từ nói sau.

“Vì cái gì không được?” hai tay Nhiếp Đông Nhận đặt lên thắt lưng, hùng hổ. “Con đã gả cho người ta, không trở về nhà chồng, ở lại nhà mẹ để để làm chi, nuôi con tròng à?”

“Vì cha muốn làm rõ, kia...” Nhiếp Văn Siêu chán ghét liếc nhìn Lý Mộ Bạch. “Tên kia là một người như thế nào cha cũng không biết, như vậy đã đem nữ nhi bảo bối của ta mang đi, hẳn rồi cuộc có hay không đem ta để vào mắt?”

“Chẳng phải bản thân ngài, năm đó vừa thấy ông ngoại, hôm sau liền biến mất không thấy tăm hơi, ngay cả lời cáo biệt cũng không có.” Nhiếp Đông Nhận không lưu tình chút nào lại bối mót vết sẹo cũ. “Chúng con còn tốt hơn lão nhân gia nhiều, ở lại vài ngày là tốt lắm rồi!”

“Người người người... Người là nữ nhi không ra gì!” Nhiếp Văn Siêu giận sôi lên, nếu hẳn có râu, khẳng định đã sớm bị thổi hết. “Cha nói một câu, người liền nói lại cha hai câu!”

“Ai bảo cha đuổi lý, con...”

“Nhận Nhận.”

Đột nhiên Nhiếp Đông Nhận cảm mồm, ngửa mặt lên nhìn lại phụ quân. “Mộ Bạch?”

“Nhạc phụ nói rất đúng,” Lý Mộ Bạch nhỏ giọng nói. “Dù sao là người làm cha cũng phải biết quan tâm đến nữ nhi của mình, đây là nhạc phụ quan tâm nàng.”

“Mới là lạ!” Nhiếp Đông Nhận buông mắt lăm lăm.

“Nhận Nhận...” Đợi Nhiếp Đông Nhận nhìn lên, Lý Mộ Bạch mới tiếp tục nói: “Nghe ta, hử?”

Nhiếp Đông Nhận thở dài thật to. “Thôi được!” Chuyển ánh mắt, nàng lại hỏi lại, “Vậy cha muốn chúng con ở lại bao lâu?”

Giọng nói không tránh khỏi mấy phần khó chịu!

“Cha làm sao biết mất bao lâu để hiểu được hử,” không cam lòng, Nhiếp Văn Siêu tức giận nói. “Trước hết lưu lại trên hai tháng đi!”

“Hai tháng?” Nhiếp Đông Nhận sợ hãi kêu. “Lâu như vậy? Con...”

“Nhận Nhận.”

“... Hai tháng thì hai tháng.”

Nhiếp Văn Siêu không nhìn không giận, càng xem càng tức giận, đứa con gái bất thường này chưa từng làm cho hắn hài lòng, hơn nữa cá tính cường ngạnh ai nói cũng không nghe, lúc này cư nhiên đối với cái tên bên người nàng nói gì nghe nấy, quả thực chính là muốn chọc tức cha già này mà.

Được được được, hắn trước hết đến xem xem tên kia rốt cuộc có bao nhiêu vĩ đại, có thể làm cho nữ nhi ngang bướng của hắn phục tùng như vậy!

“Tiểu thư!”

Một tiếng thét chói tai làm ngay cả Nhiếp Đông Nhận cũng thối lui vài bước, lại bị bóng người ập đến đẩy nàng ngã lùi ra sau ba bước lớn, nàng không khỏi phát ra một trận rên rỉ.

“Trời ạ, Thu Hương, tính nhẫn nại của ngươi chưa tiến bộ được bao nhiêu, nhưng thật ra tiếng thét chói tai đã tiến bộ rất nhiều.”

“Thật quá đáng, tiểu thư, ngài cứ mặc kệ Thu Hương như vậy, hại Thu Hương bị lão gia mắng, phu nhân thấy Thu Hương liền nhéo tai,” bình thường nhìn qua nha hoàn Thu Hương cử đáng yêu xinh đẹp lúc này thật sự không quá đáng yêu, khuôn mặt đầy nước mũi cùng nước mắt. “Thu Hương thật đáng thương a!”

“Ta không phải cố ý.” Nhiếp Đông Nhận lăm lăm, sau đó vỗ vỗ Thu Hương. “Được rồi, được rồi, lúc này ta phải rời khỏi thì nhất định sẽ mang người đi, như vậy là được chứ gì?”

“Tiểu thư ngài còn phải rời khỏi?” Về mặt Thu Hương đầy kinh ngạc. “Không cần đi! Tiểu thư, chúng ta...”

“Yên tâm, lần này chúng ta quang minh chính đại rời Nhiếp phủ.” Nhiếp Đông Nhận thần bí chớp mắt, sau đó một tay kéo Lý Mộ Bạch qua. “Thế nào! Gặp cô gia rồi nói sau.”

Thu Hương ngăn ngõ, chợt thét chói tai, “Cô gia?”

Nhiếp Đông Nhận bật lỗ tai. “Đúng rồi, đúng rồi, ta thành thân thôi! Hắn chính là phu quân của ta.”

Thu Hương không thể tin nhìn Lý Mộ Bạch một chút, đem Nhiếp Đông Nhận đến một bên nơm nớp lo sợ hỏi: “Lão... Lão gia biết không?”

“Biết rồi!”

“Lão gia kia...” Thu Hương nuốt nước miếng. “Không tức giận sao?”

“Tức giận! Sao không tức giận, nếu không phải ta dùng ông ngoại dọa cha, cha đã sớm đập cả Nhiếp phủ này thành ngôi nát rồi.” Nhiếp Đông Nhận vui sướng khi người gặp họa nói. “Phải biết rằng, đây chính là ông ngoại giúp ta việc hôn nhân, cha dám không phục sao?”

“A, đúng! Có Ông lão gia tử ở, ngài sẽ không phải lo lắng.” Thu Hương yên tâm, lập tức xoay người sang chỗ khác nhắc áo thi lễ Lý Mộ Bạch, hai mắt còn hướng lên trên vụng trộm đánh giá hắn. “Tiểu tỳ Thu Hương bái kiến cô gia.” Có thể làm cho tiểu thư ngoan ngoãn thành than, nam nhân nhất định rất giỏi, nhưng mà...

Sao nhìn vị cô gia này không vĩ đại như vậy?

Lý Mộ Bạch nâng tay đỡ. “Không cần đa lễ.”

Trời ạ, vị này cô gia là thân mình có bệnh gì sao, nói chuyện sao nhỏ nhẹ như vậy?

“Cám ơn cô gia.” Thu Hương cúi lòng đầy nghi hoặc lại cúi xuống, đứng thẳng thân mình, đang muốn nói cái gì với Nhiếp Đông Nhạn, người lại tùy tay đem hai cái bọc hành lý ném cho nàng, cứ thế kéo Lý Mộ Bạch vào phòng, nàng ngăn cả người, ôm chặt bọc hành lý đuổi theo sau.

“Mộ Bạch, mệt mỏi sao? Có muốn ngủ một lát hay không?”

“Ta không sao, nhưng thật ra...” Lý Mộ Bạch ngồi xuống ở bên cạnh bàn, Nhiếp Đông Nhạn tự tay bưng chén trà nóng cho hắn, hắn ý bảo nàng cũng ngồi xuống. “Khi nào thì muốn đi bái tế nhạc mẫu?”

Nhiếp Đông Nhạn cảm thấy vô cùng tủi thân nở nụ cười. “Sáng sớm ngày mai phải đi.”

“Sáng sớm ngày mai sao?” Lý Mộ Bạch trầm ngâm một lát. “Không, như vậy không ổn, bất cứ lúc nào ta cũng có thể bái kiến Hạnh phu nhân, cho nên, hiện tại phải đi đi! Đi bái tế nhạc mẫu trước sau lại bái kiến Hạnh phu nhân, như vậy có vẻ thích hợp chứ?”

Nghe vậy, đôi mắt Nhiếp Đông Nhạn nhất thời đỏ, mũi cảm thấy chua xót.

Hiện tại, nàng không chỉ tủi thân, càng cảm động, nàng nói chuyện cho hắn nghe cũng không nhiều, chỉ là bề ngoài thôi, dường như cái gì cũng đều không rõ ràng lắm, nhưng hắn có thể theo một chút bề ngoài mà hiểu được những sự việc mà nàng chưa từng nói ra, cảm nhận được đau xót của lòng nàng.

“Được, chúng ta hiện tại phải đi.” Nàng lặng lẽ lau đi nước mắt ở khóe mắt, sau đó quay đầu phân phó Thu Hương. “Thu Hương, đi chuẩn bị hương nến, chúng ta muốn đi bái tế mẹ ta.”

“Sao? A, phải.”

Thu Hương kinh ngạc xoay người rời đi, cảm thấy cô gia thật là có chút giỏi giang, từ sau khi phu nhân qua đời, tiểu thư chưa từng rơi nửa giọt nước mắt nào, ngay cả cổ họng cũng không phát ra nửa tiếng, nhưng lúc này cô gia chẳng qua nói vài câu, tiểu thư liền đỏ mắt, thanh âm nghẹn ngào.

Quả thật số một!

“Nhạn Nhạn...” Lý Mộ Bạch nhẹ nhàng cầm đôi bàn tay mềm mại của Nhiếp Đông Nhạn, “Ta nhất định sẽ đối đãi với nàng thật tốt, chiếu cố nàng, hơn nữa tuyệt không có nữ nhân khác, cho nên...” Hắn nâng cằm của nàng lên, dịu dàng nhìn nàng. “Đi mặc bộ quần áo đẹp nhất của nàng, để cho nhạc mẫu nhìn nữ nhi của nàng rất tốt, để nàng an tâm, sao?”

Rốt cuộc nhịn không được, nước mắt Nhiếp Đông Nhạn chảy xuống cuộn cuộn giống như tuyết trên châu bị chặt đứt.

“Được, thiếp sẽ mặc đẹp, để ẹ thiếp biết thiếp gả ột phu quân tốt nhất trên đời, thiếp sẽ rất hạnh phúc!”

Đúng vậy, nàng muốn ẹ nhìn xem, mẹ chọn lầm nam nhân, nhưng nàng không có, nàng chọn nam nhân tốt nhất.

Bữa cơm đoàn viên vào đêm ba mươi, nhưng Nhiếp phủ ăn cơm tất niên không đến một nửa mà bắt đầu đốt pháo, sau đó trực tiếp tan cuộc.

“Thế nào! Mộ Bạch, thiếp giúp chàng bóc tôm, chàng mau ăn, bằng không sẽ không ngon.”

“Nào, Mộ Bạch, vịt nướng này vừa thơm lại vừa giòn, chàng nếm thử.”

“Còn có con cá này, Mộ Bạch, rất tươi nha!”

“Có muốn uống canh không, Mộ Bạch? Thiếp múc giúp chàng.”

Từ khi thức ăn được mang lên, chỉ thấy Nhiếp Đông Nhạn ở đằng kia vội vội vàng vàng, chính mình chưa ăn gì, thức ăn ngon đều bị nàng đi đoạt lấy đi đặt ở trong bát của Lý Mộ Bạch, những người khác trợn mắt há hốc mồm nhìn xem, bao gồm Tư Mã Thanh Lam.

Không có bởi vì Nhiếp Đông Nhạn đã thành thân mà hần rời đi, vẫn ở lại Nhiếp phủ đón lễ mừng năm mới, có lẽ hần cũng muốn nhìn một chút đến tột cùng nam nhân như thế nào mà có thể làm cho Nhiếp Đông Nhạn cam tâm tình nguyện khuất phục!

“Được rồi, Nhạn Nhạn, ta đủ rồi, nàng cũng ăn chút đi!”

“Được, chờ thiếp gỡ thịt cua cho chàng đã.”

Ngoại trừ mẹ của nàng, đời này chưa từng thấy nàng đối ai tốt như vậy, Nhiếp Văn Siêu nhìn xem nói không ra lời, Hạnh phu nhân ở một bên càng xem càng tức giận.

Ăn gan hùm mà dám mang con gái yêu quý nhất của hần đi!

“Thật sự là, có nam nhân sẽ không cần cha mẹ, tâm tư nữ nhân hướng ra ngoài, những lời này nói thật đúng một chút cũng không sai nha!” Bà châm chọc khiêu khích nói.

“Hạnh di bà cũng không phải là nữ nhân sao?” Cũng không ngẩng đầu lên, Nhiếp Đông Nhạn chuyên tâm lột thịt cua. “Hơn nữa, có nam nhân sẽ không nhớ cha mẹ tốt hơn so với loại không lập gia đình liền đã quên cha mẹ, còn chạy tới nhà nam nhân rồi ỷ lại người ta!”

Sắc mặt Hạnh phu nhân đột nhiên chuyển biến, “Người nói cái gì?” Từ xấu hổ chuyển thành giận dữ chất vấn bén nhọn chọc thủng màng tai.

“Như thế nào, ta nói sai cái gì?” Nhiếp Đông Nhạn ra vẻ không biết ngẩng đầu đến. “Người tức giận làm chi a? Ta nói là bà sao? Ai nha, bà chính mình thừa nhận thôi, thật mất mặt a!”

“Này...”

“Đủ!” Nhiếp Văn Siêu bỗng nhiên hét lớn một tiếng. “Hai người các người chỉ cần gặp mặt thì không để yên, đây là bữa cơm đoàn viên, các người không thể đình chiến một hồi sao?”

“Rõ ràng là nàng khiêu khích trước thôi!” Nhiếp Đông Nhạn nói thầm.

“Ta nào có!” Hạnh phu nhân đánh chết không thừa nhận, hơn nữa trông mắt vừa chuyển, ác ý lại hiện lên. “Được, đừng nói ta không có ý tốt, hiện tại ta là tốt ý nhắc nhở người, phu quân của người đã bái kiến qua ta, cũng nên để cho hần đi bái tế tỷ tỷ chứ!”

“Không cần, ngày đó về chúng ta bái kiến qua phụ thân sau trước hết bước vào tế bái mẹ ta, rồi trở về bái kiến Hạnh di nương.” Nhiếp Đông Nhạn ngọt ngào cười. “Là Mộ Bạch nhắc nhở ta, thật có lỗi à.”

Sắc mặt Hạnh phu nhân lại biến, lần này bùng nổ lửa giận là với Lý Mộ Bạch.

“Ý người là gì? Dám...”

“Hần làm sai rồi sao?” Không đợi Lý Mộ Bạch đáp lời, Nhiếp Đông Nhạn liền rút gào. “Nói thế nào bà cũng là vợ lẽ, mẹ ta mới là phu nhân, hơn nữa mẹ là người dưỡng dục sinh thành ra ta, Mộ Bạch nói đi bái tế mẹ ta trước có cái gì không đúng?”

Tư Mã Thanh Lam thủy chung im lặng không nói gì như có suy nghĩ gì nhìn Lý Mộ Bạch một chút, lại quay về Nhiếp Đông Nhạn.

Là vì như vậy sao?

Nếu là hần, hần tuyệt sẽ không nói đi bái tế mẹ ruột của nàng trước, bởi vì hần không thể nghĩ đến việc này, trên thực tế, không có bất luận kẻ nào lại nghĩ như vậy, người chết luôn bị đẩy sau người sống.

Nhưng Lý Mộ Bạch lại nghĩ như vậy.

Bất giác Tư Mã Thanh Lam nhú mày. Vì cái gì Lý Mộ Bạch dự đoán được, hần lại không thể tưởng được?

“Mẹ người đã chết...” Nữ kia nhân còn sống thì nàng không đặt lên đầu, bây giờ còn bị người chết đặt ở dưới sao?

Hạnh phu nhân còn muốn giành thắng lợi, không nghĩ tới mới một câu liền châm ngòi lửa giận hừng hực của Nhiếp Đông Nhận.

“Mẹ ta đã chết bà có thể chiếm vị trí của người,” nàng giận không thể nhảy dựng lên rống to, “Mẹ ta đã chết bà cũng có thể lấy đi xiêm y của người đổi thành của người, mẹ ta đã chết bà còn có thể đánh cắp đồ cưới ông ngoại đưa tới riêng ẹ ta, châu báu trang sức cùng chồn tía, hắc điều, ngân điều tam văn kiện điều da. Mà bà...”

Đột nhiên mà chuyển hướng Nhiếp Văn Siêu, tiếp tục rống to.

“Người là kẻ bạc tình, cha phụ bạc tấm chân tình của mẹ chưa đủ hay sao? Con cho cha biết Hạnh đi trộm trang sức của mẹ cùng điều da, thế nhưng cha cũng nói mẹ đã chết không cần dùng vài thứ kia, cha biết không? Mẹ sở dĩ tuyệt đối không thể lấy trang sức cùng điều da làm tang lễ, là vì mẹ biết Hạnh đi tuyệt đối sẽ không thay ta chuẩn bị đồ cưới, cho nên cố ý muốn lưu lại cho ta, nhưng Hạnh đi lại ngay cả cái này cũng muốn trộm không để lại thứ gì, nửa cái nhẫn cũng không lưu cho ta, chỉ còn lại có hộp trang sức trống trơn...”

Nàng ghen ngào.

“Trước khi mẹ qua đời thường đặt con trên cổ, trên tay, trù mền nói cho con biết... Đó là lưu cho con mặc khi làm tân nương... Mặc, tất cả... Tất cả đều bị trộm sạch, con... con chỉ có thể ôm một cái hộp trang sức không nhớ... Nhớ lại giọng nói và dáng điệu nụ cười của mẹ...”

Lý Mộ Bạch yên lặng đứng dậy đem nàng ôm vào lòng, nàng đơn giản tựa vào trước ngực hắn gào khóc, hắn áy náy gật gật đầu mọi người, sau đó mang theo nàng xoay người rời đi.

Hơn nửa ngày, trên bàn cơm là một mảnh khó chịu làm cho người ta đau thương trầm mặc, không ai hé răng, không ai có gì động tĩnh. Sau đó...

“Trả lại cho nàng.” Nhiếp Văn Siêu mặt không chút thay đổi nói.

“Lão gia?” Hạnh phu nhân không yên dò xét trượng phu.

“Trang sức cùng điều da, toàn bộ trả lại cho nàng.”

“Nhưng là...” Đây đều là châu báu quý hiếm ở quan ngoại mới có như vậy, Trung Nguyên hiếm thấy, nhất là kia ba văn kiện điều da, nàng sao bỏ được trả lại trở về.

“Đó là đồ cưới của nàng.”

“Chúng ta có thể chuẩn bị một phần khác cho nàng thôi!” Nàng không cam lòng a!

“Trả lại cho nàng.”

“Nhưng... Nhưng thiếp đã tặng cho người khác...” Nàng định lừa bịp cho qua.

Nhiếp Văn Siêu hướng trên bàn đập một quyền mạnh, đĩa thức ăn toàn bộ lẫn lộn, lại rít gào một tiếng giống như sư tử, “Toàn bộ trả lại cho nàng, nghe thấy không?”

Hạnh phu nhân sợ hãi nhảy dựng lên, vội vàng gật đầu, “Dạ dạ dạ, thiếp hiện tại trả lại cho nàng.” Lập tức hốt ha hốt hoảng chạy.

Mà Tư Mã Thanh Lam vẫn như cũ kinh ngạc không thôi.

Vậy mà nàng lại khóc!

Từ mười tuổi Nhiếp Đông Nhận đã không khóc, nhưng bây giờ lại ở trước mặt mọi người, là vì cái gì?

Bởi vì Lý Mộ Bạch ở bên người nàng sao?

Tư Mã Thanh Lam lẳng lặng hạ đôi mắt xuống, suy nghĩ sâu xa.

Lý Mộ Bạch kia, bề ngoài nho nhã thanh tú văn sinh, rốt cuộc hẳn là người như thế nào?

6. Chương 6

Ở một góc tối yên tĩnh phía sau Nhiếp phủ, có một tòa đình uyển âm u, Vong Tâm Cư, đó là nơi vợ của Nhiếp Văn Siêu dưỡng bệnh trước khi qua đời, từ sau khi bà qua đời, trừ bỏ có người đứng giờ quét tước ở ngoài, cũng chỉ có Nhiếp Đông Nhạn đi vào, sờ sờ bên này, nhìn xem bên kia, tưởng niệm giọng nói và dáng điệu, nụ cười mẫu thân.

“Bên kia vốn có cái bàn đu dây, nhưng hỏng rồi...” Một tay ôm hộp trang sức, một tay chỉ trỏ, Nhiếp Đông Nhạn dẫn Lý Mộ Bạch đi đến chỗ sâu của đình uyển. “Còn có trên tầng đá to kia, mẹ thiếp đều đã ôm thiếp ngồi ở đằng kia nói chuyện xưa cho thiếp nghe...”

Theo đuôi ở phía sau, Thu Hương lại mang theo cái giỏ bánh ngọt cùng ấm trà, Nhiếp Đông Nhạn chuẩn bị ở trong này nghỉ ngơi cả ngày, cũng đem tất cả mọi chuyện nói cho Lý Mộ Bạch.

“... Thiếp còn từng bắt cá trong hồ kia, bị mẹ thiếp mắng chết khiếp, bởi vì hồ cá kia rất sâu.” Nhiếp Đông Nhạn ngưỡng ngừng thè lưỡi, sau đó dắt Lý Mộ Bạch tiến vào một tiểu lâu tinh xảo. “Thế nào! Chính là nơi này, trước khi mẹ thiếp qua đời, thiếp đều ở nơi này cùng với mẹ thiếp.”

Lý Mộ Bạch đánh giá cách bài trí trong này lập tức tán thưởng nói: “Nhạc mẫu chắc hẳn là nữ nhân thanh cao điềm đạm.”

“Đây là đương nhiên!” Nhiếp Đông Nhạn đắc ý mở cái miệng nhỏ nhắn cười không ngừng. “Nếu không tại sao cha thiếp bắt chấp tất cả mà trộm mẹ thiếp đi.”

“Tiểu thư, đặt ở chỗ nào?”

“Mang vào trong phòng của mẹ ta, sau đó lại mang con gà cùng mấy thứ đồ ăn đến... A, đúng rồi, Thu Hương, thuận tiện lấy bình rượu ngon nhất đến đây, cô gia thích uống rượu.”

Một lát sau, Nhiếp Đông Nhạn cùng Lý Mộ Bạch đi vào lầu hai mà một hạt bụi nhỏ không có, phòng thanh nhã thoát tục, bước vào liền giống như bị một cảm giác u nhu trầm tĩnh vây quanh, khiến người ta cảm thấy như đang ở giữa mộng ảo, Lý Mộ Bạch không tự chủ mà dừng chân lại.

“Làm sao vậy?”

“Ta là người hai tay nhem đầy máu, chỉ sợ sẽ...” Lý Mộ Bạch chưa xốt cười khổ. “Ô nhiễm nơi này.”

“Mới ngược lại, chỉ có chàng mới có tư cách đến nơi đây, bởi vì chỉ có chàng mới có thể hiểu được đau thương của mẹ thiếp.” Đem hộp trang sức đặt ở trên bàn trang điểm, Nhiếp Đông Nhạn dắt Lý Mộ Bạch đi vào ngồi xuống mép giường. “Thiếp còn muốn cùng chàng qua đêm ở chỗ này!”

“Này...” Lý Mộ Bạch do dự một chút. “Được chứ?”

“Đương nhiên được, mẹ sẽ thật cao hứng.” Nhiếp Đông Nhạn nhìn chiếc gối đầu màu trắng thêu hình chim uyên ương. “Đó là mẫu thân tự tay thêu, bà vẫn hy vọng cha có thể chủ động tới chỗ này cùng bà, nhưng cha chưa từng có ngủ qua chỗ này, nếu chàng cùng thiếp có thể thay mẹ hoàn thành tâm nguyện này, nhất định bà sẽ rất cao hứng.”

“Ta hiểu được,” Lý Mộ Bạch vuốt cằm, cũng lấy bàn tay non mịn của nàng để ở trong lòng bàn tay. “Chúng ta qua đêm ở trong này đi!”

Nhiếp Đông Nhạn cười ngưỡng ngừng, sau đó đem tầm mắt hướng tới hộp trang sức trên bàn trang điểm.

“Kỳ thật Hạnh di cũng không phải nữ nhân xấu xa, bà đối xử với ca ca thiếp cùng tỷ tỷ đều tốt lắm, lúc bọn họ muốn kết hôn hoặc lập gia đình, đều là dựa vào bà thu xếp, bởi vì cha thiếp không thích quan tâm loại sự tình này.” Nàng cười khổ. “Bà ấy chỉ là chán ghét một mình thiếp, bởi vì thiếp giống mẹ thiếp nhất, mà bà vừa hận mẹ, cho nên đem tất cả hận ý đối với mẹ đều phát tiết lên trên đầu thiếp...”

“Hận?” Lý Mộ Bạch thấp giọng. “Bởi vì bà là thiếp?”

Nhiếp Đông Nhạn lắc đầu. “Không, thực ra Hạnh di là biểu muội cha, thanh mai trúc mã, lúc nhỏ vô tư, vẫn nghĩ cha sẽ lấy nàng làm vợ, thậm chí tộc trưởng hai bên đều đang bàn bạc việc hôn nhân, không ngờ tới cha lại cưới mẹ trở về, hẳn là chàng có thể tưởng tượng được bà kinh sợ, thất vọng đến cỡ nào.”

Lý Mộ Bạch bưng tỉnh đại ngộ. “Bà cho rằng, là nhạc mẫu đoạt mất người yêu của bà.”

“Sự việc chính là như vậy.” Nhiếp Đông Nhận gật đầu nói. “Nhưng bà vẫn không chịu hết hy vọng như cũ, vẫn lại ở Nhiếp phủ không muốn rời đi, tìm mọi cách hấp dẫn cha thiếp, nghĩ cha có thể cưới nàng làm vợ lẽ cũng tốt. Đáng tiếc trong mắt cha chỉ có một người, căn bản không đem nàng để vào mắt...”

Nói tới đây, nàng thở dài. “Cho đến lúc thiếp ra đời, mẹ khó sanh bệnh nặng một thời gian, chẳng những thân mình trở nên rất gầy yếu nhiều bệnh, hơn nữa xinh đẹp của bà cũng bắt đầu biến mất...”

“Vì thế nhạc phụ mất đi tình yêu say đắm đối với nhạc mẫu, chuyển hướng Hạnh phu nhân vẫn xinh đẹp như cũ.” Lý Mộ Bạch nói tiếp.

“Lúc cha lấy Hạnh di làm thiếp thì mẹ thương tâm một mình đến nơi đây dưỡng bệnh, cha cũng không có ngăn cản. Dần dần, hai ba ngày cha đến thăm hỏi mẹ một lần, biến thành hai ba tháng mới đến một lần, cuối cùng, mẹ tuyệt vọng, bà biết cha không bao giờ có khả năng hồi tâm chuyển ý nữa...”

Lý Mộ Bạch nắm chặt tay nàng. “Cho nên nàng mới có thể đối nghịch cùng nhạc phụ, vì nhạc mẫu?”

Điểm nhẹ trán, “Bề ngoài, mẹ giống như đã buông xuôi,” Nhiếp Đông Nhận buồn bã nói. “Nhưng thiếp biết đến cuối cùng, bà vẫn đang chờ mong cha có thể trở về liếc nhìn bà một cái.”

“Tuy rằng ta không nên nói như vậy, nhưng là...” Lý Mộ Bạch lắc đầu thở dài. “Nhạc phụ thực vô tình.”

“Đáng thương nhất là, bởi vì thân mình mẹ không tốt, trừ bỏ đem thiếp mang theo trên người nuôi ở ngoài, cha đem ca ca cùng tỷ tỷ ba người đều giao cho Hạnh di nuôi dưỡng, bởi vì như thế, ngược lại bọn họ có vẻ thân cận Hạnh di. Có đôi khi bọn họ tới thăm mẹ, thiếp oán giận bọn họ, khi đến xem mẹ, Hạnh di luôn có cử chỉ cao ngạo, trái lại, bọn họ thay Hạnh di trách cứ mẹ, nói mẹ hẳn là cảm kích Hạnh di thay bà chăm sóc đứa nhỏ, lại thay bà gánh vác trách nhiệm chủ mẫu của Nhiếp phủ, không nên vong ân phụ nghĩa nói bậy ở sau lưng Hạnh di...”

Nhiếp Đông Nhận oán giận, càng nói càng lớn tiếng.

“Ánh mắt mẹ đỏ lên, bọn họ còn vẫn nói, như thế nào cũng không chịu ngừng, chờ bọn họ vừa ly khai, mẹ khóc òa ra, mặc kệ thiếp an ủi như thế nào, mẹ vẫn rơi nước mắt, thiếp cũng chỉ biết khóc...” Nàng cắn môi dưới. “Rõ ràng là thiếp đã nói, căn bản cổ họng mẹ không nói được, bọn họ lại vẫn trách mẹ, nghĩ cũng biết là Hạnh di giờ trò quỷ.”

“Nhạc mẫu quả thật khiến người ta đồng tình,” Lý Mộ Bạch lẩm bẩm nói. “Không những phu quân bị cướp đi, ngay cả tâm đứa nhỏ cũng bị cướp đi.”

“Bởi vì mẹ thiếp là người cao cả, cho nên chỉ có thiếp hiểu được mẹ có bao nhiêu bi thương, bà thủy chung như một với cha, cha lại thay đổi tình cảm, có đôi khi mẹ nói với thiếp...” Nhiếp Đông Nhận dừng lại, hốc mắt đỏ. “Nếu không phải có thiếp ở đây, cho dù bà không tự sát, cũng đã sớm nổi điên, bởi vì đối với bà mà nói, cha thật giống như đã chết, người yêu mến đã chết, sao bà còn sống được?”

Lý Mộ Bạch giơ tay đem nàng ôm vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về như đang an ủi trẻ nhỏ.

“Suyt, đừng nói nữa, có lẽ nhạc mẫu đang nhìn nàng! Nàng không muốn để cho bà nhìn thấy nàng thương tâm như vậy chứ? Đến, hãy để cho ta coi xem nhạc mẫu để lại cho nàng trang sức đeo ở trên người nàng có bao nhiêu xinh đẹp đi!”

Mang theo nước mắt, Nhiếp Đông Nhận nở nụ cười. “Chàng căn bản không thèm để ý nữ nhân có đẹp hay không!”

“Có lẽ là bởi vì theo thói quen của ta!” Lý Mộ Bạch lạnh nhạt nói.

Nhiếp Đông Nhận ngây cả người. “Theo thói quen?”

“Tiên mẫu...” Lý Mộ Bạch thấp thỏm. “Bà cũng rất đẹp.”

Nhiếp Đông Nhận khẽ a một tiếng, má lúm đồng tiền. “Cho nên Tư Không Hiền mới không diệt cỏ diệt tận gốc, bởi vì vẻ đẹp của mẹ chàng khiến cho hắn không ra tay được?”

Lý Mộ Bạch vuốt cằm. “Quả thật như thế, nhưng đối với ta mà nói, tiên mẫu vì thay tiên phụ lưu lại một huyết mạch chịu nhục sống sót, lại vì khí tiết mà thất cổ tự tử, đây mới là nữ nhân chân chính, nữ nhân hời hợt sẽ bỏ cuộc, nữ nhân kiên trì đến chết cũng không phục.”

Ánh mắt trong suốt nhìn thẳng vào hắn, “Một ngày nào đó, thiếp cũng sẽ cho chàng cảm thấy thiếp rất đẹp.” Nhiếp Đông Nhạn thề nói.

Lý Mộ Bạch nhìn nàng thật sâu một lát, rồi sau đó cúi xuống, khẽ in lại môi của hắn ở trên đôi môi mềm mại của nàng, Nhiếp Đông Nhạn lập tức đem hai cánh tay vòng lên cổ của hắn, nhiệt tình đáp lại hắn, vì thế, nụ hôn càng thêm sâu, bốn cánh môi càng dán chặt vào với nhau, hô hấp hai người dần dần nặng nề thêm...

Đột nhiên, Lý Mộ Bạch chấm dứt nụ hôn, cũng kéo cánh tay của nàng xuống, quay ra cửa cố gắng hô hấp vững vàng, Nhiếp Đông Nhạn đầu tiên là mờ mịt, sau đó, nàng nghe được tiếng bước chân đi lên lầu, rõ rồi.

Thu Hương chết tiệt, sớm không đến muộn không đến, chậm trễ không đến, cổ tình lúc này đến!

“Thực xin lỗi, tiểu thư, lâu như vậy mới trở về, đều là tại tam thiếu gia! Hắn cố ý... Hả? Tiểu thư, người ngồi trên đùi cô gia làm chi?”

Rầm một tiếng, người nào đó té xuống đất.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooo

“Các người nghĩ như thế nào?” Nhiếp Văn Siêu hỏi, ánh mắt y tự đảo qua Hạnh phu nhân, Nhiếp Nguyên Xuân, Thuận nương, Nhiếp Nguyên Hạ, Nhiếp Nguyên Bảo, Nhiếp Dũng Siêu, Nhiếp Nguyên Hồng cùng Tư Mã Thanh Lam. “Các người quan sát mấy ngày qua, quả thật Nhạn nhi cùng tên kia thành thân sao? Hay chỉ là lừa chúng ta?”

“Thiếp nhìn qua bọn họ căn bản chưa thành thân, chỉ là lừa gạt lấy trang sức cùng điều da!” Hạnh phu nhân oán hận nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, bọn họ là lừa gạt trang sức cùng điều da, tốt nhất gọi bọn họ nhanh trả lại cho nương!” Đã là mẹ con, mặc kệ Hạnh phu nhân nói cái gì, Nhiếp Nguyên Bảo đều phụ họa.

“Nhưng mà bọn họ ở cùng một chỗ a!” Nhiếp Nguyên Xuân phản bác nói.

“Đúng, muội muội không thể nào diễn trò đến trình độ này.” Nhiếp Nguyên Hạ gật đầu đồng ý.

“Con đồng ý.” Nhiếp Dũng Siêu phụ họa.

“Con cũng đồng ý.” Phụ thân phụ họa, Nhiếp Nguyên Hồng cũng phụ họa.

Nhiếp Văn Siêu gật gật đầu. “Được, cho dù bọn họ quả thật thành thân, như vậy, các người cho rằng đây là chính Nhạn nhi chọn người, hay là Nhạn nhi cố ý tùy tiện gả ột người để chọc giận ta? Hay là nhạc phụ ta thay nàng an bài việc hôn nhân?”

“Kia mà cũng phải hỏi sao? Đương nhiên là cố ý tùy tiện gả cho người để chọc giận chàng thôi!” Cối lòng Hạnh phu nhân đây ác ý nói.” Tóm lại, nàng tuyệt sẽ không nói tốt thay Nhiếp Đông Nhạn.

“Chính là như thế này!” Nhiếp Nguyên Bảo lập tức lại phụ họa.

Nhiếp Nguyên Xuân suy nghĩ một chút. “Theo như tính cách của ông ngoại, không có khả năng ông thay muội muội tìm vị hôn phu nhìn qua ngay cả bố rơm cũng không vác nổi, tất nhiên sẽ chọn người có võ công cao cường.”

“Con nghĩ muội muội cũng không có khả năng thích nam nhân nhu nhược,” Nhiếp Nguyên Hạ trầm ngâm nói. “Tính tình của nàng rất kiên cường, có lẽ nàng thích nam nhân mạnh mẽ có thể áp chế nàng.”

“Con đồng ý,” Nhiếp Nguyên Hồng nhắc tay đồng ý. “Muội muội không thích nhận thua, con nghĩ đến nàng không có khả năng sẽ thích nam nhân văn vẻ nhu nhược đâu.”

“Như thế,” Nhiếp Dũng Siêu vuốt cằm. “Nhạn nhi vừa kiên cường vừa muốn hơn người, nàng tất nhiên thích nam nhân mạnh mẽ.”

“Quả nhiên là như thế này,” Nhiếp Văn Siêu giận dữ nói. “Vì chộc giận ta, thế nhưng nàng tùy tiện gả ột người.”

“Không, con không đồng ý.”

Nhiếp Văn Siêu vội vàng kết luận, thành linh toát ra một ý kiến phản đối, mọi ánh mắt lập tức tụ tập trên người vợ của Nhiếp Nguyên Xuân.

“Vì cái gì?”

“Con lấy thân là nữ nhân quan sát nữ nhân, muội muội sẵn sóc muội phu đều không phải là diễn trò, nàng là thật lòng , thậm chí...” Thuận nương suy nghĩ sâu xa nói. “Nếu con không có nhìn lầm, con thậm chí cho rằng nàng thật là cố gắng lấy lòng muội phu.”

“Không có khả năng!” Mọi người trăm miệng một lời. “Tại sao muội muội phải lấy lòng bất luận kẻ nào? Người nhất định là nhìn lầm rồi!”

“Cảm giác của con chính là như thế!” Thuận nương nhỏ giọng than thở. “Hơn nữa, mọi người không có nhận thấy được sao? Muội muội nói chuyện với muội phu khác hoàn toàn so với khi nói chuyện với chúng ta, lúc thì dịu dàng mềm mại, lúc thì hung dữ, hoàn toàn là hai người khác nhau!”

Nhiếp Nguyên Xuân cùng Nhiếp Nguyên Hạ nhìn nhau liếc mắt một cái, không hện mà cùng gật đầu.

“Quả thật, chúng ta cũng đã nhận ra, nàng đối với chúng ta nói chuyện vĩnh viễn là hung hăng, đối với muội phu lại vô cùng dịu dàng thuận theo, thật không rõ vì sao khác biệt lớn như vậy.”

Nghe vậy, Nhiếp Văn Siêu không khỏi nhíu mi suy tư một lát, quay lại hướng Tư Mã Thanh Lam.

“Hiện chất nghĩ như thế nào?”

“Ta chỉ có một nghi vấn...” Tư Mã Thanh Lam từ từ nhìn chung quanh mọi người. “Từ sau khi mẫu thân của muội muội qua đời, mọi người có từng nhìn thấy muội muội khóc, thậm chí chỉ là một giọt nước mắt?”

Nét mặt mọi người trái ngược nhau, lập tức đồng loạt cùng lắc đầu.

“Một lần cũng không có!”

“Nhưng vì sao đêm giao thừa nàng lại khóc như vậy?”

Lại lần nữa mọi người nhìn nhau, người người vẻ mặt nghi hoặc đúng vậy! Vì sao?

Chỉ có hai mắt Thuận nương sáng ngời. “Bởi vì muội phu ở bên nàng?”

Tư Mã Thanh Lam gật đầu. “Ta cho là như vậy.”

“Nếu đúng thật là như vậy, như vậy muội phu đối với muội muội mà nói hẳn là rất quan trọng, chỉ là...” Thuận nương hoang mang dừng một chút. “Con làm sao cũng nhìn không ra rốt cuộc muội muội vừa ý điểm nào của muội phu.”

“Ta cũng vậy.” Nhiếp Nguyên Xuân lẩm bẩm nói.

“Ta xem căn bản là không có.” Nhiếp Dũng Siêu lẩm bẩm.

“Có lẽ là...” Tư Mã Thanh Lam như có suy nghĩ gì nói nhỏ. “Lý công tử so với bất cứ người nào trong chúng ta đều hiểu rõ muội muội, hẳn hiểu trong lòng muội muội suy nghĩ cái gì, hiểu muội muội khát vọng cái gì, hy vọng cái gì, so với bất luận kẻ nào trong chúng ta đều thông suốt hơn.”

“Uhm! Có lẽ thật sự là như thế cũng chừng, thời gian con ở chung cùng muội muội không nhiều lắm, nhưng con cảm giác, cảm thấy nàng sống không giống với mặt ngoài của nàng, nàng cũng có bi thương của nàng, này...” Thuận nương trộm nhìn Hạnh phu nhân một chút, “Có lẽ liên quan đến mẹ ruột của nàng, nhưng trong phủ tựa hồ không ai nguyện ý nhắc tới mẹ ruột của nàng, cho nên...” Đón nhận ánh mắt cay độc của Hạnh phu nhân, nàng đột nhiên không lên tiếng, nhắm mắt, không dám nói thêm gì đi nữa.

“Đúng rồi, mẹ ruột của muội muội, sao ta không nghĩ tới nàng lại nói chuyện mẹ ruột của nàng?” Tư Mã Thanh Lam ảo não thì thào tự nói, sau đó thở dài, lại nhìn phía Nhiếp Văn Siêu. “Lại nói, thế bá, vì sao chúng ta lại nói về vấn đề này?”

“Nhạn nhi là nữ nhi của ta, ta không thể thấy nàng làm chuyện điên rồ mà không để ý, nếu nàng quả thật chỉ là vì làm ta tức giận mà tùy tiện liên tìm người cho ta xem, tất nhiên ta phải nghĩ cách vì nàng giải quyết vấn đề phiền toái này, sau đó giúp nàng chọn chồng, để tránh sai lầm hại nàng cả đời.” Nhiếp Văn Siêu nói năng hùng hồn đầy lý lẽ. “Lúc này, ta sẽ giúp nàng gả cho nam nhân chân chính thích hợp với nàng.” Nói quang minh chính đại như vậy, nhưng nói đến cùng còn vì tâm tư của hắn.

“Cho nên cha mới nghiêm cấm mọi người trong phủ đem chuyện thành thân của muội muội truyền ra ngoài, bởi vì cha đã sớm chọn một vị hôn phu khác uội muội sao?” Nhiếp Nguyên Xuân đỏ khóc đỏ cười nói. “Cho dù mọi người trong phủ không nói ra ngoài, sớm muộn gì chính muội muội cũng sẽ nói ra ngoài nha!”

“Không cần lo lắng, ta sớm nghĩ đến,” Trong lòng Nhiếp Văn Siêu định liệu trước đã ra tay trước rồi. “Đợi Tết Nguyên Tiêu qua đi, chúng ta liền tạm thời chuyển đến biệt uyển Thiên Bình Sơn đi, chỗ đấy thâm u yên lặng, người ở rất thưa thớt, kể từ đó, chuyện gì cũng không cần truyền đi ra ngoài.” Thay đổi lời nói, đem “Bí mật” che giấu nói ọi người biết hết.

Nhiếp Nguyên Xuân giật mình, tiện đà lắc đầu thở dài cha không khỏi có phần không tình nguyện.

Lúc này những người khác biết được kế hoạch mới nhất, không khỏi thấp giọng thảo luận, ai muốn đi? Ai không đi? Chỉ có một mình Tư Mã Thanh Lam im lặng không nói gì.

Nếu đúng như lời nói Nhiếp Văn Siêu đơn giản như vậy, tự nhiên là tốt nhất.

Hắn cũng không thêm để ý Nhiếp Đông Nhạn đã thành thân gả cho người, thậm chí có đứa nhỏ cũng không có vấn đề, cảm tình hắn đối Nhiếp Đông Nhạn không nồng nặc như vậy, từ năm mười tuổi ấy, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn liền đã yêu tiểu cô nương phần điêu ngọc mài kia, bảy năm đi qua, tâm ý của hắn thủy chung chưa từng thay đổi, chỉ cần có thể đến với nữ nhân hắn yêu, hắn không cần quan tâm ánh mắt người đời.

Sợ chỉ sợ vấn đề cũng không phải đơn giản như vậy, mà mấu chốt ngay tại cho...

Rốt cuộc Lý Mộ Bạch là người như thế nào?

oooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Tháng giêng gió lạnh vẫn lạnh lẽo như cũ, dây cột tóc màu đen của hắn bay nhẹ, áo bào đen của hắn lay động, Lý Mộ Bạch lại giống như không hề có cảm giác khoan tay đứng lặng phía trên cầu hành lang, con người sâu thẳm yên lặng nhìn song nước dập dờn, nhìn qua, hắn yên tĩnh, lại an tường như thế.

“Lý công tử.”

Âm thanh gọi tới này thật sự đột ngột, nhưng Lý Mộ Bạch cũng không kinh ngạc, từ từ nghiêng người, hắn bình tĩnh nhìn chăm chú vào đối phương.

“Tư Mã công tử.” Đôi mắt trong suốt không sợ hãi, vẫn nhu hòa như cũ.

Tư Mã Thanh Lam gật gật đầu, sau đó sóng vai đứng cùng hắn.”Nghe nói người rất thích đến nơi này?”

“Ta thích hoa mai.” Lý Mộ Bạch nhỏ giọng trả lời.

Bên Mai trì, vài cây mai đứng thẳng cạnh đình, hoa mai nhu hòa tinh khiết phiêu dật, còn có cái cầu hành lang khéo léo lịch sự tao nhã, trong Nhiếp phủ to như vậy chỉ chỗ này có mai mọc, cũng bởi vậy, Lý Mộ Bạch đặc biệt thích đến chỗ này tĩnh tâm.

“Ta cũng thích, đáng tiếc...” Tư Mã Thanh Lam nhìn hắn liếc mắt một cái. “Muội muội không thích.”

“Không,” Lý Mộ Bạch lắc đầu. “Nàng không phải không thích, chỉ là sợ sầu nào.”

“Phải không?” Tư Mã Thanh Lam kinh ngạc nói. “Nàng nói cho người?”

“Không có, nhưng lần đầu tiên nàng dẫn ta tới nơi này thì từng lơ đãng nhắc tới nhạc mẫu, nàng thường đến nơi này hái mai để nhạc mẫu cắm vào bình.” Lý Mộ Bạch khẽ thở dài. “Mà nay, hoa mai vẫn thơm như trước, từ trúc cũng đã khô, nàng có thể không sầu não sao?”

Tư Mã Thanh Lam không khỏi im lặng, hồi lâu sau, hần mới lại chậm rãi mở miệng.

“Ta cũng biết năm đó nàng thường đến nơi này hái mai, lại không nghĩ nhiều như vậy, cứ tưởng chỉ có mẫu thân nàng thích, mà nàng không thích, cho nên khi mẫu thân của nàng mất, nàng cũng không phải bắt buộc đến hái mai.”

“Nếu không thích, nàng sẽ nói thẳng ra, ở phương diện này, Nhạn Nhạn thật thẳng thắn.”

Tư Mã Thanh Lam không khỏi lâm vào trầm mặc sau một lúc lâu.

Đến tột cùng là vì cái gì Lý Mộ Bạch hiểu rõ Nhiếp Đông Nhạn hơn hần?

“Lý công tử, nếu có thể nói được, xin người nói cho ta biết, vì sao người nghĩ tới trước đi tế bái mẹ ruột của muội muội? Là vì nàng đem tâm sự đều nói cho người sao?”

Ánh mắt nhu hòa nổi lên một chút hoang mang. “Tư Mã công tử hỏi cái này...”

“Không cần quan tâm vì sao ta hỏi vấn đề này, xin nói cho ta biết, Lý công tử,” Tư Mã Thanh Lam chậm chú nhìn thẳng hần. “Nàng đã sớm đem toàn bộ tâm tư thổ lộ cho người sao?”

Nghi hoặc nhìn chăm chú đối phương, một lát sau, Lý Mộ Bạch mới chậm rãi nói: “Cũng không có, hai ngày trước nàng mới nói cho ta biết, trước khi đến đây, ta mới biết nhạc mẫu đã mất, mà ba tháng sau nhạc phụ bạc tình bạc nghĩa liền đem Hạnh phu nhân lên làm chính thất.”

“Như vậy, người cũng không biết rõ ràng hết mọi chuyện,” Tư Mã Thanh Lam hơi có vẻ cấp bách truy vấn, “Vì sao có thể nghĩ đến việc kia?” Trong giọng nói thậm chí có điểm chất vấn.

Do khẩu khí đối phương có phần gay gắt, Lý Mộ Bạch không khỏi ngáy người một lúc, lập tức có điều ngộ ra, liếc mắt nhìn hần một cái, sau đó dời tầm mắt quay về ao.

“Bởi vì ngữ khí của nàng nói cho ta biết trong lòng nàng có phần đau thương, mà phần đau thương là vì mất nhạc mẫu mà có, quan trọng nhất là, phần đau thương kia của nàng đều không phải là hoài niệm mẫu thân, mà là có chứa oán hận, biết điểm này, lại phỏng đoán một chút, có thể đoán trúng tám chín phần.”

Đau thương? Oán hận?

“Nhưng... Nhưng...” Tư Mã Thanh Lam nghe được choáng váng. “Vì sao người có thể nói dễ dàng như vậy, mà ngược lại ta cùng nàng quen biết bảy năm ta không hề biết gì cả?” Hiện tại khẩu khí hần quả thực như là đang kháng nghị.

“Bởi vì người chưa từng chịu qua đau thương, cho nên nhìn không thấy vết thương của người khác, cũng không cảm nhận được đau xót của người khác.” Lý Mộ Bạch thở dài nhẹ giọng. “Hơn nữa bị thương càng nặng miệng vết thương càng sâu, nếu người nhìn không thấy vết thương của nàng, chứng tỏ vết thương của nàng quả thật thực trầm trọng.”

Bị thương?

“Ta... Không hiểu.”

Lúc này Lý Mộ Bạch vẽn vẽn ngấm hần liếc mắt một cái, không trả lời, Tư Mã Thanh Lam đang định tiếp tục truy vấn, khóe mắt thoáng nhìn, lại thu hồi ý đồ, cũng dời mắt nhìn phía cuối cầu hành lang, chỉ thấy Nhiếp Đông Nhạn vội vàng đi tới, chiếc áo dài vắt ở trên khuỷu tay.

“Thiếp nhờ chàng một việc được không, Mộ Bạch, không cần mặc mỗi chiếc áo mỏng rồi đi lung tung!” Đến trước mặt, Nhiếp Đông Nhạn liền một bên oán giận, một bên đem áo dài choàng lên người Lý Mộ Bạch, “Thiếp biết chàng không lạnh, thế nhưng người ta nhìn cũng thấy lạnh nha!” Cố sức kéo vạt áo về phía trước, thật sự có vẻ tức giận.

“Thực xin lỗi, lần sau ta nhất định sẽ nhớ rõ.” Lý Mộ Bạch thấp giọng giải thích.

“Thật sự!” Lý Mộ Bạch gật đầu, Nhiếp Đông Nhận lại ngọt ngào thân mật tươi cười. “Được, tha thứ cho chàng một lần.” Sau đó chuyển cái mắt, âm thanh để nghe lại biến mất không thấy tăm hơi. “Tư Mã đại ca, huynh cũng đến ngắm mai sao?”

Tư Mã Thanh Lam không khỏi có điểm sợ run. Thật sự tiếng nói mê người kia chỉ giành ột mình Lý Mộ Bạch sao?

“Tư Mã đại ca?”

“Ừ?” đột nhiên Tư Mã Thanh Lam giật mình. “A, đúng vậy! Ta cũng vậy đến ngắm mai.”

“Thì ra tất cả mọi người thích hoa mai!” Nhiếp Đông Nhận cao hứng nói, nhưng làm ánh mắt của nàng dính chặt vào cành mai, đột nhiên vẻ mặt có chút ảm đạm. “Nhớ rõ... Mẹ ta cũng là...”

“Nhận Nhận.”

“Uhm...” Nhiếp Đông Nhận không yên lòng ngoái đầu nhìn lại. “Cái gì?”

“Cắt mấy cành mai về cắm vào bình được không?” Lý Mộ Bạch nhẹ nhàng tinh tế hỏi.

“Cắm vào bình?” Nhiếp Đông Nhận thì thào lặp lại, đột nhiên hai tròng mắt sáng ngời, tinh thần hưng phấn, “Hả? Chàng cũng thích cắm vào bình sao? Được! Được!” Dứt lời chạy tới cắt hoa nhanh như chớp.

Vừa rồi nàng còn ảm đạm, không ngờ tới câu nói đầu tiên Lý Mộ Bạch kêu hồn vía của nàng quay trở lại, Tư Mã Thanh Lam chính thấy kinh ngạc, lại nghe Lý Mộ Bạch gọi hần.

“Tư Mã công tử.”

“Lý công tử?”

“Như thế này Nhận Nhận sẽ không ngừng nhắc tới chuyện nhạc mẫu, bởi vì ta biết không nhiều lắm, cho nên nhờ Tư Mã công tử có thể phối hợp một chút, tận lực giúp nàng nói chuyện nhiều một chút, nói tốt, chúng ta liền tán thưởng, nói không tốt, chúng ta cùng nhau mắng.” Lý Mộ Bạch thở dài. “Nàng buồn ở trong lòng lâu lắm, không phát tiết đi ra liền vĩnh viễn không thể tiêu tan.”

Nghe vậy, Tư Mã Thanh Lam bắt giác dùng ánh mắt cổ quái nhìn hần, một lát sau, mới chậm rãi gật đầu.

“Ta hiểu được.”

“Hơn nữa...” Lý Mộ Bạch nhẹ nhàng thần nhiên mỉm cười. “Nhờ cơ hội này, ta tin tưởng ngươi nhất định có thể giải thích với Nhận Nhận một chút.”

Tư Mã Thanh Lam không nói, lời này hần không nên trả lời.

Một lát sau, Nhiếp Đông Nhận bận rộn hái mai, Lý Mộ Bạch cùng Tư Mã Thanh Lam ở một bên cùng nhau phối hợp hát đôi.

“Ta đã lâu không cắm, nhưng ta còn nhớ rõ nương đã nói với ta, cắm mai cũng là có bí quyết ...”

“Nhạc mẫu hiểu biết thật nhiều!”

“Kia đương nhiên, còn có a...”

“Thẩm di thật là lợi hại!”

“Hừ hừ, hiện tại huynh mới biết được, đừng nhìn mẹ muội ốm yếu, bà vẫn lợi hại hơn so với Hạnh di!”

“Lời này ta tin tưởng.”

“Chỉ là xem cách Hạnh di bố trí đại sảnh, đã biết Hạnh di kém mẹ ta bao nhiêu!”

“Hạnh di thưởng thức quả thật... Khụ khụ, rất kém cỏi.”

“Đúng không, đúng không, cho nên nói a...”

“Hạnh phu nhân thật sự quá phận!”

“... Sau lại... Thế nhưng...”

“Trời, không nghĩ tới Nguyên Bảo đáng giận như vậy, sau này như thế nào?”

“... Cho nên ta phải đem hấn đi ...”

“Không cần đoán là có thể tưởng tượng ra hấn có bao nhiêu thê thảm!”

“... Nhưng là hấn lại... Bởi vậy ta...”

“A a a, cái này là hấn xứng đáng!”

“... Ta rất dắc ý đi nói cho nương, nương lại mắng ta không nên khi dễ đệ đệ, song khi quay lưng đi, bản thân nương còn không phải cười trộm...”

Sau nửa canh giờ, Nhiếp Đông Nhận khoái trá ôm đầy mai trong lòng cùng Lý Mộ Bạch cùng Tư Mã Thanh Lam cùng nhau rời đi, nhưng đi hai bước lại dừng lại, ánh mắt hoang mang ngoái đầu nhìn lại, sau một lúc lâu không nhúc nhích.

“Nhận Nhận?”

“Thiếp nghĩ đến... Thiếp nghĩ đến tới chỗ này sẽ làm thiếp rất khó qua, mới đầu cũng thật là, nhưng...” Nhiếp Đông Nhận tựa hồ không thể lý giải phản ứng của chính mình. “Không ngờ nói về chuyện của mẹ ở chỗ này rất thỏa mái, chàng có biết, nhớ lại thật sự rất đẹp, cũng không phải tất cả đều là xấu xí ...”

“Như vậy không phải tốt lắm sao?” Lý Mộ Bạch nhẹ nhàng nói. “Nhớ lại nhiều chuyện cũ tốt đẹp, cảm giác của nàng sẽ vui vẻ lên rất nhiều.”

Nhiếp Đông Nhận lặng im một lát, sau đó thở dài một hơi, “Thật là tốt lắm.” Nàng cúi đầu lẩm bẩm, cũng cười một chút cho nam nhân của nàng vừa lòng, lập tức tiếp tục đi về phía trước, bước chân cũng rất nhẹ nhàng. “Tốt lắm, chúng ta nên đi đem hoa mai đi cắm thôi!”

“Thu Hương đâu?”

“Giúp thiếp đi mua chỉ thêu rồi.”

“Nàng lại thêu quần áo cho ta? Thật vừa lúc, giúp ta thêu mấy đóa mai đi!”

“Tốt, tốt, nói cho chàng biết, thiếp đã từng lĩnh giáo bản lĩnh của nương thiếp.”

“Sao? Thêu mai không đơn giản sao?”

“Thế mà cũng nói, mai khó biểu đạt nhất, đây cũng không phải vẽ tranh, thật sự hơi hột vài nét bút là có thể bức tranh mai, nhớ rõ lúc ấy mẹ thiếp lần nữa...”

Hiện tại, Tư Mã Thanh Lam bắt đầu có thể hiểu được vì sao Lý Mộ Bạch có thể được Nhiếp Đông Nhận ưu ái.

Lý Mộ Bạch khiến người ta khó có thể tin là người thiện lương am hiểu tâm tư cùng dịu dàng săn sóc, mà hấn cũng hiểu được nam nhân này thật là một nam nhân tốt, nhưng càng là như thế, hấn càng là không phục, rõ ràng hấn mới là người cùng Nhiếp Đông Nhận lớn lên, vì cái gì hấn không thể làm chuyện Lý Mộ Bạch có thể làm được?

Vì cái gì Lý Mộ Bạch có thể hiểu biết bi thương trong lòng Nhiếp Đông Nhận, có thể nghĩ cách giúp nàng hóa giải oán hận, nhận được nụ cười lúm đồng tiền như hoa của nàng, độc hưởng giọng nói mềm nhẹ của nàng...

Mà hấn rõ ràng có nhiều cơ hội như vậy, lại không làm được?

Vì thế, lần đầu tiên trong đời, vị này cao thủ bạch đạo trẻ tuổi, trong lòng quang minh thẳng thắn bị một bóng ma đen tối che kín

Đổ kị.

7. Chương 7

Thiên Sơn cũng không cao, trong núi rất yên tĩnh, có nhiều cây bạch quả rất kỳ lạ, nhất là những hòn đá kỳ quái, càng cho thấy tài nghệ điêu luyện của thiên nhiên, như sư như hổ, mười vạn núi đá, hình dạng linh kỳ (linh thiêng, kỳ thú).

Đứng ở xa, Lý Mộ Bạch có thể trông thấy biệt uyển cùng hồ nước nhỏ thấp thoáng dưới chân núi Lục Lâm(*), lưng tựa núi xanh, trước mắt là núi xanh như ngọc, biệt uyển được xây dựng dựa vào núi, dần dần cao lên, đỉnh đài lầu các được xây dựng tinh xảo, đan xen nhau đầy lôi cuốn, gọi là biệt uyển, nhưng thực tế chính là một sơn trang

(*) Lục Lâm: vốn là tên núi Đại Đồng ở Hồ Bắc, từng là căn cứ của nghĩa quân Vương Khuông, Vương Phượng thời Hán, sau chỉ những người ở rừng núi để cướp bóc hoặc để chống quan lại.

“... Phía sau còn có đường đá đi thông lên núi, hai ngày nữa thiếp mang chàng lên núi xem...”

Nhiếp Đông Nhận vội vàng giới thiệu cho Lý Mộ Bạch, từ đầu đến cuối Lý Mộ Bạch chỉ lẳng lặng nghe, không nói xen vào. Đến sau, vẫn là một mình Nhiếp Đông Nhận đi trước ngừng việc giải thích linh tinh, hồ nghi nhìn sang phụ huynh cưỡi ngựa phía trước, lại nhìn xe ngựa phía sau.

“Này! Mộ Bạch, vừa mới qua Nguyên tiêu, cha lại đột nhiên nói phải đến biệt uyển, chàng không cảm thấy kỳ quái sao?”

“Không phải nhạc phụ đã giải thích qua hay sao?” vẻ mặt Lý Mộ Bạch an tường, bình thản ung dung. “Là có cừu gia muốn tới trả thù, cho nên tránh đi trước.”

Mắt Nhiếp Đông Nhận nhíu lại. “Chàng tin?”

Lý Mộ Bạch không hé răng.

Nhiếp Đông Nhận ha một tiếng. “Thiếp biết chàng cũng không tin, dù như thế nào, chàng phải cẩn thận một chút.”

“Cẩn thận cái gì?” Lý Mộ Bạch thản nhiên hỏi.

“Cẩn thận thủ đoạn tiểu nhân của cha thiếp á!” Nhiếp Đông Nhận vô cùng nghiêm túc cảnh cáo hẳn.

Lý Mộ Bạch lại không cho là đúng. “Nàng quá mức cảnh giác.”

“Thiếp cảnh giác?” Nhiếp Đông Nhận vừa tức vừa giận, lại biến thành một con gà mái già. “Nói cho chàng, cha thiếp thật sự...”

“Được được được, ta cẩn thận, ta cẩn thận,” không đợi nàng nói xong, Lý Mộ Bạch liền thuận theo tính tình nàng, giọng nói nhỏ nhẹ. “Ta sẽ để tâm, như vậy được không?”

Đêm tân hôn, Nhiếp Đông Nhận lập lời thề son sắt là chuyện quan trọng đều nghe theo phu quân, kết quả vẫn như cũ, đều là hắn nghe theo nàng.

Tuy nhiên Nhiếp Đông Nhận lo lắng cũng không có sai, vừa vào trong biệt uyển, Nhiếp Văn Siêu liền quyết định có thể bắt đầu “thăm vấn” Lý Mộ Bạch, tại vùng ngoại ô yên lặng này, bốn phía không có người ở, cho dù Nhiếp Đông Nhận muốn kháng nghị, muốn nổi loạn, muốn hét lên ọi người biết, cũng không có ai để nàng cho biết.

“Lý Mộ Bạch, người... Bao nhiêu tuổi?”

Màn đêm buông xuống, lúc dùng bữa tối, Nhiếp Văn Siêu liền “chất vấn”.

“Đang dùng bữa đây! Cha, cha không sợ tiêu hóa bị rối loạn, con sợ, tối...”

“Nhận Nhận, giúp ta bóc tôm được không?”

Nhiếp Đông Nhận lập tức hiểu được ám chỉ của Lý Mộ Bạch, không cam lòng trừng mắt há miệng hỏi lâu, mới không tình nguyện “buông tha” phụ thân.

“Thôi được!”

“Cám ơn.” Lý Mộ Bạch khẽ nói cảm ơn, lại chuyển hướng nhìn Nhiếp Văn Siêu. “Tiểu tể năm nay hai mươi sáu.”

“Hai mươi sáu?” Nhiếp Văn Siêu lắc đầu như gặp chuyện lạ. “Đối với Nhạn nhi mà nói, có hơi quá lớn một chút.”

“Thích nói đùa, vài tiểu tể cha chọn kia đều quá ba mươi!” Nhiếp Đông Nhạn vừa bóc tôm, vừa lẩm bẩm trào phúng.

Nhiếp Văn Siêu ghen hòng, liền làm bộ như không có nghe thấy. “Nhà ở đâu?”

“Thiên Sơn.”

“Nơi đó kém văn minh, Nhạn Nhi sẽ phải vất vả.”

“Phách Vương trang còn dã man hơn!” Nhiếp Đông Nhạn lại nói.

Nhiếp Văn Siêu lại ghen hòng, xoa mũi kiềm chế, lại hỏi.

“Trong nhà làm nghề gì?”

“Mua bán ngọc thạch.”

“Mua bán? Thực tục.”

“Trong nhà Tư Mã đại ca mở tiền trang, chẳng phải càng tục? Cha nghĩ mỗi người cũng giống như ngài, tổ tiên lưu lại rất nhiều điền sản, có thể cho ngài nhân nhà không có việc gì ngồi chờ thu địa tô, sau khi thu được địa tô liền sống phóng túng sao?”

“Ta sống phóng túng chỗ nào?” rốt cuộc Nhiếp Văn Siêu nhịn không được.

Nhiếp Đông Nhạn hừ hừ châm chọc. “Hạnh di không phải là ngài chơi đùa mà có sao?”

Hạnh phu nhân tư lự biến sắc, đang định chửi ầm lên, lại bị Nhiếp Văn Siêu đè lại, ánh mắt thâm trầm nhìn Nhiếp Đông Nhạn, vẻ mặt dần dần cứng lại.

“Nhạn nhi, con rất hận ta cưới Hạnh di sao?”

“Không, con không hận cha cưới Hạnh di, dù sao, có bao nhiêu nam nhân có thể chung tình trên thế gian này?” ngoài ý muốn, Nhiếp Đông Nhạn phủ nhận. “Con hận là sau khi cha có Hạnh di liền đã quên nương, cha cũng biết nương mỗi ngày đều ngóng trông cha, nhưng trước khi nương qua đời bốn năm, cha chỉ đi xem qua nương ba lần, đơn giản là... Đơn giản là nương vừa gây lại tiểu tụy, nương đã hết xinh đẹp...”

Nhiếp Văn Siêu hổ thẹn nháy mắt, Lý Mộ Bạch im lặng không nói.

Nhiếp Đông Nhạn thật vất vả mới nguyên ý đổi mặt “đầu sỏ” để thổ lộ ra tâm sự, đồng phát tiết ra sự oán hận, đối với nàng mà nói là chuyện tốt, hẳn không muốn ngăn cản nàng.

“Có lẽ cha muốn cãi lại là có cho Hạnh di thay cha đến thăm nương, cho dù Hạnh di căn bản không thay thế được cha, cha cũng biết khi Hạnh di đến gặp nương luôn có cử chỉ cao ngạo, còn khoe khoang với nương nói hiện tại người ngủ bên cha là bà, nắm giữ quyền lực ở Nhiếp phủ cũng là bà, thậm chí đứa nhỏ của nương cũng là của bà, cho nên nương tốt nhất kính cẩn với bà một chút, nếu không bà mất hứng, lập tức có thể đuổi nương ra khỏi Nhiếp phủ đi chờ chết!”

Sắc mặt Nhiếp Văn Siêu khẽ biến, giận dữ liếc nhìn Hạnh phu nhân, người đang bất an, cúi mặt thấp

“Càng quá đáng là, cha đem ca ca cùng tỷ tỷ giao cho Hạnh di nuôi dưỡng, dưỡng đến bọn họ đã quên ân của mẹ ruột, dám chạy tới trách cứ nương đã quên đại ân của Hạnh di, phụ bạc đại nghĩa của Hạnh di, cha biết nương rất đau lòng không?”

“Cho nên...” Nhiếp Nguyên Xuân chợt tỉnh ngộ. “Muội mới không cho phép chúng ta tiến Vong Tâm Cư của nương?”

“Các người có tư cách đi vào sao?” Nhiếp Đông Nhạn hỏi lại.

Nhiếp Nguyên Xuân giật mình nhớ lại năm đó, sau đó hổ thẹn lắc đầu. “Không, chúng ta không có tư cách.”

Lý Mộ Bạch lặng lẽ cầm tay Nhiếp Đông Nhận, vẫn không nói gì như cũ.

Việc này hẳn đều nghe nàng đề cập qua, nhưng vì nàng đã nói qua cho hắn nghe, nên nàng mới có thể nói ra lần thứ hai lần đầu tiên khó khăn nhất cũng có thể nói ra miệng, hiện tại, chỉ cần nàng có thể nói ra với “đầu sỏ”, bị thương trong lòng nàng tự nhiên cũng có thể từ từ hồi phục.

“Không, cha, con không hận cha lại cưới Hạnh di, con hận là cha quá vô tình với nương!”

Nhiếp Văn Siêu im lặng một lát, bỗng nhiên đứng dậy, “Các người từ từ ăn đi! Ta... Còn có chút việc.” Nói xong xoay người rời đi.

Hạnh phu nhân oán hận trừng Nhiếp Đông Nhận một cái, cũng đuổi theo sau.

Trái lại Nhiếp Đông Nhận tinh thần sảng khoái, “Thực thoải mái!” Nàng nói, sau đó cười vui vẻ mời mọi người dùng bữa. “Làm sao vậy, các người? Không ăn sao?”

Nàng còn nuốt trôi? Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Lý Mộ Bạch cũng nói nhỏ, “Thoải mái hơn?”

“Rất nhiều!” Nhiếp Đông Nhận gật đầu thật mạnh.

“Vậy là tốt rồi, như vậy...” Lý Mộ Bạch nhìn con tôm trong tay bị nàng bóp nát. “Có thể đổi con tôm khác cho ta hay không?”

“Hử?” Nhiếp Đông Nhận ngẩn người, cúi đầu. “Oa, đây là cái gì? Đáng ghét!”

Lý Mộ Bạch khê ho nhẹ một chút. “Nếu nàng nói muốn ăn tôm của ta, ta sẽ... Ách, có thể đợi một chút.”

“... Không cần đợi, trước cho chàng ăn đã!”

“...”

oo

“Muội muội!”

Nhiếp Đông Nhận đang vội vàng chạy về hướng phòng bếp đột nhiên dừng lại, nhìn theo hướng giọng nói vang lên.

“Tư Mã đại ca?”

Tư Mã Thanh Lam mỉm cười chào đón. “Vội vàng như vậy, muốn đến nơi nào?”

“Lấy rượu.” Nhiếp Đông Nhận đành phải đổi hướng đi lại. “Chúng ta ở đỉnh núi ngấm Thái Hồ, đem thức ăn theo nhưng lại quên không mang đồ uống, Thu Hương cũng không có khinh công, chậm như ốc sên, cho nên muội liền tự mình đến lấy thôi!”

“Loại thời tiết này...” hai mắt Tư Mã Thanh Lam nhìn lên trời. “Nhìn thấy được Thái Hồ sao?”

“Trắng xoá một mảnh, có quý thấy được mới!” Nhiếp Đông Nhận cười nhạt nói. “Nhưng mà ngược lại, Mộ Bạch thích không khí này, trông về phía xa bốn phía, tầm nhìn trống trải, trời xanh vô biên vô hạn chỉ có mây trắng bay ở giữa, Mộ Bạch nhìn thấy liền tán thưởng, sau đó bắt đầu ở bên kia rung đùi đắc ý niệm thơ từ, muội nghe được đầu lại run run lại co giật, đành phải chạy nhanh xuống dưới lấy rượu, Mộ Bạch à! Vừa uống rượu thì sẽ không thích mở miệng.”

Mộ Bạch, Mộ Bạch, Mộ Bạch, trong lòng nàng, trong mắt nàng đều chỉ có người kia sao?

“Muội muội.”

“Sao? Huynh cũng muốn cùng đi niệm thơ sao?” Nhiếp Đông Nhận trêu ghẹo nói.

“Không, ta chỉ là muốn hỏi muội...” Tư Mã Thanh Lam chần chờ một chút. “Chúng ta quen biết bảy năm, chẳng lẽ muội thật sự không có một chút cảm giác với ta hay sao? Hoặc là, đơn giản ta là người mà thể bá chọn, muội liền hoàn toàn gạt bỏ tất cả của ta?”

Nhiếp Đông Nhạn chợt ngừng cước bộ, không tin được nhìn lại hần, “Nói như thế, huynh còn không hết hy vọng với muội sao?” Nàng trợn trắng mắt, lại thở dài. “Được rồi! Muội liền thành thật nói cho huynh, điều kiện của huynh quả thật tốt lắm, điểm ấy muội thừa nhận, nếu là cô nương bình thường, chỉ cần huynh nói một câu, ngay cả lo lắng cũng không cần, các nàng nhất định sẽ gật đầu đến rớt, nhưng là đối với muội mà nói...”

Nàng đánh giá hần từ trên xuống dưới.

“Huynh rất tuần tú, thì thế nào? Mỗi ngày muội nhìn nương lại nhìn chính mình, đã sớm nhìn đến tê liệt; võ học uyên bác? Thật xin lỗi, muội chưa thấy qua; kinh luân đầy bụng?” Hai tay nàng vuốt vuốt, “Muội lại không hiểu; đương nhiên, muội biết huynh đối với muội rất tốt, nhưng là vì lấy lòng muội, muội chán ghét người ta lấy lòng muội; quan trọng nhất là...”

Hai tay chống thất lưng, ngửa cằm, vẻ mặt của nàng mang theo một tia trào phúng.

“Huynh là con trai độc nhất của Tư Mã thế bá, được cha mẹ yêu thương, cuộc sống êm đềm, cũng chưa từng có lúc không vừa ý, cũng chưa từng trải qua khó khăn, cho nên huynh không thể hiểu thống khổ của người khác, không thể cảm thụ bi thương của người khác, mặc dù chúng ta quen biết bảy năm, huynh có thể nhìn muội lớn lên, nhưng từ đầu đến cuối lại không thể nhìn ra cảm phần trong lòng muội, luôn xem muội luôn tùy hứng giận dữ như đứa nhỏ để mà dỗ dành muội...”

Nói tới đây, nàng hừ hừ khinh miệt.

“Quan tâm của huynh chỉ là bên ngoài, mà không ở trong lòng, huynh ở trong mắt muội thật nông cạn, thật buồn cười, có đôi khi, muội cảm thấy muội còn trưởng thành hơn so với huynh!”

Tư Mã Thanh Lam có chút lung túng. “Muội... Muội không thể trách số phận của ta sung sướng.”

“Muội cũng không nói gì trách huynh, muội chỉ là nói cho huynh biết vì cái gì muội chỉ có thể đối đãi với huynh giống như với các ca ca, bởi vì huynh giống với hai ca ca của muội, đều nông cạn.” Nhiếp Đông Nhạn kiên nhẫn giải thích.

“Muội tin huynh cũng theo chân bọn họ, tín nhiệm Hạnh di hoàn toàn, chưa từng có gì hoài nghi, ánh mắt của huynh đều mù quáng giống bọn họ, lòng của huynh cũng ngây thơ giống bọn họ, huynh cho là nói ngon nói ngọt gạt muội chính là rất tốt với muội, nói cái gì muội hiểu lầm Hạnh di, cũng không phải có mẹ kế là không tốt, khuyên muội ngoan ngoãn cùng Hạnh di ở chung sẽ rõ Hạnh di có bao nhiêu tốt đẹp. Ha, căn bản là xát muối lên vết thương của muội thôi!”

Nhiếp Đông Nhạn chán ghét liếc nhìn hần một cái.

“Thật lòng mà nói, có đôi khi muội thật sự chán ghét nhìn thấy các người!”

Nghĩ đến chính mình có những hành động như nàng nói, Tư Mã Thanh Lam không khỏi vạ phần chật vật.

“Lý công tử chỉ lớn hơn hai tuổi, hần rất chín chắn sao?”

Chỉ nghe được người ta nhắc tới Lý Mộ Bạch, ánh mắt Nhiếp Đông Nhạn liền thay đổi, dịu dàng mà thương tiếc.

“Đây là đương nhiên, tuy rằng Mộ Bạch lớn hơn huynh hai tuổi, nhưng so với muội chàng càng bị thảm gấp trăm ngàn lần, trong lòng chàng có vết thương rất rất lớn, có lẽ vĩnh viễn không khép lại được, bi thương của muội đối chàng mà nói chỉ là bé nhỏ không đáng kể, cho nên chàng liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu tâm tư của muội, câu nói đầu tiên có thể chạm lòng, một hành động rất nhỏ là có thể loại bỏ bi thương của muội. Những điều này, vô luận như thế nào huynh cũng không làm được.”

“Nhưng hần...” Tư Mã Thanh Lam có chút khó có thể tin. “Nhìn không ra.”

“Cho nên mới làm cho người ta càng đau lòng đấy!” Nhiếp Đông Nhạn xoay người tiếp tục bước hướng phòng bếp. “Chàng đem hết thấy đều giấu ở chỗ sâu trong lòng, ở mặt ngoài nhu hòa an tường như vậy, trời biết trong lòng chàng chảy bao nhiêu máu.”

Bị thương càng nặng thì miệng vết thương càng sâu, nếu người không nhìn thấy vết thương hần, chứng tỏ hần bị thương quả thật thực trầm trọng.

Nhớ lại Lý Mộ Bạch từng nói qua, Tư Mã Thanh Lam rốt cục hiểu rằng chỉ có chịu qua đau thương, người ta mới nói ra được cảm giác như vậy. Nhưng mà, như vậy không khỏi rất không công bằng, không lẽ nhất định hẳn phải là người bị thương thì mới có khả năng được người yêu mền chú ý sao?

“Theo muội nói như vậy, hai người ở với nhau chỉ là an ủi nhau mà thôi nha!”

“Sai, chỉ có hẳn an ủi vết thương của muội, muội không có cách nào đụng chạm đến miệng vết thương của chàng. Nhân tiện lại nói cho huynh một chuyện...” Dừng bước ở cửa ngoài phòng bếp, Nhiếp Đông Nhạn ngạo nghễ liếc hẳn.

“Có lẽ huynh không tin, nhưng kỳ thật chàng cũng không thích muội, là muội xin ông ngoại buộc chàng, chàng mới không thể không thành thân cùng muội, ngay cả như vậy, chàng vẫn là vị phu quân dịu dàng nhất, tuy rằng không có tình nùng ý mật, không có lời nói yêu thương, nhưng chàng thiết tình săn sóc muội, quan tâm muội, đối với chàng, là muội khẳng khăng một mực, yêu đến phát cuồng, cho dù cha có tính toán gì, muội cũng sẽ không rời chàng, lời này, phiền huynh chuyển tới cha, tạ ơn!”

Dứt lời, nàng liền xoay người tiến vào phòng bếp, Tư Mã Thanh Lam khiếp sợ đến nhất thời không thể phản ứng được gì.

Lý Mộ Bạch không thích nàng?

Hơn nữa, vậy mà là nàng bức Lý Mộ Bạch cưới nàng?

Đến tột cùng là nam nhân kia đã xảy ra chuyện gì?

00000000000000000000000000000000

Nói là có cừu gia muốn lên nhà trả thù, cho nên không thể không tạm lánh, tất nhiên là lấy cớ, lại không nghĩ rằng lấy cớ lại biến thành sự thật, đây là Nhiếp Văn Siêu chuẩn bị chưa đến nơi đến chốn.

Ngày hôm đó, sáng sớm Nhiếp Văn Siêu gọi nữ nhi đến, trịnh trọng tuyên bố ông sẽ không cố ý bắt bẻ Lý Mộ Bạch dù sao mặc kệ ông chọn như thế nào, Nhiếp Đông Nhạn đều có biện pháp bác bỏ, hơn nữa bác bỏ ông rất khó coi, tuyệt không chừa cho ông chút sĩ diện nào, liều mạng bắt bẻ ông, đào bới ông, khiến cho ông bị lúng nhục trước mặt văn bối.

Nói lại phải mắng thôi, hết lần này đến lần khác mặc kệ nói cái gì đều là ông đuối lý, thân là lão đại duy nhất ở trong nhà, đáng tiếc điểm ấy dường như không thể nào dùng được.

“Nhiếp phủ là võ lâm thế gia, thân là con rể của Nhiếp Văn Siêu, tất nhiên có được năng lực để bảo vệ nữ nhi của ta, đây là ta phải kiên trì, con phải biết rằng, tất cả Nhiếp phủ trừ bỏ hạ nhân ở ngoài, từng người đều có một thân võ công không tầm thường, bao gồm cả nương của con. Cho nên, con đi gọi hẳn chuẩn bị tốt, sau bữa trưa cha sẽ thử xem hẳn có bao nhiêu năng lực bảo hộ con.”

Nhìn chằm chằm vẻ mặt dẫu không được đắc ý của phụ thân, mặt Nhiếp Đông Nhạn không chút thay đổi, sau một lúc lâu không hé răng, đột nhiên mà xoay người bước đi, cũng không trả lời.

“Đừng quên đấy!”

Nhiếp Văn Siêu dáo dạt đắc ý dặn dò phía sau, còn có Nhiếp Nguyên Xuân, hẳn cũng theo đi lên.

“Muội muội, đừng trách cha, có bản khoản này cũng là bất đắc dĩ, phải biết rằng, người ở giang hồ tránh không được có cừu gia, nếu là muội phụ không có năng lực bảo hộ muội, cha làm sao yên tâm uội đi cùng hẳn đi chứ? Hạnh đi nói rất đúng, dù sao muội là... Ách!”

Bỗng nhiên Nhiếp Nguyên Xuân ngậm miệng, bởi vì Tư Mã Thanh Lam đột nhiên đụng phải hẳn một chút, bị đâm làm cho hẳn mờ mịt, đang nghi hoặc, đột nhiên nghe thấy Nhiếp Đông Nhạn trào phúng hừ lạnh.

Quả nhiên là Hạnh đi!

Nữ nhân kia chính là không thể nhìn nàng tốt được, luôn miệng đầy lời ngon tiếng ngọt hãm hại người khác, lúc này cũng thế, biết rõ Lý Mộ Bạch sẽ không có võ công ít nhất bọn họ đều cho rằng như vậy, lại cố ý bảo cha tới thử võ công của hẳn, rõ ràng muốn chính Lý Mộ Bạch.

Đương nhiên, nàng không lo lắng Lý Mộ Bạch thật sự sẽ bị chinh, nhưng nàng cũng không hy vọng để cho bọn họ biết Lý Mộ Bạch có võ công, bởi vì võ công của hắn rất cao cường, phụ thân nhất định sẽ truy vấn hắn rốt cuộc là vị nào trong chốn giang hồ, đến lúc đó nàng nên trả lời như thế nào?

Nói thật ra, Lý Mộ Bạch chính là Ác Diêm La Diêm La Cốc?

Không được, bởi vậy, nhất định mỗi người bọn họ đều sẽ kiên quyết phản đối!

Như vậy, lừa bọn họ?

Coi như hết! Lý Mộ Bạch không thích nói dối gạt người, một câu còn chưa nói hoàn, sơ hở đã xuất hiện rồi.

Ai, như vậy không được, như vậy không được, rốt cuộc thì làm như thế nào?

Cầu ông trời?

00000000000000000000000000000000

“Nhạ Nhạ.”

“Hử?”

“Nàng suy nghĩ cái gì?”

“Không suy nghĩ cái gì a!”

“... Thế vì cái gì muốn đem kẻ hở trên áo của ta ghép với mặt trên váy của nàng?”

“... Ách?” Đột nhiên hoàn hồn, Nhiếp Đông Nhạ vội vàng cúi đầu vừa thấy...”Á? Tại sao có thể như vậy?” Vội vàng gỡ sợi chỉ xuống, sau đó lộ ra một tia cười trào phúng với chính mình, lại ngẩng đầu, Lý Mộ Bạch một tay cầm sách hai mắt nhìn thẳng nàng, chột dạ một hồi, nàng lại cúi đầu xuống, chăm chú khâu tiếp.

“Nhạ Nhạ, rốt cuộc làm sao vậy?”

“Không... Không a!”

“... Liên quan đến ta sao?”

Thực hận tâm tư của nàng dễ dàng bị hắn nhìn thấu như vậy!

Thở dài, nàng buông khung khâu, giơ mắt nhìn thẳng vào hắn.”Mộ Bạch, thiếp biết chàng không thích nói dối gạt người, nhưng là, chỉ cần một lần là tốt rồi, cho thiếp nói dối một lần được không?” Sắp tới buổi trưa, thật giận ông trời không giúp việc, nửa nước miếng cũng không chịu phun xuống dưới, hiện tại không nói cũng không được.

Lý Mộ Bạch nghi hoặc đem sách vở đặt lên trên. “Vì cái gì?”

Nhiếp Đông Nhạ cắn răng một cái.”Bởi vì...”

“Tiểu thư!!!”

Cả người phát run, Nhiếp Đông Nhạ không khỏi rên rỉ che lỗ tai xoay mắt nhìn hướng cửa phòng, “Trời ạ! Thu Hương, nơi này không ai với đoạt giọng với người, người không cần luôn hét chói tai được không?” Nàng tức giận nói.

Hốt ha hốt hoảng, bất chấp tranh cãi cùng tiểu thư, Thu Hương tiến phòng liền ngồi xổm bên người tiểu thư thực hiện tốt trách nhiệm truyền tin tức của tỷ nữ.

“Vừa rồi Tư Mã lão gia mang theo Tư Mã phu nhân còn có một đoàn người rách rưới đến tìm lão gia, bộ dáng rất thê thảm, Thu Hương vừa mới thấy, liền trốn ở một bên nghe lén...” Thở một hơi, nói: “Nhưng bởi vì cách quá xa, nghe không rõ, chỉ nghe thấy lão gia phân phó đại thiếu gia lập tức trở về trong thành gọi toàn bộ hộ vệ trong phủ tới, còn nói cái gì muốn cầu người giúp đỡ cũng không còn kịp rồi...”

Nhiếp Đông Nhạ không khỏi ngạc nhiên.”Không thể nào! Thật sự có người muốn tới trả thù?”

“Có lẽ là, đám rách rưới kia, nhiều đều bị trọng thương!” Thu Hương liếc mình gật đầu, vừa khấn trương vừa sợ hãi, còn thẳng khịt khịt. “Làm sao bây giờ, tiểu thư, nếu là thực sự có người tới tìm trả thù làm sao bây giờ? Chúng ta muốn chạy trốn trước hay không a?”

“Không tiền đồ, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn không được sao, còn trốn cái gì! Nhưng mà ...” Nhiếp Đông Nhận nhú mi trầm ngâm, “Đường đường Hoài Nam Kiếm còn bị truy đuổi đến sa sút như vậy, còn cùng cả nhà chạy lạc, rốt cuộc là dạng cừu gia gì lợi hại như vậy?” Lập tức lại giãn mày cười vui. “Song cứ như vậy, cha sẽ không còn thời gian rồi tìm chúng ta gây phiền toái!”

“Tiểu thư là nói lão gia muốn cô gia... Ôi!”

Dùng lực che miệng Thu Hương, Nhiếp Đông Nhận hắc hắc giả cười với Lý Mộ Bạch, “Không có việc gì! Không có việc gì!” Lại buông Thu Hương ra, liếc mình nháy mắt với nàng. “Hiện tại Uyển Lý khẳng định có chuyện, nếu chúng ta không tự mình tìm ăn thì sẽ không có gì để ăn đâu, còn không mau mang bữa trưa đến, nếu cô gia bị đói, cần thận ta lột da của người, thịt của người để cô gia ăn!”

Thu Hương lập tức hiểu ý. “Dạ, Thu Hương đi chuẩn bị, cướp không được cũng sẽ trộm, nhưng mà bên ngoài thật sự loạn, tám phần Thu Hương sẽ bị kêu đi hỗ trợ, chỉ sợ tối muộn, chậm trễ một chút mới cướp được thức ăn.”

“Không quan hệ, có là được.”

Thu Hương vừa đi ra ngoài, Lý Mộ Bạch liền khê mở miệng. “Nhận Nhận...”

“A! Mộ Bạch...” Nhiếp Đông Nhận đã sớm liệu đến, hắn vừa kêu tên của nàng, nàng lập tức phi thân đi qua ngồi lên đùi hắn, kéo cổ hắn, môi anh đào ngượng ngùng tiến đến.”Người ta... Muốn...”

“...”

Nữ nhân này thật sự quá luống cuống, lại dùng phương thức này để lảng tránh vấn đề của hắn!

00000000000000000000000000000000

Nhiếp Văn Siêu nói không kịp mời người giúp đỡ, lời nói thực này giống như quạ đen mở miệng, mới cách một ngày, đối phương liền đuổi theo tới cửa, hơn nữa còn lựa chọn thời điểm lúc sáng sớm, mọi người còn cuốn trong chăn bong mơ mộng đẹp, thỉnh thoảng vài tiếng kêu thê lương thảm thiết không ngừng vang tới, nhất thời mọi người sợ hãi ngã xuống giường, sau đó mới cảnh giác la lên nhưng đã chậm vài bước.

Thu Hương bò lên lầu dùng bốn chân, trèo đến phòng của tiểu thư.

“Tiểu.. tiểu... Tiểu thư, cái cái cái... cái người kia đã đến đây, thật thật thật... Tiếng kêu thật là khủng khiếp, ta ta ta... Chúng ta nên trốn trốn trốn... Chạy trốn chứ...”

Nghe vậy, Nhiếp Đông Nhận đang hầu hạ phu quân mặc quần áo nhất thời đảo mắt đi xuống, thoáng nhìn, vậy mà là một con rùa đen rút đầu, không khỏi xem thường.

“Thật sự là không giống đấy! Thu Hương, vốn người là tỳ nữ vô lâm thế gia, vài tiếng kêu thảm thiết nhỏ liền sợ tới mức người tè ra quần, thật đúng là vô tích sự! Quên đi, người vẫn là trở về phòng đi trốn ổ chăn đi! Nếu không, trốn phía sau núi đi cũng được, nơi này không cần người hầu hạ.”

“Cái... cái kia... Như vậy sao được!” Thu Hương lập tức dừng cảm nói, bầu vú khung cửa đứng lên, hai chân run rẩy đi qua muốn hầu hạ Nhiếp Đông Nhận thay quần áo. “Tiểu .. tiểu... Tiểu thư ở chỗ nào, Thu Thu Thu... Thu Hương liền ở chỗ đây, mạng mạng mạng... Dù sao mạng này cũng chỉ có một, giao giao cho... Cho tiểu thư cũng được!”

“Thật đúng là vô cùng hùng hồn nha, thấy chết không sợ đấy!” Nhiếp Đông Nhận lẩm bẩm nói, sau đó kéo chặt quần dài của mình, bởi vì Thu Hương lại đang kéo quần của mình xuống. “Nhưng mà, kính nhờ người, ta phải mặc, không phải muốn cởi ra được không?”

Bởi vì chậm chạp, ba người Nhiếp Đông Nhận là đám cuối cùng tới bãi đất trống trước trang uyển... Không, kia không thể xem như không, sớm đã bị mấy chục người chen nhau chật ních, Hạnh phu nhân cùng Nhiếp Nguyên Bảo dẫn mười mấy hộ vệ bảo vệ cho cửa trang uyển, biểu tình cũng không phải ngưng trọng bình thường.

Nhiếp Đông Nhạn lồi kéo Lý Mộ Bạch chỉ nhìn một lát, lúc này hiểu được vì sao sắc mặt mọi người đều khó coi như vậy.

“Trời ạ, bọn họ là ai, vậy mà ngay cả cha, Nhị thúc cùng Tư Mã thúc thúc đều tới?”

“Âm Hoa Ma cùng Dương Thiên Ma trong Tam, cùng với phủ chủ của Hồi Hồn phủ Đoạn Hồn Câu Hạ Lăng Sinh, phó phủ Ly Hồn Dao Sa Bách Luyện.” Lúc này là thời khắc khẩn cấp, Hạnh phu nhân cũng bất chấp tư oán cùng Nhiếp Đông Nhạn.

“Là bốn người bọn hắn?” Nhiếp Đông Nhạn kinh hô. “Nhưng sao bọn hắn lại ở cùng một chỗ?”

“Ai cũng không ngờ tới Âm Dương Song Ma lại là sư phụ của Hạ Lăng Sinh cùng Sa Bách Luyện.” Nhìn ra được Hạnh phu nhân thực muốn đi ra ngoài hỗ trợ tuy rằng bà cũng giúp không được cái gì, nhưng trong trang uyển còn có phu nhân Tư Mã Nghị kia không biết võ công cùng với người bị thương, bà không thể không ở tại chỗ này.

“Nhưng... Nhưng... Đến tốt cùng là vì sao cha lại ở gặp phải bọn họ?”

“Không phải cha ngươi, là vấn đề của Tư Mã phu nhân bên kia, đệ đệ của nàng trong lúc vô ý giết con Hạ Lăng Sinh, đối phương tự nhiên muốn đuổi giết đến đây.”

“Nói cách khác...” Nhiếp Đông Nhạn nuốt nước miếng. “Việc này không thể lành?”

“Trừ phi đem đệ đệ Tư Mã phu nhân giao ra đi.”

“Như vậy...” Tuy rằng đã nhìn ra được đại khái kết quả sẽ như thế nào, Nhiếp Đông Nhạn vẫn nhin không được hỏi: “Chúng ta đánh thắng được sao?”

“Ngươi cứ nói đi?”

Không cần phải nói, chín phần là không hy vọng, hộ viện Nhiếp phủ chết chỉ còn lại có hai người, trừ bỏ Tư Mã Nghị ở ngoài, Tư Mã Thanh Lam cùng Nhiếp Văn Siêu, Nhiếp Dũng Siêu, Nhiếp Nguyên Xuân, Nhiếp Nguyên Hạ đều bị thương, mà đối phương lại chỉ bị thương trăm người, người mang đến vẫn còn hơn một nửa, tiếp tục đánh nữa, kết quả có thể nghĩ ra.

“Mau, hai người đem đại thiếu gia cùng Tư Mã thiếu gia trở về bằng bó vết thương, nếu không không cần người ta giết bọn họ, bọn họ sẽ mất máu nhiều mà chết trước!” Mắt thấy tình huống đánh nhau giữa sân càng ngày càng bất lợi, Hạnh phu nhân quyết định thật nhanh, nhanh chóng phân phó người đi mang Nhiếp Nguyên Xuân cùng Tư Mã Thanh Lam về.

“Nhạn nhi, Bảo nhi, nơi này giao cho các ngươi, ta phải đi hỗ trợ, bằng không cha ngươi sẽ...” Bà cắn chặt răng, chợt mang theo bốn vị hộ viện khác phi thân gia nhập chiến trường.

“Tiểu... Tiểu... Tiểu thư, có phải chúng ta nên trốn hay không...” Thu Hương hoảng sợ đến run rẩy

“Câm miệng!” Nhiếp Đông Nhạn gầm lên, quay lại kéo ống tay áo Lý Mộ Bạch, hai mắt nhìn hắn năn nỉ. “Mộ Bạch, kính nhờ chàng, mau giúp bọn họ đi!” Tại đây tình huống khẩn cấp, Lý Mộ Bạch đã ở đây, cũng là cứu tinh duy nhất nàng có thể nghĩ đến.

Lý Mộ Bạch thản nhiên nhìn nàng liếc mắt một cái. “Không.”

“Không cần như vậy, chỉ nhúng tay một chút cũng được rồi!”

“Nhạn Nhạn, nàng có biết ta là không giúp đỡ người.”

“Thiếp biết, thiếp biết, nhưng mà bọn họ là thân nhân của thiếp, không phải người ngoài a!”

Vẫn như cũ, Lý Mộ Bạch lắc đầu. “Không.”

“Mộ Bạch, đừng như vậy, van cầu chàng mà!” Nhiếp Đông Nhạn lại ăn nói khấp khểnh, ngửa má lúm đồng tiền vẽ mặt đau khổ, còn kém không quỳ xuống đến. “Đánh một chút thì tốt rồi thôi!”

“Bất luận kẻ nào ta cũng không đánh.”

“Thiếp quỳ cầu chàng...” Dừng lại, mặt Nhiếp Đông Nhạn càng khổ, căn bản nàng quỳ không được. “Lừa đảo! Lại không cho người ta quỳ.”

“Cho dù nàng quỳ, ta cũng sẽ không đánh.”

“Mộ Bạch, van cầu chàng mà ...”

Nàng ở bên cạnh càng cầu càng đáng thương, một bên Thu Hương, Nhiếp Nguyên Xuân cùng Tư Mã Thanh Lam cùng ngồi ở bên kia để cho người khác bằng bó miệng vết thương cũng đầy nghi hoặc trong lòng, hai mặt nhìn nhau.

Nàng cầu một người đọc sách không biết võ công để làm chi? Muốn hấn lấy sách đi đánh người sao?

“Tiểu... Tiểu... Tiểu thư, người người người... Người cầu cô gia để làm chi, hấn hấn hấn... Hấn không có võ công!”

“Muội muội, muội đừng vô lý, Lý công tử cũng bất lực thôi!”

“Đúng vậy! Muội muội, muội phu cũng không phải...”

“Các người câm miệng hết đi!” Nhiếp Đông Nhạn cũng không quay đầu lại rống qua, lại tiếp tục đáng thương lắc lắc tay Lý Mộ Bạch. “Mộ Bạch, đánh một chút là được rồi! Được rồi, được rồi!”

Ánh mắt nhu hòa dời về phía Nhiếp Nguyên Xuân, Lý Mộ Bạch áy náy lắc đầu. “Không.”

Khóe mắt thoáng nhìn tình huống trong sân càng thêm khẩn cấp, “Mộ Bạch, van cầu chàng mà!” Nhiếp Đông Nhạn không khỏi càng lo lắng liệu mình kéo ống tay áo của hấn.

“Không.”

Lại liếc mắt một cái ra giữa sân, rốt cục Nhiếp Đông Nhạn hết hy vọng, nàng không có thời gian lại cầu xin Lý Mộ Bạch, người trong sân càng ngày càng nguy cấp. “Được rồi! Vậy chính thiếp đi giúp.” Nàng cũng không có tức giận – nàng có thể hiểu được kiên trì của hấn, thậm chí nếu hấn không giúp, nàng đành phải chính mình đi giúp, vì thế rút kiếm liền phi thân mà đi đến giữa sân.

Thấy thế, Nhiếp Nguyên Xuân không khỏi bật thốt lên cuống cuống, “Muội muội, không cần đi a! Muội giúp không được gì...” Chợt lại thấy Lý Mộ Bạch cũng khoanh tay chậm rãi đi ra hướng giữa sân, lại hỗn hển. “Trời ạ! Muội phu, người càng không thể đi, chỗ nguy...”

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, trong nháy mắt ngay lúc từ ‘hiểm’ muốn nói mà chưa nói, đột nhiên đồng tử Nhiếp Nguyên Xuân mất đi hình ảnh Lý Mộ Bạch, hấn không khỏi ngầy người một lúc, ngay sau đó, chợt hai tiếng kêu sồn tóc gáy, the thé truyền vào tai của mọi người, tựa như một phen cương đao đâm vào trái tim mọi người, mọi người hai bên không hẹn mà cùng thu tay lại lui về phía sau.

Đương nhiên, Nhiếp Đông Nhạn cũng dừng lại, bởi vì âm thanh kêu thảm ngay bên cạnh nàng, là hai địch nhân đánh về phía nàng, nhưng nàng vừa mới giờ kiếm lên, hai người kia liền tranh nhau phát ra tiếng kêu không phải của mình lao đảo lui về phía sau, rồi ngã xuống.

Một lỗ hồng máu chảy đầm đìa trước, đều thiếu mất trái tim như nhau.

Nàng chậm rãi xoay người về phía sau, Lý Mộ Bạch lẳng lẳng đứng lẳng ở trước mắt, mỗi tay đang cầm một trái tim, ánh mắt nhu hòa, biểu tình an tường.

Toàn trường một mảnh tĩnh mịch, tất cả mọi người đứng ngầy ra đấy không thể nhúc nhích, ánh mắt nhìn thẳng Lý Mộ Bạch đều đã tràn ngập sợ run cùng kinh hãi, không thể dời tầm mắt nhìn hấn bóp nát hai trái tim, thật giống như tùy ý bóp nát hai quả hồng.

Không ai phát ra âm thanh, bao gồm Nhiếp Đông Nhạn, cho dù nàng sớm xem qua loại này tình cảnh, vẫn sợ hãi nói không ra lời như cũ.

Vĩnh viễn nàng cũng không có thói quen nhìn cảnh tượng khủng bố này.

Thật lâu sau, thật lâu sau...

“Ác... Ác Diêm La?” giọng Dương Thiên Ma mờ mịt mà nói ấp úng nói, không phải khẳng định, mà là nghi vấn, bởi vì hắn hy vọng đối phương có thể phủ nhận.

Lý Mộ Bạch không có phủ nhận.

Nhưng hắn cũng không có thừa nhận, chỉ là bình tĩnh đứng ở nơi đó nhìn Dương Thiên Ma, ánh mắt trong suốt nhu hóa an tường, ngũ quan thanh tú vừa thấy sự hung tàn, cũng không lộ thô bạo, giống như hắn chính là người qua đường giáp vô tội.

Vô tội cái quỷ!

Không cần hắn thừa nhận, trong thiên hạ chỉ có một người dùng thủ pháp giết người này.

“Ác Diêm La, người...” Dương Thiên Ma khó khăn nuốt nước miếng. “Muốn nhúng tay vào chuyện này?”

Khe khẽ thở dài, “Không,” Lý Mộ Bạch rốt cục mở miệng, nhỏ giọng tức giận, chưa bao giờ thấy qua nam nhân so với cô nương nhà người ta càng thẹn thùng, “Ta từ trước đến nay, luôn luôn không lo chuyện bao đồng, hiện tại chủ ý cũng không tính thay đổi, trừ phi...” hai tròng mắt hắn từ từ chuyển tới Nhiếp Đông Nhạn, ánh mắt lộ ra bất đắc dĩ. “Các người muốn đả thương thê tử của ta, nếu không ta cũng không muốn nhúng tay vào tranh cãi của các người.”

“Thê tử của người?” Dương Thiên Ma cũng nhìn Nhiếp Đông Nhạn. “Nàng cùng Nhiếp phủ có quan hệ gì?”

Lý Mộ Bạch lại không hé răng, trả lời hắn là Nhiếp Đông Nhạn.

“Hắn...” Nàng chỉ chỉ Nhiếp Văn Siêu. “Là cha ta.”

Dương Thiên Ma cùng Nhiếp Văn Siêu đối diện một lát, thần sắc thay đổi mấy lần, cho thấy tim của hắn đã bắt đầu dao động. Sau đó, hắn quay đầu lại nhìn Hạ Lăng Sinh.

Còn muốn tiếp tục đánh sao?

Hai mắt Hạ Lăng Sinh vẫn nhìn chằm chằm Lý Mộ Bạch, mặt căng ra, bên trong nội tâm có một mảnh sóng triều mãnh liệt bốc lên, này phiền sóng triều bao hàm sợ hãi, phần nộ cùng với không cam lòng.

Nếu là bất kỳ ai khác, hắn sẽ không chút do dự kiên trì muốn tiếp tục đánh, nhưng trước mắt không phải bất kỳ ai khác, là Ác Diêm La, là người trên giang hồ đồn đãi tàn bạo nhất ác độc sát tinh, vì thế, tin tức ngày trước nghe đồn về Ác Diêm La, từng sự kiện như tia chớp bay vút trong óc hắn, những lời đồn này nếu không là máu chảy đầm đìa, thì cũng là chuyện khiến tim mật người ta tan vỡ, vừa nghĩ tới phải đối mặt sát tinh loại này, hắn liền không thể ức chế cảm thấy một cỗ sợ run dâng lên từ đáy lòng.

Vạn phần hắn không muốn đối địch cùng sát tinh này, nếu có thể nói, hắn tình nguyện lập tức xoay người rời khỏi nơi này, càng xa càng tốt.

Nhưng là, hắn càng không muốn buông tha ối thù của con, còn có tôn nghiêm cùng danh dự.

“Sư phụ, ngài cùng sư mẫu hai người cũng đánh không lại một người hắn sao?”

Dương Thiên Ma hiểu ra rồi, vì thế, tầm mắt của hắn mới chú ý trên người Âm Hoa Ma, hai người liền chẳng phân biệt được trước sau đánh về phía Lý Mộ Bạch, không hề dấu hiệu, vừa đột ngột vừa nhanh, là điều mà bất luận kẻ nào trong toàn trường đều không ngờ được, nếu không ngờ được, tất nhiên cũng không né tránh được.

Nhưng Lý Mộ Bạch không giống bọn họ, chỉ thấy hắn không chút hoang mang nhẹ nhàng nhoáng người lên một cái, hai người kia tự nhận chí ít có một người có khả năng đánh trúng mục tiêu nhưng mà lại thất bại.

Sau đó, toàn trường lại bắt đầu động lên.

Nhưng giờ phút này tình trạng cùng lúc trước hoàn toàn tương phản, thiếu Âm Dương Song Ma, bên này Nhiếp Văn Siêu có thể nói thoải mái ứng phó, thành thạo, Tư Mã Nghị cùng Nhiếp Văn Siêu đối phó quay về phó chủ Hồn Phủ Chính, những người khác có thể chuyên tâm ứng phó ba mươi mấy người Quy Hồn Phủ.

Về phần Âm Dương Song Ma, bọn họ đặc biệt cẩn thận cùng Lý Mộ Bạch kịch chiến, nhưng là, không bao lâu bọn họ liền kinh hãi phát hiện hai người đem hết toàn lực vẫn không thể chiếm được chút thượng phong, nhìn qua như vậy khuôn mặt thanh tú mang theo phần tức giận của Lý Mộ Bạch giống như đeo mặt nạ sống Diêm La, vừa cay độc, vừa cuồng dã, càng dã man, một mảnh ảo ảnh giữa ba ngày tựa như ma quỷ nhe răng cười, vừa hung, vừa mãnh liệt, lại ác hơn.

Nhưng làm người ta kinh hãi lại phần nộ là, thế nhưng Lý Mộ Bạch còn có dư lực bút ra đi ra ngoài khoét tim của người khác, đúng lúc lại quay lại đến tiếp tục cùng bọn họ đối chiến, mà bọn họ lại chỉ có thể trở mắt nhìn, không có năng lực để ngăn cản.

Bởi vậy, người nào bị Nhiếp Đông Nhận tìm đến đều lập tức tránh đi, bởi vì một khi cùng nàng chống lại, còn chưa kịp động thủ, trong nháy mắt bọn họ sẽ phát hiện không thấy trái tim của mình đâu.

Bọn họ tình nguyện anh dũng chết trận.

Cuối cùng, bên này Nhiếp Đông Nhận không biết nên khóc hay cười phát hiện thế nhưng bọn họ tìm không thấy nửa đối thủ, tất cả mọi người chán nản đứng ở một bên quan sát ba mươi mấy người cùng nhau vây công Lý Mộ Bạch, mà Lý Mộ Bạch giống như là quỷ hồn đến từ U Minh, mơ mơ hồ hồ bóng dáng mờ lung thản nhiên xuyên qua vòng vây sắc bén đánh bên trong.

Hai mươi mấy cái người...

Mười mấy người...

Bốn người...

Sau một lát

“Ông trời, tim của Sa Bách Luyện cũng bị lấy đi!” Nhiếp Dũng Siêu hít thở không thông giống như lấm bầm nói. “Vô công của hần rốt cuộc cao tới trình độ nào đây?”

Hai mắt Nhiếp Nguyên Hạ càng tròn mắt càng lớn, đột nhiên cổ họng vang lên tiếng ừ ực, “Hạ Lăng Sinh cũng không còn!” Hần sợ run nói.

“Nhận nhi.”

“Cha?”

“Con...” Nhiếp Văn Siêu liếc hướng Nhiếp Đông Nhận. “Sớm biết hần là Ác Diêm La?”

Nhiếp Đông Nhận nhún nhún vai. “Biết chứ!”

“Vì cái gì không nói?”

“Vì cái gì phải nói?”

“Con...” Nhiếp Văn Siêu đang định tức giận mắng, bỗng nuốt trở lại đi, mọi người đều kinh hồn bạt vía giống nhau chú mục giữa sân nhìn động tác của ba người, lưng phát lạnh, trong lòng đổ mồ hôi.

Hai tay Lý Mộ Bạch trái phải cắm ở ngực của Âm Dương Song Ma, hai người kia cúi đầu giật mình nhìn ngực mình, giống như không biết rõ chuyện gì xảy ra, đột nhiên, hai tay Lý Mộ Bạch vừa thu lại, hai người kia kêu lên một tiếng, đồng thời giương mắt trừng Lý Mộ Bạch, một lát sau, hai người thẳng tắp đổ ra phía sau, chẳng phân biệt được trước sau.

Hai vợ chồng đến chết vẫn là một lòng.

Cũng không thèm nhìn tới một cái, Lý Mộ Bạch chậm rãi bóp vụn hai trái tim cuối cùng, vẽ mặt từ đầu đến cuối đều yên tĩnh nhu hòa như vậy, sau đó, hần từ từ đi hướng ven hồ trước trang uyển, lấy nước hồ tẩy sạch hai tay, cởi áo dài màu đen ra sau quay lại, hần đến gần, tất cả mọi người không tự chủ được lui ra phía sau vài bước, cảm như hèn.

Trừ bỏ Nhiếp Đông Nhận.

Lý Mộ Bạch tới gần nàng, nàng mà bắt đầu oán giận. “Trời ạ, thật sự rất khủng khiếp đấy! Mộ Bạch, chàng không thể đối phương thức sao? Thí dụ như một phen bóp cổ, một quyền đánh chết, một chưởng đánh chết,

một kiếm đâm chết, một đao chém chết... A! Đúng rồi, rõ ràng ném vào trong hồ chết đuối không phải càng bớt việc sao?”

8. Chương 8

“Thu Hương, tiểu thư đâu?”

Giọng nói Lý Mộ Bạch vẫn nhẹ nhàng như vậy, dịu dàng như vậy, tĩnh lặng hơn so với gió thổi qua, nhưng Thu Hương đang lau bàn lại sợ hãi nhảy dựng lên giống như bị sét đánh, đánh đổ bình hoa, lật đổ ghế tựa, cả người ngã ngối dưới đất, hai mắt kiếp sợ nhìn vào mắt hắn.

“Cô... cô... Cô gia!”

Lý Mộ Bạch khẽ thở dài, càng nhỏ nhẹ hỏi lại một lần, “Tiểu thư đâu?”

Ừng ực một tiếng, Thu Hương dùng sức nuốt nước miếng ở cổ họng xuống, hai cánh môi run rẩy mở lời.

“Lão... Lão gia kêu... kêu... kêu... Kêu tiểu thư đi đi đi... Đi nói nói nói... Nói chuyện.”

“Nhạc phụ kêu nàng đi nói chuyện?” Lý Mộ Bạch suy nghĩ một chút. “Như vậy sau khi nàng trở về, nhờ người nói cho nàng, ta đi lên trên đỉnh núi.”

Thu Hương liều mình gạt đầu, chỉ hy vọng hắn mau mau rời đi.

Một khắc sau, Lý Mộ Bạch khoanh tay đứng lặng trên đỉnh núi Bằng Sơn, lẳng lặng nhìn Thái Hồ ở xa.

“Lý công tử.”

Lý Mộ Bạch không nhúc nhích.”Tư Mã công tử, vết thương đỡ nhiều chưa?”

“Tốt hơn nhiều, cảm ơn.” Tư Mã Thanh Lam cẩn thận quan sát hắn, vẫn là không dám tin tưởng nam nhân thanh tú, nho nhã, ôn hòa trước mắt này chính là người trong võ lâm nghe mà biến sắc Ác Diêm La.

“Lý công tử, có thể nói cho ta biết vì sao người muốn kết hôn với muội muội? Muội muội nói là nàng bức người cưới nàng, nhưng ta tin tưởng trên đời này hẳn là không có bất luận kẻ nào bức bách được người, cho nên, vì sao?”

Lý Mộ Bạch thâm thúy mỉm cười. “Tư Mã công tử nghĩ sao?”

Tư Mã Thanh Lam do dự một chút. “Vì muội muội xinh đẹp?”

Lý Mộ Bạch nghiêng mắt nhìn chăm chú hắn, không đáp hỏi lại, “Như vậy Tư Mã công tử thì sao? Vì sao người cô đơn chung tình với Nhạn Nhạn?”

“Này...” Tư Mã Thanh Lam có chút xấu hổ dừng nhắm mắt. “Ta là, khụ khụ, nhất kiến chung tình.”

“Phải không?” Lý Mộ Bạch dời tầm mắt, ngó nhìn Thái Hồ vẫn như cũ.”Nói cách khác, Tư Mã công tử chung tình vì Nhạn Nhạn là người xinh đẹp?”

Tư Mã Thanh Lam tắc nghẹn.

“Cũng không phải như vậy, chúng ta quen biết bảy năm, càng hiểu nàng, ta càng thêm yêu thích nàng.”

“Người hiểu nàng?”

Tư Mã Thanh Lam lại nghẹn một chút, tiện đà than thở, “Ta nghĩ hiểu nàng, kỳ thật không phải như vậy.” Hắn bắt đầu dĩ thắng thành khản. “Ta nghĩ, muốn hiểu biết nàng thật không dễ dàng.” Ngữ khí Lý Mộ Bạch thủy chung ôn hòa như vậy, nhưng mỗi một câu đều bén nhọn khiến hắn vô lực chống đỡ.

“Kỳ thật Nhạn Nhạn rất đơn thuần, cũng không khó hiểu.” Lý Mộ Bạch thản nhiên nói.

Nghe hắn nói nhẹ nhàng băng quơ như vậy, Tư Mã Thanh Lam không khỏi dâng lên tức giận.

“Như vậy người thì sao? Người còn không có cho ta biết vì sao phải lấy nàng?”

Hắn than nhẹ, “Nếu là oán hận bất kỳ ai khác, ta có thể sử dụng mọi thủ đoạn báo thù, nhưng nếu là cha của mình, ta có thể như thế nào? Đúng vậy, ta có thể hiểu được phần nộ còn có bất đắc dĩ của nàng, nàng căn bản không thể thay nung báo thù, chỉ có thể mà một lần, lại một lần cùng nhạc phụ đối nghịch, nhưng ngược lại, chính nàng cũng khổ...”

“Không ai nguyện ý cùng cha của mình đối nghịch, nàng không thể không làm như vậy, đơn giản là nàng không thể quên nường của nàng đã phải chịu khổ.”

“Sau đó?” Lý Mộ Bạch lại trầm mặc, hơn nửa ngày sau, khi hắn mở miệng lại lần nữa thì đề tài đã chuyển biến. “Tư Mã công tử không sợ ta sao?”

“Người không thể trách bọn họ, thủ pháp giết người của người thật sự quá tàn khốc, ai thấy đều đã sợ hãi.” Tư Mã Thanh Lam cười khổ. “Tuy nhiên nói thật, cho đến giờ phút này, ta vẫn rất khó tin tưởng Ác Diêm La đồn đãi trên giang hồ chính là Lý công tử, trong tưởng tượng, Ác Diêm La hẳn là có bộ mặt dữ tợn, lời nói hung ác, vô luận như thế nào cũng không giống như người vậy, công tử thanh tú nho nhã, văn nhợt, không thấy tàn máu người giết người, chỉ sợ không có bất luận kẻ nào sẽ tin tưởng.”

“Cự tuyệt!”

Đối với phụ thân nói nhẹ cùng khuyên bảo, Nhiếp Đông Nhận không cần suy nghĩ, vẻ mặt tức giận quá quyết cự tuyệt, vô cùng kiên định lại bướng bỉnh.

“Cái gì gọi là bạch đạo, cái gì gọi là hắc đạo? Tất cả đều là thói lấm, chẳng lẽ thủ đoạn giết người tàn nhẫn một chút thì là hắc đạo, mà bạch đạo là có thể giơ ra chiêu bài treo đầu dê bán thịt chó?”

“Ta treo đầu dê bán thịt chó khi nào?” Nhiếp Văn Siêu không cho là đúng mà bác bỏ.

“Không có sao?” Nhiếp Đông Nhận cười lạnh. “Bệnh hay quên của cha cũng thật lớn nha! Cha, già rồi hồ đồ sao? Nhưng mà bốn ngày trước mà thôi, cha liền đã quên là ai cứu toàn bộ Nhiếp phủ còn có nhà của Tư Mã thế bá thì sao? Người ta đã cứu toàn bộ người hai nhà chúng ta, không báo đáp người ta thì thôi, lại có thể ở nơi này mạnh miệng phun nước miếng nói nhà người ta là hắc đạo, không thừa nhận người ta là con rể, xin hỏi cái này không gọi là vong ân phụ nghĩa sao?”

“Này... Này...” Biểu tình Nhiếp Văn Siêu khó chịu mà ghen hờn. “Ta... Ta cũng không có quên, cha, khuê khụ, tất nhiên cha có hồi báo, này... Con không cần phải xen vào. Tóm lại, hắc không chỉ có thủ đoạn giết người tàn khốc, hơn nữa chẳng phân biệt được hắc bạch, bắt người, cướp của, gian dâm không gì là không làm...”

“Về điểm này, ta không biết giải thích như thế nào, vô luận ta nói như thế nào, chỉ cần hắc giết người bao gồm người trong bạch đạo, các người liền không tha thứ. Ta chỉ có một câu...” Nhiếp Đông Nhận ngạo nghễ dương cao. “Những người đó đều đáng chết!”

“Nhận Nhi!” đột nhiên Hạnh phu nhân ở một bên nói xen vào, nhưng bày ra bộ dạng quan tâm thân thiết, song Nhiếp Đông Nhận tuyệt không tin nằng. “Con rất thông minh, không cần bởi vì thích hắc, liền chẳng phân biệt mà tin lời nói của hắc nha!”

Nhiếp Đông Nhận hừ lạnh lùng. “Ta cũng không phải cha, háo sắc lại có lời ngon tiếng ngọt bên tai, chỉ cần diện mạo của nữ nhân bên gối xinh đẹp tùy tiện nói hai câu lời ngon tiếng ngọt, là ông có thể không để ý vợ cả ốm yếu, để mặc nàng tự sinh tự diệt, cũng không thêm tới nhìn liếc mắt một cái!”

Hạnh phu nhân không kịp trở mặt, Nhiếp Văn Siêu liền đã nhảy dựng lên đập bàn tức giận mắng.

“Nhận Nhi, con hơi quá đáng, đừng quên chúng ta là trường bối của con!”

“Sao? Hiện tại ngay cả lời nói thật con đều không thể nói sao?” Nhiếp Đông Nhận ngang nhiên không sợ. “Hay là con nói sai cái gì? Ngay tại trong phủ, ngay cả cửa lớn cũng không ra, bốn năm lại chỉ đi xem nương ba lần, cha dám nói cha có tình có nghĩa? Hay là, là con hiểu lầm Hạnh di, căn bản bà không nói cái gì, mà là chính cha quá vô tình, chính mình quyết định không đi thăm hỏi nương?”

Miệng há rộng, Nhiếp Văn Siêu không biết biện hộ như thế nào, ông cũng không thể thừa nhận bất kỳ một trong hai đáp án, chỉ có thể đứng ở nơi đó tức chết chính mình. Tìm nguyên nhân để nghĩ, sai lầm ở...

Quả thật hắc là người đàn ông tham hoan háo sắc.

“Muội muội, mặc kệ như thế nào, sự tình đều đã qua,” một bên, Nhiếp Nguyên Xuân muốn hoà giải. “Muội cũng không nên nhắc lại chuyện xưa, chuyện cũng không thỏa mái gì...”

Đột nhiên quay đầu lại, “Ý của huynh là,” Mặt Nhiếp Đông Nhận không chút thay đổi liếc nhìn hắc. “Muội có thể giết phu nhân của huynh, sau đó nói dù sao mọi người đã chết, cũng không muốn truy cứu nhiều lắm, có phải hay không?”

Hai câu nói liền ngăn chặn cái miệng của hắc, Nhiếp Nguyên Xuân đành phải cười khổ lùi về.

“Muội muội, muội muốn giết ta cũng không sao,” Thật ra thuận nương là người ôn hòa nhất, lập trường cũng trung lập giữa mọi người. “Nhưng hiện tại chúng ta nói rất đúng về muội phu, tạm thời cho dù hắc là người tốt hoặc người xấu, thanh danh hắc bê bối, quả thật Nhiếp phủ không nên cùng hắc liên lụy, muội không thể ích kỷ, hắc là vì mọi người Nhiếp phủ suy nghĩ a!”

“Vì cái gì không thể?” Ánh mắt trào phúng hoành đảo qua. “Mỗi người trong Nhiếp phủ, bao gồm cả đại tẩu, rõ ràng mọi người đều ích kỷ như vậy, vì sao còn có thể hùng hồn như vậy bảo ta không ích kỷ suy nghĩ vì mọi người?”

Thuận nường há miệng muốn nói gì, chợt im lặng, từ từ nhìn mọi người chung quanh trong phòng, rồi sau đó như nhận ra điều gì đó mà cúi đầu, cũng không lên tiếng nữa.

“Được, không đề cập tới chuyện quá khứ, cũng không bàn về thanh danh tốt xấu, muội muội,” Nhiếp Dũng Siêu nghiêm túc nhìn Nhiếp Đông Nhận. “Muội có thể bảo đảm hần sẽ không nhất thời trở mặt ngay cả chúng ta cũng giết sao?”

Nghiêng trán, “Nhị thúc nghĩ hần sẽ làm sao?” Nhiếp Đông Nhận hỏi lại trở về.

“Trông cũng không giống, ” Nhiếp Dũng Siêu thành thật nói. “Nhưng ở trên giang hồ đồn đãi hần, hơn nữa chúng ta tận mắt nhìn thấy, chứng thật hần là giết người không chớp mắt, ngay cả mặt mày cũng không nhần một chút, cháu không thể trách chúng ta lo lắng, phải biết rằng, nếu hần thật muốn giết chúng ta, ai trong chúng ta cũng không chạy thoát.”

“Cái này Nhị thúc không cần lo lắng,” Nhiếp Đông Nhận vô tình khoát tay. “Hần đã đáp ứng cháu, cho dù như thế nào, hần tuyệt không động thủ thương tổn thân nhân của cháu.”

“Cháu tin hần?”

“Hần không cần phải lừa cháu đúng không?”

Nhiếp Dũng Siêu còn suy nghĩ cẩn thận một chút. “Đúng là không cần thiết.”

“Vậy Nhị thúc còn gì muốn nói không?”

Nhiếp Dũng Siêu nhún nhún vai, không phản đối.

“Được rồi!” Nhiếp Văn Siêu xoa xoa huyệt thái dương. “Như vậy, con có thể khuyên hần rời khỏi giang hồ, làm cho Ác Diêm La từ nay về sau biến mất không?”

Lúc này đổi lại Nhiếp Đông Nhận trầm tư một lát.

“Con không chắc có thể thuyết phục hần hay không.”

“Vậy hiện tại con đi khuyên hần thử xem!”

Nhiếp Đông Nhận cũng không có lập tức rời đi, nàng nhíu mày nhìn chăm chú Nhiếp Văn Siêu một hồi lâu.

“Trừ cách đó ra, không còn cách khác sao?”

“Đúng vậy, cho dù như thế nào, Nhiếp phủ tuyệt không thể có bất cứ quan hệ dính dáng đến Diêm La Cốc.”

00000000000000000000000000000000

Sau giờ ngo, trời mưa lất phất ngoài cửa sổ, giống như rèm nước bằng trân châu rơi xuống cây cối, từng giọt nước rơi xuống, vệt nước loang lổ, nói hết hoảng hốt cùng u sầu, tí tách...

“Đã làm xong!” Cẩn dứt đầu sợi chỉ, Nhiếp Đông Nhận đem cây kim bỏ vào trong bao, trong phút chốc lại vui mừng vuốt ve thành phẩm của mình, sau đó đến bên Lý Mộ Bạch đang nhìn phía cửa sổ, suy nghĩ sâu xa nhìn hần, sau một lúc lâu. “Mộ Bạch, chàng đã từng nghĩ qua sẽ rời khỏi giang hồ chưa?”

“Tạm thời không có,” tâm trạng Lý Mộ Bạch đều chuyển tâm vào sách vở không chút để ý trả lời. “Sau khi bảy vị sư phụ nhận bảy người chúng ta làm đồ đệ mới rời khỏi giang hồ, giống như vậy, chúng ta cũng phải tìm đến bảy vị truyền nhân tài năng rời khỏi giang hồ.”

“Thì ra là thế, như vậy...” Nhiếp Đông Nhận lặng lẽ đi đến bên cạnh hần, ngồi xổm xuống. “Chúng ta có thể rời khỏi nơi này chưa?”

Tầm mắt từ sách vở chuyển tới khuôn mặt mềm mại có má lúm đồng tiền kia, Lý Mộ Bạch chăm chú nhìn nàng thật sâu trong một lát.

“Nàng nguyện ý theo ta? Mặc dù là người trong võ lâm ghét cay ghét đắng Diêm La Cốc?”

“Nguyện ý,” ngữ khí Nhiếp Đông Nhận chắc chắn, vẻ mặt lại chân thành tha thiết. “Cho dù là xuống địa ngục!”

“Buổi sang ngày mai, trước tiên chúng ta quay về Nhiếp phủ đi lấy hộp trang sức của nương trước, miễn cho cha thiệp cùng mọi người nghi ngờ,” nàng ngẩng má lúm đồng tiền trưng cầu sự đồng ý của hắn. “Sau đó buổi tối thừa dịp đêm bỏ đi?”

“Còn có này...” Dem thành phẩm thù của mình để trước mặt hắn, Nhiếp Đông Nhạn bày ra bộ dạng xinh đẹp cùng má lúm đồng tiền, dịu dàng, thâm tình, còn có một tia cười thông minh. “Thiếp không có thói quen nhìn thủ pháp giết người của chàng, cho nên...”

Nàng một mặt giải thích, một mặt đem ước thử lên hai tay của hắn. “Về sau lúc chàng muốn dùng cách này để giết người, phải đem cái này gỡ xuống thì sẽ không làm bẩn chúng, như vậy, không chùng trên gang hồ lai đồn đại chàng đổi thủ pháp giết người a.”

Nhìn bao tay màu đen bao quanh cổ tay, mặt trên là đóa hoa mai xinh đẹp tinh xảo, thanh nhã, phiêu dật, nếu dính máu tươi, chính xác làm người ta bóp cổ tay không thôi, Lý Mộ Bạch không khỏi gọi lên một chút cười.

“Sẻ!” Nhiếp Đông Nạn gật đầu khẳng định chắc chắn. “Tuy rằng chàng không thích thiếp, nhưng chàng là nam nhân dịu dàng sẵn sốc, nếu thiếp đã là thê tử của chàng, chàng nhất định sẽ không làm chuyện thương tổn thiếp.”

“Tiểu thư...”

Nhiếp Đông Nhan nghe tiếng ngoài đầu nhìn lại, chợt kích động nhảy dựng lên đón nhận khay trà Thu Hương đang chần chờ đứng ở ngoài cửa phòng, không hiểu được có thể tiến vào hay không.

“Đúng lúc, Thu Hương, ta đỡ phải đi tìm người.”

“Nhanh đi chuẩn bị đi.”

“Chúng ta đêm mai sẽ rời đi!”

“Rời đi? Cùng... Cùng cô gia?”

“Nói nhảm, không cùng chàng thì đi với ai?”

Loảng xoảng một tiếng, khay trà rơi xuống đất, nhảy mất khuôn mặt Thu Hương hoảng sợ quá độ mà biến hình.

Cùng ma đao sát tinh giết người không chớp mắt kia cùng nhau đi?

Tiểu thư điên rồi!

000

Đêm đã khuya, mưa tạm dừng, bầu trời mịn như nhung đen, sao trời lấp lánh như kim cương, không biết con côn trùng nào nhe nhàng ngậm xương bình tĩnh hát bài hát ru con, diu dàng trấn an mọi người ngủ say.

Trong trạng yên, mọi người đều ngủ.

Trừ bỏ trong sương phòng của Nhiếp Văn Siêu, chỗ đó đang tiến hành thảo luận khẩn cấp, mười người ngồi đầy trong phòng, sắc mặt mỗi người cũng không phải ngưng trong bình thường.

“Thu Hương nói là bọn chúng muốn đi trong đêm mai sao?” Nhiếp Văn Siêu gầm nhẹ.

“Dạ, cha, Thu Hương nói như vậy,” Thuận nương vuốt cằm. “Nàng sợ hãi, cho nên chạy nhanh chạy tới nói với con, bởi vì nàng không muốn cùng muội phu cùng rời đi, cũng không hy vọng muội muội cùng muội phu cùng rời đi, nàng là nha hoàn tâm phúc của muội muội, con tin việc này hẳn không là giả.”

“Thật đáng chết, nha đầu kia lại muốn dính vào!” Nhiếp Văn Siêu hỗn hển rít gào. “Sao nàng không rõ ta đều là vì nàng!”

“Nhưng là...” Thuận nương do dự. “Nếu bản thân muội muội thực thích người đó, thật sự không thể để cho bọn họ ở một chỗ sao?”

Nhiếp Văn Siêu thở dài, “Thuận nương, hiện tại vấn đề không đơn giản như vậy, cho dù cha nguyện ý nhắm mắt một mắt mở một mắt, nhưng...” Hắn bắt đầu lắc đầu. “Trước kia còn có thể, hiện tại cũng trăm triệu lần cũng không thể.”

“Vì sao?”

Nhiếp Văn Siêu liếc nhìn Tư Mã Nghị, Tư Mã Nghị lấy ra một phong thư.

“Hơn nửa tháng trước, Nộ Diêm La không hề có nguyên do một chưởng đánh chết thúc thúc của chưởng môn phái Hoa Sơn Bát Thủ La Hân, chưởng môn phái Hoa Sơn thật sự giận dữ, lúc này phát ra thiệp hiệp nghĩa mời đồng đạo các môn phái, mời đồng minh bạch đạo chinh phạt Diêm La Cốc, quyết nghị muốn tiêu diệt bảy vị Diêm La Diêm La Cốc, cho dù không phải người của Diêm La Cốc, chỉ cần có quan hệ dính dáng cùng Diêm La Cốc cũng không buông tha, giết tận gốc...”

Tư Mã Nghị nói tới đây, Nhiếp Văn Siêu cũng lấy ra một phong thư khác.

“Buổi trưa hôm nay, hai chúng ta đều nhận được thiệp hiệp nghĩa, nói cách khác, trừ phi chúng ta muốn trở thành đối tượng chinh phạt của đồng minh bạch đạo, nếu không tuyệt không thể có quan hệ dính dáng đến cùng Diêm La Cốc, như vậy con rõ chứ? Cha cũng không thể làm khác!”

Trừ bỏ Hạnh phu nhân cùng Nhiếp Dũng Siêu ở ngoài, những người khác nghe được đều trợn mắt há hốc mồm, lòng tràn đầy rung động, lúc này mới biết được sự tình rốt cuộc có bao nhiêu nghiêm trọng.

“Nhưng... Nhưng... Muội phu đối với chúng ta có ơn nha! Chẳng lẽ chúng ta...”

“Xuân nhi, con có phải nhầm lẫn cái gì hay không?” Lạnh lùng, Hạnh phu nhân cắt đứt kháng nghị của Nhiếp Nguyên Xuân. “Ác Diêm La đối với chúng ta cũng không ơn gì cả!”

Nhiếp Nguyên Xuân ngây cả người. “Không... Không có?”

“Đương nhiên không có,” trên mặt Hạnh phu nhân không một tia biểu tình. “Đã quên sao? Ngày đó theo như lời hắn, căn bản hắn không tính nhúng tay xen vào, nói cách khác, hắn không tính cứu chúng ta, cho nên chúng ta cũng không được hắn cứu, hắn phải cứu là thê tử của chính mình, là Nhạn nhi được hắn cứu, hiểu chưa?”

Không chỉ Nhiếp Nguyên Xuân, những người khác nghe thấy cũng đều ngây người.

“Nhưng... Nhưng là buổi sáng hôm nay cha còn nói...”

“Cha con hồ đồ!” Hạnh phu nhân liếc mắt trừng phu một cái. “Nhưng khi ta nhắc nhở, ông ấy cũng suy nghĩ cẩn thận.”

“Cha...” Nhiếp Nguyên Xuân không tin được hỏi lại phụ thân. “Suy nghĩ cẩn thận?”

Trước ánh mắt kinh ngạc của con, Nhiếp Văn Siêu có chút bất an, nhưng vẫn cứng rắn bày ra tư thế của bậc cha mẹ.

“Đúng vậy, sau khi nghe lời nhắc nhở của Hạnh di, cha liền suy nghĩ cẩn thận, Ác Diêm La cũng không phải là muốn cứu chúng ta, hắn phải cứu là thê tử của hắn, mà như vậy đúng lúc, muốn tìm vợ hắn cùng chúng ta gây phiền toái, đây chỉ là trùng hợp, chẳng qua chỉ thế mà thôi, cho nên chúng ta không nợ ân tình của hắn.”

Đối với lời ngụy biện cố chấp này, Nhiếp Nguyên Xuân ngẩn ngơ há to miệng, hoàn toàn nói không ra lời, mà bên kia, Tư Mã Thanh Lam cũng khó có thể tin.

“Cha, ” hấn đối mặt với cha mình. “Cha cũng cho rằng như vậy?”

Tư Mã Nghị do dự một chút, da mặt có điểm cứng ngắc. “Thanh nhi, chẳng lẽ con tính để bởi vì Diêm La Cốc mà hai nhà chúng ta cùng chết sao?”

“Chúng ta nói rõ ràng với chương môn phái Hoa Sơn...”

“Nói rõ ràng cái gì?” ngữ khí Tư Mã Nghị trầm trọng nói. “Nói chúng ta cùng Ác Diêm La có quan hệ, cho nên bắt buộc dĩ chúng ta phải giúp Diêm La Cốc đối kháng bạch đạo sao?”

Tư Mã Thanh Lam tắc nghẽn một chút. “Chúng ta... Chúng ta có thể giữ trung lập.”

Tư Mã nghị thở dài. “Thanh nhi, con cũng không phải vừa ra giang hồ, chẳng lẽ không hiểu được là lúc hắc đạo cùng bạch đạo chạm mặt xung đột, cũng không có loại lập trường trung lập cho con lựa chọn?”

“Nhưng... Nhưng là...”

“Hiền chất, nghe Hạnh di nói một lời thế nào?” Hạnh phu nhân lại xen vào.

Ở một bên thờ ơ lạnh nhạt một lát, Hạnh phu nhân rất nhanh liền nhìn ra người ở trong này, suy nghĩ chỉ có một Nhiếp Dũng Siêu, Nhiếp Nguyên Hồng cùng Nhiếp Nguyên Hạ đều thực dễ dàng thuyết phục, Nhiếp Nguyên Bảo lại càng không có vấn đề, nương hấn nói cái gì hấn liền đồng ý cái đó, Thuận nương còn lại là làm theo ý của phu quân, khó nhất lấy thuyết phục đúng là Nhiếp Nguyên Xuân cùng Tư Mã Thanh Lam.

Nhiếp Nguyên Xuân không hề dễ dụ dễ lừa giống như khi còn bé như vậy, hiện tại hấn hội còn thật sự vì muội muội suy nghĩ, nhưng mặt khác, điểm này đúng là có thể lợi dụng.

Về phần Tư Mã Thanh Lam, người nọ là nhân vật chính phái, tiêu chuẩn nhưng chỉ cần là người, liền có nhược điểm, nhược điểm của hấn chính là Nhiếp Đông Nhạn, bà nhìn ra được, Tư Mã Thanh Lam vẫn chưa hết hy vọng đối với Nhiếp Đông Nhạn, vì Nhiếp Đông Nhạn, hấn cũng sẽ tạm thời bỏ lương tâm qua một bên, một khi bỏ lương tâm qua một bên, nói cái gì cũng đều dễ bàn.

“Hạnh di?”

“Ngần mặc kệ, vạn mặc kệ, ít nhất cháu nên vì Nhạn nhi ngẫm lại, cho dù chúng ta nguyện ý bảo trì trung lập, nhưng Nhạn nhi thì sao? Nàng đồng ý sao sao? Không, tất nhiên nàng không chịu, kết quả, nàng và Ác Diêm La đều bị người bạch đạo tiêu diệt, điểm ấy cháu có từng lo lắng đến không?”

Quả như bà dự đoán, nhắc tới đến Nhiếp Đông Nhạn, vẻ mặt của Tư Mã Thanh Lam lập tức thay đổi.

“Muội muội?” Hấn rõ ràng chần chờ.

“Đúng vậy, vì Nhạn nhi, cho dù như thế nào chúng ta không thể để cho Nhạn nhi cùng Ác Diêm La tiếp tục cùng một chỗ, nếu không nàng chỉ có một con đường chết, về điểm ấy cháu cũng đồng ý như vậy chứ?” Ánh mắt chuyển sang nhìn Nhiếp Nguyên Xuân. “Còn có Xuân nhi, con cũng có thể không phản đối chứ?”

Nhiếp Nguyên Xuân nhú mày suy tư một lát, rốt cục gật gật đầu, mà Tư Mã Thanh Lam thấy hấn gật đầu, do dự một chút, cũng gật đầu .

“Tốt lắm, nếu tất cả mọi người đồng ý, như vậy...” Hạnh phu nhân chậm rãi nhìn mọi người chung quanh.

“Vì an toàn hai nhà chúng ta, hơn nữa vì tương lai Nhạn nhi, chúng ta không chỉ có cùng với Ác Diêm La đoạn tuyệt quan hệ, càng phải nhất quyết không thể làm không một chuyện...”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau một cái.

“Chuyện gì?”

Hạnh phu nhân đột nhiên lộ ra nụ cười tà ác, tựa như một cái vu nữ âm độc.

“Chúng ta phải...”

Bởi vì mẫu thân Nhiếp Đông Nhạn, suốt mười mấy năm bà bị giam hãm trong thống khổ cùng ghen ghét, trong địa ngục oán hận cùng tra tấn chính mình, do đó, bà muốn đòi lại tất cả từ trên người Nhiếp Đông Nhạn, một chút không bỏ, còn muốn lớn hơn nữa.

000

Ngày hôm đó, cũng không có gì khác, Lý Mộ Bạch ngồi ngay ngắn phía trước cửa sổ, thanh thần bưng trà, mở nắp ấm trà thổi nhẹ cuống trà phía trên, một mặt nhìn chăm chú vào thê tử đã đổi xiêm y, đang chải đầu ở trước bàn trang điểm, một mặt không chút để ý từ từ uống trà...

“Sao thế? Trà rất nóng sao?”

“Luôn luôn đều là Thu Hương pha nha!” Lấy một cái dây cột tóc đồng màu cùng quần áo, đem mái tóc đen dài buộc lại phía sau, Nhiếp Đông Nạn vừa đeo một đôi khuyên tai chân trâu lịch sự tao nhã là Lý Mộ Bạch đưa cho nàng, vừa nhìn hần. “Không thơm sao? Có thể là nàng đã quên không ngâm nước lần thứ hai chẳng? Chàng có biết, loại này trà nhất định phải là nước thứ hai mới có vị.”

“Thật sự khó uống như vậy sao?” Nàng đi qua lấy chén trà, “Ta uống thử xem.” Nâng trà lên chuẩn bị uống.

“Sao... Làm sao vậy...”

“Không, không có khả năng, không có khả năng...” khuôn mặt hơi hơi run rẩy, nàng lắc đầu liên tục.

“Ác Diêm La, không cần cố gắng chống cự, ta nghĩ ngươi nên nghe qua Thiên Hồn Tuyệt của Đường Môn, một khi đã dính vào yết hầu, người bình thường nhiều nhất ba canh giờ liền tắc thở bị mất mạng, người tập võ nếu không chống đỡ được ba ngày, nội công thâm hậu cũng không hội vượt qua mười ba ngày, người chống cự cũng là vô dụng, chung quy là chỉ còn đường chết, nể tình Nhân nhi, chỉ cần ngươi bó tay chịu trói, chúng ta sẽ cho ngươi chết thỏa mái...”

“Không!” Hai mắt óng ánh đầm lệ, Nhiếp Đông Nạn khóc thét lên, bi phẫn, cuồng nộ. “Vì cái gì? Vì cái gì? Hắn đã cứu các người đấy!”

“Không, hắc không có cứu chúng ta,” Nhiếp Văn Siêu lạnh lùng cứng nhắc nói. “Hắc cứu con, không phải chúng ta.”

“Cái gì? Người... Người thế nhưng...” Nhiếp Đông Nhận khó có thể tin, một lần nữa lắc đầu thật mạnh. “Sao sự việc lại xảy như thế này? Vì sao?”

70

để đi, mà hai nhà chúng ta đều bị liên lụy, vì chặt đứt quan hệ cùng Diêm La Cốc, hơn nữa tránh cho hẳn nói ra cùng chúng ta có quan hệ, đây là cách duy nhất.”

Đây là cách duy nhất sao?

Hy sinh ân nhân cứu mạng đến bảo toàn chính bọn họ?

Rất cục, Nhiếp Đông Nhận tin sự thật trước mắt, ánh mắt phần nộ từ chậm chạp đảo qua trước mắt mỗi gương mặt quen thuộc, trừ bỏ Hạnh phu nhân cùng Nhiếp Nguyên Bảo, mỗi một người bị nàng nhìn đến không tự chủ được nhắm mắt, bất an nhìn về phía ông.

Cuối cùng, tầm mắt của nàng trở lại trên mặt cha, oán hận lại hồi hận nhìn chăm chú, nàng cắn răng, toàn thân huyết mạch phần uất, bụng cồn lên, hận không thể đi lên cắn hẳn một ngụm.

Đột nhiên, nàng cất tiếng cười to mà cao vút, “Hiệp nghĩa? Hiệp nghĩa? Đây là cái gọi là bạch đạo hiệp nghĩa?” Tiếng cười đã tràn ngập trào phúng cùng khinh miệt. “Mộ Bạch nói đúng, trên đời này không có người cần giúp, chỉ có súc sinh vong ân phụ nghĩa, đưa tay ra thì bị cắn lại một cái, tựa như các người, các người là súc sinh, súc sinh vong ân phụ nghĩa, không lương tâm, súc sinh không có tính người! Ta sai lầm rồi! Trời biết ta có bao nhiêu hồi hận, vậy mà ngày đó ta muốn chà đạp ra tay cứu các người, cắn bản súc sinh không đáng cứu, thế cho nên hôm nay chà đạp bị súc sinh các người ngày đó hãm hại!”

“Muội muội, chúng ta...” Nhiếp Nguyên Xuân bất an muốn giải thích.

“Câm mồm!” Nhiếp Đông Nhận rống giận. “Đừng gọi ta, ta không biết người, người chính là một con súc sinh khoác da người, hết thấy các người là khoác súc sinh da người, ta không biết các người, các người chính là đồ súc sinh hèn hạ vô sỉ, ta không biết các người!”

Bỗng nhiên Nhiếp Văn Siêu giận tái mặt. “Nhận nhi, ta là cha con, con dám...”

“Cha ta? Ta thèm!” Nhiếp Đông Nhận khinh thường nhổ một ngụm nước miếng vào người hắn. “Ta không có loại cha như người vô nhân vô nghĩa lại không lương tâm, hắn đã chết, hắn đã sớm chết, khi hắn đi tìm khoái hoạt ở trên người tiện nhân khác thì hắn đã chết!”

Từ ngữ cay nghiệt, câu nói khinh miệt, Nhiếp Văn Siêu nghe không khỏi giận tím mặt.

“Người là đồ nghịch nữ, ta muốn đánh...” Vừa mới nói tới đây, bỗng nhiên thấy hoa mắt, trong nháy mắt hắn lại nhìn, hoảng sợ phát hiện Lý Mộ Bạch đã ôm Nhiếp Đông Nhận bắn ra xa hơn mười trượng, không khỏi hồn hển thất thanh rống to, “Mau đi! Còn không mau chặn đứng hắn, đừng cho hắn trốn thoát đấy!”

Một đám người trước sau vội vàng mà đi, bạt mạng đuổi theo, trong lòng mỗi người đều rất rõ ràng, nếu là thả hổ về rừng, sau này phiền toái có thể to lắm!

Phía chân trời, đột nhiên vang lên một tiếng sấm rền, mưa, lại bắt đầu rơi xuống.

9. Chương 9

Mây đen tầng tầng kéo đến đen nghìn nghịt trên bầu trời, bầu trời âm u, gió thổi phần phật, càng thổi càng mạnh, ngay sau đó là tiếng sấm, bỗng nhiên mưa nhỏ kéo dài chuyển thành mưa to tầm tã, vừa nhanh vừa mãnh liệt, giống như ông trời đang gào khóc, tuôn trào như Hoàng Hà trút nước, bi thương nước nở.

Bỗng dừng, trong màn mưa trắng xoá hiện ra một thân hình tối như mực, lướt qua khoảng không như chim nhận bay, lại té ngã ở bên khe suối.

“Mộ Bạch, Mộ Bạch, chàng làm sao vậy? Thiếp đỡ chàng, mau, bọn họ sắp đuổi tới...”

“Không...” Thở hổn hển, Lý Mộ Bạch bắt được tay nàng, mặt không có một tia huyết sắc. “Ta không phải muốn dẫn nàng đào tẩu, ta...”

“Vì cái gì không trốn? Chẳng lẽ thật sự muốn ngoan ngoãn để mặc bọn họ giết sao?” Nhiếp Đông Khanh kích động kêu to tức giận.

Lý Mộ Bạch khẽ lắc đầu. “Hãy nghe ta nói, Nhạn Nhạn, ta cũng không phải muốn dẫn nàng chạy trốn, ta muốn nói cho nàng một việc...”

Chăm chú nhìn hắn một lát, đột nhiên Nhiếp Đông Nhạn quỳ gối trước người hắn, không vội nữa.

“Thiếp hiểu được, Mộ Bạch, Thiên Hồn Tuyệt không có giải được, cho nên muốn trốn cũng vô dụng, phải không? Nhưng chàng yên tâm, thiếp sẽ đi theo chàng, cho dù chàng đi tới nơi nào, thiếp đều đi theo chàng, chàng đi trước, thiếp sẽ đi theo sau, tuyệt không sẽ để chàng đợi lâu.”

Lý Mộ Bạch thương tiếc nhìn gương mặt xinh đẹp, má lúm đồng tiền của kiều nữ, thở dài thật sâu.

“Không, Nhạn Nhạn, nếu ta chết, nàng tuyệt không thể đi theo ta...”

Lặng một chút, “Vì cái gì?” Sắc mặt Nhiếp Đông Nhạn đột biến, rồi đột nhiên cao giọng kháng nghị. “Vì cái gì thiếp không thể đi theo chàng? Thiếp mặc kệ, cái gì thiếp cũng đều có thể nghe theo lời chàng, nhưng chuyện này thì không thể, nói cái gì thiếp cũng không nghe, không nghe! Không nghe! Không nghe! Chàng thành quỷ, thiếp cũng muốn thành quỷ, chàng ngăn cản không được...”

Lý Mộ Bạch che miệng của nàng, sâu sắc mà trầm trọng nhìn nàng. “Nhạn Nhạn, nàng mang thai.”

Nhiếp Đông Nhạn chấn động, không chút suy nghĩ, bật thốt lên liền phủ nhận, “Nói bậy, thiếp mới không...”

“Ta biết chính nàng không phát hiện, nàng bận nhớ tới oán hận của mẹ nàng, bận đối nghịch cùng cha nàng, không có chú ý tới mình đã ba tháng không có nguyệt sự...” Hắn nhắc nhở nàng, vẫn là giọng nói dịu dàng, tình tứ như vậy.

Nhiếp Đông Nhạn há miệng, ngạc nhiên

“Nhạn Nhạn, Lý gia chỉ còn lại có một mình ta,” Lý Mộ Bạch buồn bã nói. “Ta xin nàng, vì huyết mạch Lý gia, nàng phải sống sót...”

Thân thể mềm mại run lên, “Không!” Nhiếp Đông Nhạn thất thanh kêu to, vừa phẫn nộ vừa đau khổ. “Sao chàng có thể yêu cầu thiếp làm việc này, sao có thể! Thật quá đáng, thật quá đáng! Lại muốn thiếp sống ở trên thế gian mà không có chàng, thiếp không cần! Không cần! Không có chàng trên thế gian, thiếp sống không nổi... Sống... Sống không nổi đâu...”

Nàng thốt nhiên nằm úp sấp gào khóc trước ngực hắn.

“Thiếp không cần đâu! Đừng yêu cầu thiếp như vậy a...”

Cánh tay ôm chặt nữ tử vào trong lòng, bên tai là tiếng khóc bi thương của nữ tử, Lý Mộ Bạch ngửa khuôn mặt thanh tú lên, để mặc những hạt mưa lớn quất vào mặt hắn, trong lòng đang run rẩy, thân thể run run, gương mặt vì mâu thuẫn giằng dụa mà không ngừng được run rẩy.

Một lát sau, hắn nhắm mắt lại, hàm răng cắn chặt, quyết tâm rồi nói: “Nàng phải vì huyết mạch Lý gia mà sống sót!”

“Không, thiếp không...”

“Nàng muốn cho ta chết không nhắm mắt sao?”

Tiếng khóc đột nhiên ngừng, đột nhiên Nhiếp Đông Nhạn ngẩng khuôn mặt giàn giụa nước mắt, trên khuôn mặt má lúm đồng tiền có một phần hận ý sâu sắc.

“Chàng chán ghét thiếp như vậy sao? Chán ghét đến ngay cả chết cũng không để cho thiếp đi theo chàng sao? Để lại một mình trên thế gian ôm hận mà sống sao?”

Lý Mộ Bạch chăm chú nhìn nàng thật sâu, dịu dàng như vậy, cũng không khẩn cầu gì cả.

Vì thế, Nhiếp Đông Nhạn lại lên tiếng khóc lớn, ôm chặt cổ của hắn. “Đừng như vậy, van cầu chàng, đừng yêu cầu thiếp như vậy, không có chàng, thiếp sẽ nổi điên, thiếp thật sự sẽ nổi điên đấy!”

Lý Mộ Bạch thở dài thật sâu. “Nhạn Nhạn, đáp ứng ta, nàng phải sống sót.”

“Không! Tuyệt không!” Nhiếp Đông Nhạn khóc nói.

“Xin nàng, đừng cho ta chết không nhắm mắt.”

“Không... Không cần...” Nhiếp Đông Nhạn khóc không thành tiếng.”Này..... Yêu cầu...Như vậy... Ta...”

Đột nhiên tầm mắt dời về phương hướng phía bọn họ, “Nhạn Nhạn, bọn họ đến đây, ” Lý Mộ Bạch vội vàng nói. “Mau trả lời đáp ứng ta!”

“Không!”

“Nhạn Nhạn, van cầu nàng!”

“Không...”

“Nhạn Nhạn...”

Không có đủ thời gian để Lý Mộ Bạch nhận được câu trả lời mà hắn mong muốn, dưới trời mưa to, mười người kia như bay tới, tám người đều đánh về phía Lý Mộ Bạch như sói như hổ, Hạnh phu nhân cùng Thuận nương kèm hai bên trái phải kéo Nhiếp Đông Nhạn thối lui qua một bên, Nhiếp Đông Nhạn điên cuồng mà giãy dụa, nhưng các nàng nắm chặt cánh tay của nàng không buông.

“Không, buông, buông ra! Mộ Bạch! Mộ Bạch!”

Gió đang khóc, mưa to như trút, tiếng sấm ồ ồ diếc tai, lúc địch nhân tàn nhẫn vô tình công kích đến, cước bộ Lý Mộ Bạch hỗn độn kiệt sức kháng cự, thân ảnh màu đen có vẻ như vật không chịu nổi, nhưng mỗi người đều nhìn ra được, Lý Mộ Bạch vẫn có năng lực cướp lấy trái tim bọn họ như cũ, nhưng hắn không làm, hắn chỉ chống cự bọn họ công kích lần nữa, cũng không phản kích lại.

Nhiếp Đông Nhạn nhìn xem lòng như đao cắt, nhìn xem giận không thể át, nhìn xem hận ý cuồng si.

“Quên lời hứa của chàng đối với thiếp đi, Mộ Bạch, đừng để mặc bọn họ thương tổn chàng a! Bọn họ muốn giết chàng, chàng liền lấy trái tim của bọn họ, người không có lương tâm, muốn trái tim để làm gì, đây không phải chàng nói sao?” Nàng bi phần khóc kêu. “Lấy trái tim của bọn họ, van cầu chàng, đừng để mặc bọn họ thương tổn chàng nữa!”

Nhưng vẫn như cũ, Lý Mộ Bạch vẫn giữ lời hứa đối với nàng, trước sau không chịu phản kích, cứ như vậy bọn họ không ngừng lưu lại từng vết thương lớn ở trên người hắn, một vết máu dài hẹp đáng sợ, chất lỏng đỏ tươi vừa tràn ra đã bị mưa vọt tới xóa đi, ngay cả mưa to cũng không rửa sạch không mùi máu tanh nồng.

“Vì cái gì? Vì cái gì? Mộ Bạch, vì cái gì chàng ngu như vậy?” Lệ như suối trào, tiếng khóc bi thương muốn chết, Nhiếp Đông Nhạn đau khổ năn nỉ. “Bọn họ muốn giết chàng đấy! Vì cái gì không lấy đi lòng lang dạ sói của bọn họ? Vì cái gì? Lão thiên gia, mắt của người mù sao? Sấm ời! Vì cái gì không đánh đến đánh chết súc sinh vong ân phụ nghĩa...”

Bỗng nhiên, nàng phát ra một tiếng hét giống như kêu thảm thiết.

“Mộ Bạch!”

Thân hình Lý Mộ Bạch bắt đầu lay động không ngừng, đi lại không vững, sắc mặt trắng bệch, máu đầy người, chẳng những che kín một thân bị thương khắp nơi, hơn nữa khuỷu tay trái bị chặt đứt hai phần ba, lắc lư, nhìn như bất kỳ lúc nào cũng có khả năng rơi ra.

Nhất thời lòng đau như cắt, rồi đột nhiên trong mắt Nhiếp Đông Nhạn toát ra tia cừu hận, “Ta hận các người!” Nàng oán độc thốt thanh kêu to.”Nhiếp Văn Siêu, Nhiếp Nguyên Xuân, Nhiếp Nguyên Hạ, Nhiếp Nguyên Bảo, Nhiếp Dũng Siêu, Nhiếp Nguyên Hồng, còn có Tư Mã Nghị, Tư Mã Thanh Lam, các người tốt nhất đừng cho ta sống, nếu không ta nhất định phải giết các người, có nghe thấy không, ta nhất định phải giết các người!”

Đột nhiên, Lý Mộ Bạch chuyển ánh mắt hướng tới phía nàng, ánh mắt vẫn nhu hòa như cũ, còn có một phần khẩn cầu thảm thiết

Nhiếp Đông Nhạn không khỏi lại ghen ngào, mở miệng, nàng cường chế bi thương đến tận xương tủy xuống. “Thiếp đáp ứng chàng, Mộ Bạch, thiếp đáp ứng chàng!”

Đột nhiên cặp mắt nhu hòa nở rộ ra an tâm cùng vui mừng sáng rọi, ngay trong nháy mắt này, song chưởng Nhiếp Văn Siêu cũng đánh vào ngực Lý Mộ Bạch, phịch một cái đưa cả người hắn đánh bay đi ra ngoài rơi vào con sông đang chảy xiết, nháy mắt thân hình liền bị nước sông cuốn cuộn cuốn nuốt.

Tiếng khóc thê lương cùng thốt ra vang dội thành một mảnh gào thét tuyệt vọng, mắt thấy Nhiếp Văn Siêu bọn họ truy đuổi theo con sông, đầu Nhiếp Đông Nhận cúi xuống, cắn mạnh xuống cánh tay của Thuận nương, lại dùng lực vung đầu thật mạnh, nhất thời máu chảy đầm đìa từ vết cắn trên cánh tay Thuận nương, lộ cả da thịt.

Thuận nương kêu thảm một tiếng, không tự chủ được vung tay ra, lập tức Nhiếp Đông Nhận dùng toàn bộ sức lực chạy đi – cũng không quan tâm nàng có thể đánh chết ai, Hạnh phu nhân không hề phòng bị phát ra tiếng kêu đau đớn sau đó liền ngã, miệng đầy máu tươi.

Vừa được tự do, Nhiếp Đông Nhận liền chạy nhanh theo phía sau bọn họ, nhưng mà một lát sau, nàng phát hiện bọn họ bao vây quanh ở một tảng đá san bờ sông, cắn chặt môi dưới, nàng không chút do dự nhảy vào phía trong vòng vây của bọn họ, lập tức dừng lại, giật mình nhìn thẳng mục tiêu mà mọi người đang nhìn chăm chú.

Không khóc, cũng không có kêu, chính là Nhiếp Đông Nhận ngậy người trong chốc lát, chậm rãi tiến lên, quỳ xuống, thật cẩn thận nâng cánh tay bị chém sắc nhọn kia lên, một vòng hoa mai bao cổ tay kia đúng là nàng làm riêng cho phu quân, thương tiếc, nàng ôm chặt vào trong ngực, dùng hai má quỳến luyến vuốt ve không thôi.

Mưa rơi xuống trên mặt mỗi người, nhưng không có bất cứ người nào lau đi.

Đột nhiên, thân mình Nhiếp Đông Nhận ngã xuống...

“Muội muội!”

“Nàng đã bất tỉnh!”

“Mau, mau ôm nàng trở về!”

000000000000000000000000

“Muội muội còn chưa tỉnh sao?”

“Không nhìn lại bản thân con xem, còn chưa ngủ đâu chứ!”

“Nhưng là, đã một ngày một đêm, không cần tìm đại phu đến xem sao?”

“Đại phu đến xem qua.”

“Đại phu nói như thế nào?”

“Ai! Đại phu nói nàng là bị thương quá độ, hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?”

“Nàng có thai, thân mình hơi yếu, mê man lâu một chút cũng là bình thường.”

“Mang... Mang thai? Muội muội... Muội muội mang thai?”

“Thật sự là, không nghĩ tới nàng có mang nghiệt chủng của sát tinh kia!”

“Kia... Kia...”

“Hừ, diệt cỏ phải diệt tận gốc, cha đã muốn kêu đại phu mang được đến, chờ Nhận nhi tỉnh lại sau đó lừa nàng uống, tự nhiên có thể bỏ nghiệt chủng trong bụng nàng.”

“Cha, này... Này không khỏi quá đáng ...”

“Con câm miệng, loại sự tình này không cần con lăm miệng. Mau, nói, tìm được thi thể không?”

“... Dạ tìm được một khối thi thể bị tôm cá cắn, một cánh tay bị chặt đứt, cổ cũng gần như bị chặt đứt có thể là nước sông rất chảy xiết, đụng vào đá, con nghĩ... À, theo ý cha nên con đã đốt hẩn ngay tại chỗ, miễn uội muội thấy lại thương tâm.”

“Tốt, may mắn Thu Hương bám báo lại, chúng ta kịp thời ngăn bọn họ lại, cũng thuận lợi loại bỏ phiền toái kia, chỉ cần bỏ phiền toái trong bụng của Nhạn nhi, sau là nàng có thể gả cho Tư Mã gia đi.”

“Nhưng... Muội muội sẽ đồng ý sao?”

“Không chịu cũng phải chịu, Thanh Lam không chê nàng tàn hoa bại liễu, đây là số phận của nàng, nàng còn có tư cách gì nói có chịu hay không, đến lúc đó không lấy chồng, bắt nàng phải lên kiệu!”

“Nếu nàng lại chạy thoát thì sao?”

“Kia cũng là vấn đề của Thanh Lam.”

“Nhưng là...”

“A, lão gia, đại thiếu gia, hình như tiểu thư muốn tỉnh dậy!”

Thu Hương vẫn canh giữ ở bên giường Nhiếp Đông Nhạn chạy ào tới đây, Nhiếp Văn Siêu cùng Nhiếp Nguyên Xuân vội vàng tiến vào nội thất, song song đến tới bên giường thăm hỏi, thấy cặp mắt Nhiếp Đông Nhạn giật giật lông mi nhẹ nhàng rung động, sau đó, mí mắt chậm rãi mở.

“Thật tốt quá, thật tốt quá, tiểu thư rốt cục tỉnh!” Thu Hương vui mừng rơi lệ.

“Muội muội, muội cảm thấy như thế nào?” Nhiếp Nguyên Xuân cũng quan tâm hỏi thăm.

Nhưng là, Nhiếp Đông Nhạn không trả lời, chỉ là ánh mắt đại ra nhìn bọn họ.

“Nhạn nhi, còn chưa tỉnh sao?”

“Tiểu thư, nô tỳ là Thu Hương đây!”

“Muội muội, muội... Ôi!” Nhiếp Nguyên Xuân lui vài bước, ôm ngực thiếu chút nữa phun ra máu.

“Muội...muội...sao muội lại?”

Chậm rãi, Nhiếp Đông Nhạn tự mình ngồi dậy, con người đại ra nhìn chăm chăm vào tay mình mê mẩn đánh giá hồi lâu, thần sắc quái dị cười rộ lên ha ha, bỗng dưng, lại một chưởng khác đánh ra, Thu Hương kêu thảm một tiếng bay ra thật xa, Nhiếp Đông Nhạn lại mừng rỡ vỗ tay cười ha ha.

“Nhạn nhi, con...” Nhiếp Văn Siêu kinh nghi (kinh ngạc + nghi ngờ) lùi lại từng. “Con làm sao vậy?”

Không nghĩ tới hẩn vừa nói, bỗng nhiên tiếng cười to của Nhiếp Đông Nhạn biến thành tiếng hét chói tai.

“Quý! Quý! Có quý!” Nàng chỉ vào Nhiếp Văn Siêu hoảng sợ kêu to, “Quý a! Cứu mạng a, có quý a!” Sau đánh lung tung vài chưởng, cả người liền lui đến góc giường. “Trời mưa! Trời mưa! Mưa thật lớn! Thật lớn... Quý! Quý! Quý đến đây! Sét ơi, đánh xuống đến nha... Máu, thiệt nhiều máu...”

Dừng lại, bỗng nhiên lại cười ha hả, tiếng cười phảng phất dốc hết tâm huyết.

“Gió ơi, thổi đi, thổi đi! Sét ơi, đánh đi, đánh đi! Mưa ơi, rơi đi, rơi đi! Đánh chết quý đi, đem hết thầy súc sinh dìm chết đi... Đã chết! Đã chết! Hết thầy đều chết hết! Toàn bộ đều chết hết! Ha ha ha! Tất cả đều chết hết...”

Nhiếp Văn Siêu cùng Nhiếp Nguyên Xuân không khỏi nhìn nhau, một tia lãnh ý thốt nhiên nổi lên trong lòng.

Nàng... Điên rồi?

0000000000000000000000000000000000

Tư Mã Thanh Lam vội vàng ngăn một nha hoàn lại.

“Tiểu thư đâu?”

Nha hoàn bất đắc dĩ nói. “Chúng nô tỳ cũng đang đang tìm!”

“Đáng chết, lại để nàng chuồn ra phủ sao?” Nhiếp Văn Siêu giận dữ nói. “Vì cái gì các người không trông nom nàng hả?”

“Nhưng, lão gia, tiểu thư có khinh công, chúng ta không trông nổi! Hơn nữa...” Nha hoàn oan ức sứt sứt mũi. “Bất kỳ lúc nào nàng cũng có thể đánh người, lần trước nô tỳ bị thương đều chưa khỏi!”

“Các người...”

“Tìm được rồi! Tìm được rồi!”

Rất xa, phía sau vườn hoa của Nhiếp phủ truyền đến tiếng kêu của Nhiếp Nguyên Hạ, ba người lập tức chạy ra chỗ đó, vừa thấy Nhiếp Nguyên Hạ liền hỏi: “Ồ nơi nào?”

Nhiếp Nguyên Hạ cười khở, chìa phía dưới núi giả, một người tóc tai bù xù, quần áo tả tơi, so với tên ăn xin còn giống hơn, bụng to cuộn mình ở một chỗ không lớn hơn ổ chó là bao nhiêu, Nhiếp Văn Siêu lắc đầu thở dài, Tư Mã Thanh Lam vẻ mặt thương tiếc cùng áy náy.

“Vốn là muốn cho nàng uống thuốc nạo thai, nhưng là mặc kệ chúng ta lấy cái gì cho nàng, nàng hết thấy đều đánh đổ, luôn chính mình đi phòng bếp ăn đồ ăn thừa, hoặc là trong lúc chúng ta dùng bữa thì đột nhiên giống như chó nhảy đến trên bàn ăn đồ ăn, thậm chí biến mình trở thành rác rưởi, ăn thức ăn của chó...” Nhiếp Văn Siêu dừng một chút. “Hiện tại bụng lớn như vậy, còn muốn bỏ đi đứa nhỏ cũng nguy hiểm, cho nên ta tính chờ nàng sinh hạ sau đưa cho người nuôi dưỡng, đến lúc đó hiền chất cháu...”

“Cháu vẫn muốn nàng!” Tư Mã Thanh Lam không chút do dự nói.

“Nhưng nàng điên.”

“Cháu không cần, huống chi...” mặt Tư Mã Thanh Lam run rẩy. “Đem nàng bức điên, không phải cháu cũng có phần sao?”

Nhiếp Văn Siêu lặng một chút, thở dài.

“Đúng vậy, chúng ta đều có phần.”

00000000000000000000000000000000

Đêm khuya, đột nhiên trong Nhiếp phủ truyền ra từng trận tiếng kêu thê lương, ở trong đêm truyền đi thật xa.

“Quý! Quý! Ta giết các người! Giết các người!”

“Tiểu thư, nô tỳ là Đào Hồng!”

“Quý! Ta giết các người!”

“Cứu... Cứu mạng với, tiểu thư chém ta một đao nha!”

“Giết chết các người! Giết chết các người!”

“Mau! Mau! Đem đứa nhỏ trả lại cho nàng! Trả lại cho nàng! Mau nha!”

Một lát sau, tiếng kêu làm người ta không rét mà run biến mất.

“Lần này bị thương bao nhiêu người?”

“Ba người trọng thương, thiếu chút Đào Hồng nữa bị giết chết, bụng A Thọ bị đâm một đao, cánh tay A Phúc bị bẻ gãy, còn có tám vết thương nhẹ, trừ bỏ Thu Hương ở ngoài, không còn có nha đầu nào dám đi chăm sóc muội muội.”

Tiếng thở thật dài.

“Quên đi, để cho nàng đem đứa nhỏ giữ ở bên người đi!”

Ít nhất, đứa nhỏ ở bên người nàng thì nàng sẽ không tóc tai rối loạn chạy ở khắp nơi, cũng sẽ không giết người lung tung, tự nhiên, Nhiếp phủ cũng có thể có một chút bình yên.

00000000000000000000000000000000

“Nhưng thời gian đi qua càng lâu, mắt thấy Nhạn nhi trở lại thô thảm như thế, ta mới phát hiện chính mình thật sự sai lầm rồi, Nhạn nhi nói đúng vậy, chúng ta là súc sinh, là súc sinh vong ân phụ nghĩa, là cầm thú lấy oán trả ơn, nàgng đề nghị làm như vậy là súc sinh ác độc, mà ta đồng ý với nàgng là cầm thú ngu xuẩn!”

“Lão gia, thiếp thân tuyệt không thừa nhận là súc sinh!” Hạnh phu nhân phần nộ mắt trợn lên. “Người không ích kỷ, trời tru đất diệt, thiếp thân làm như vậy có cái gì không đúng? Không phải thiếp thân cứu Nhiếp phủ miễn cho bị liên lụy với Diêm La Cốc tránh được vận rủi diệt vong sao?”

“Người cứu Nhiếp phủ?” Nhiếp Văn Siêu trào phúng cười. “Khi nào thì người cứu Nhiếp phủ? Cho dù chúng ta không làm gì cả, Nhiếp phủ cũng sẽ không sao, mà hiện tại rốt cuộc chúng ta có được kết quả gì? Cả đời bất an, trọn đời hối hận!”

“Lão gia...”

“Đừng nói nữa!” Nhiếp Văn Siêu phiền chán phát tay áo xoay người đưa lưng về Hạnh phu nhân. “Đi đi! Hiện tại ta không muốn nhìn thấy người.”

Nhìn bóng lưng trưởng phu, đột nhiên Hạnh phu nhân cảm thấy chính mình giống như thật sự đã làm sai, bởi vì một câu trưởng phu này “Không muốn nhìn thấy người” nói không chừng là cả đời.

Bà thất sủng!

“Đừng quá tới gần, muội muội sẽ nổi điên!”

Nhiếp Nguyên Xuân vội vàng đuổi kéo Tư Mã Thanh Lam đi phía trước, không cho hắn tới gần mẹ con của muội muội.

“Đừng nhìn nàng hiện tại rất tốt, nhưng một khi nàng bắt đầu điên sẽ giết người!”

“Giết người?” Tư Mã Thanh Lam kinh hô.

“Tuy rằng không thật sự giết chết người, nhưng có hai hạ nhân bị tàn phế.”

“Nàng chưa khỏi hẳn sao?” Tư Mã Thanh Lam chần chờ hỏi.

Nhiếp Nguyên Xuân lắc đầu. “Cha mời rất nhiều đại phu đến khám bệnh, mỗi một người cũng đều giống nhau, chỉ nói không cần đi kích thích nàng, sau một thời gian sẽ tự khỏi.”

Tư Mã Thanh Lam trầm mặc một lát.

“Vừa được biết muội muội nổi điên, ta chỉ biết là chúng ta sai lầm rồi.” Hắn lẩm bẩm nói. “Chương môn phái Hoa Sơn tụ tập đầy đủ cao thủ thét to nói muốn tiêu diệt Diêm La Cốc, kết quả suốt ba tháng đều truy tìm phía tây đều tìm không thấy Diêm La Cốc ở nơi nào, tìm đến mọi người đều chán, phiền, một hồi đại sự oanh oanh liệt liệt liền không giải quyết được gì như vậy, đáng tiếc vì chuyện này chúng ta làm ra loại hành động vong ân phụ nghĩa, thật sự là buồn cười lại thật đáng buồn!”

“Ta cũng làm sai,” Nhiếp Nguyên Xuân cười khổ. “Nhưng sự việc đã thành, chúng ta có thể giải quyết như thế nào?”

“Lúc ấy vì sao chúng ta lại làm như vậy chứ?” Tư Mã Thanh Lam hỏi hắn, cũng hỏi mình.

“Ta đã cho là ta muốn tốt uội muội.”

“Ta cũng nghĩ như vậy nhưng là...” Tư Mã Thanh Lam hồ thẹn sâu sắc thở dài. “Mỗi khi ta tĩnh tâm đến tự hỏi lòng, ta thật là vì muội muội sao? Không, không phải, ta là vì chính mình, ta ghen tị Lý công tử, ghen tị hận không thể cho hắn biến mất, ta bị ích kỷ chính mình che mắt.”

“Người...” Ngoài ý muốn Nhiếp Nguyên Xuân nhìn hắn. “Cũng sẽ có một mặt tiêu cực như vậy sao?”

“Vẫn là vì chính mình, hiện tại mới phát hiện chính mình cũng là người bình thường đây!” Tư Mã Thanh Lam chua xót tự giễu nói.

“Còn thế bá thì sao? Vì sao người lại đồng ý?”

“Vì gia mẫu, người không hy vọng gia mẫu bị liên lụy, ta nghĩ, chỉ cần là vì gia mẫu, lương tâm người cũng có thể bỏ qua một bên đi!” Tư Mã Thanh Lam lắc đầu, lại thở dài, sau đó đuổi thẳng cổ chỉ ra xa xa. “Đứa nhỏ thực thanh tú! Đường như cùng một khuôn mặt với cha hắn.”

Đó là một vị hơn ba mươi tuổi, người anh tuấn tiêu sái nhã nhặn, họ tên thực đặc biệt, Quân Vô Hận, thân thiết lại hiền hoà, không giống đại phu, giống như sư phụ ở trường dạy học bị đệ tử bắt nạt.

“Tiên sinh, xin dừng lại.” Vừa mới bước vào nội thất, Nhiếp Văn Siêu liền mở miệng ngăn cản Quân Vô Hận tiếp tục đi tới.

“Nơi này?” Quân Vô Hận kinh ngạc nhìn căn phòng mà mình đang đứng một chút, nhìn Nhiếp Đông Nhạn đang ru đứa nhỏ ngủ ở căn phòng bên kia. “Muốn ta ở trong này khám bệnh?”

“Gần hơn nữa thì tiểu nữ sẽ nổi điên,” Nhiếp Văn Siêu áy náy nói. “Nàng điên liền dả thương người, cho nên...”

“Thì ra là thế.” Quân Vô Hận gật đầu tỏ vẻ hiểu biết, lập tức tay lấy ra một cuộn tơ nhỏ. “Ta đây đành phải khám như vậy.” Dứt lời, ngón tay khê bắn ra, bỗng nhiên sợi tơ bay thẳng tắp về phía đầu phòng kia, trong chớp mắt quấn hai vòng trên cổ tay Nhiếp Đông Nhạn.

Nhiếp Văn Siêu cùng Tư Mã Thanh Lam không hẹn mà cùng trừng lớn hai mắt, thất thanh kinh hô.

“Thì ra tiên sinh...”

“Suyt!” Quân Vô Hận ý bảo bọn họ chớ có lên tiếng, sau đó kéo sợi tơ nhắm mắt chẩn đoán.

Một lát sau, hần trợn mắt, biểu tình có điểm nghi hoặc.

Đang lúc lúc này, vốn nghĩ rằng đứa nhỏ ngủ say ở trên giường đột nhiên ngồi dậy, bĩu môi nói: “Nương, người ta không cần ngủ!”

Đập vào mắt khuôn mặt đứa nhỏ dị thường thanh tú, thoáng chốc mắt Quân Vô Hận có tia sáng kỳ dị, mâu quang tỏa sáng.

Một lát sau, hần mới hạ đôi mắt xuống, nhú mày trầm tư hồi lâu.

“Thỉnh giáo Nhiếp lão gia, vì sao lệnh ái lại nổi điên?”

“Này...”

“Muốn chữa bệnh phải kê đúng thuốc, nếu không biết nguyên nhân bệnh, ta làm sao biết kê đơn?”

Nhiếp Văn Siêu cười khổ.”Được rồi! Tuy nhiên đây là việc xấu trong nhà, hi vọng tiên sinh chớ để truyền tới tai người khác.”

“Đó là đương nhiên, ta là đại phu, không phải người buôn chuyện.”

“Như vậy mời tiên sinh tới thiện thính dùng trà.”

Trong chốc lát sau, ở thiện thính, Quân Vô Hận, Nhiếp Văn Siêu cùng Tư Mã Thanh Lam đều tự ngồi xuống, nô bộc cũng dâng trà nóng, Nhiếp Văn Siêu hơi suy nghĩ một chút sau liền bắt đầu nói ra toàn bộ cái mà hần cái gọi là việc xấu trong nhà.

“Ta nghĩ, việc này nên bắt đầu từ năm tiểu nữ bảy tuổi mà nói đi! Một năm kia...”

10. Chương 10

“... Bắt đầu từ ngày ấy, tiểu nữ liền bị điên, cho tới bây giờ đã là ba năm chín tháng, sau khi sinh đứa nhỏ, nàng không ra ngoài nào loạn nữa, chỉ canh giữ ở bên người đứa nhỏ một tác cũng không rời, ngược lại bình an không gây sự. Chỉ là nàng không cho bất luận kẻ nào tiếp cận, nếu không nàng lấy đao giết người, lại điên lại nào loạn, thực là không biết làm thế nào cả.”

Chuyện xưa đã xong, không khí trong phòng chỉ còn lại tĩnh lặng.

“Nhiếp lão gia.”

“Tiên sinh?”

“Ông có từng hỏi hận?”

Chợt nghe vấn đề này, Nhiếp Văn Siêu không khỏi ngây người một lúc, tiện đà phát hiện tuy rằng biểu tình Quân Vô Hận bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại vô cùng quái dị, không biết vì sao, vừa chạm vào tầm mắt kia, trong lòng lại có chút sợ hãi.

“Này... Nói không hối hận là giả, nếu không ta cũng không đem bí mật đã cố ý giấu diếm lúc đó nói ra. Nhưng là...” Nhiếp Văn Siêu chưa xốt thở dài. “Chẳng phải lúc ấy đã làm, ta còn có thể làm như thế nào?”

Quân Vô Hận nhìn hắn chăm chú một lát, bỗng thu hồi ánh mắt quái dị, đứng dậy.

“Một khi đã như vậy, ta phải đi.”

“Sao? Tiên sinh, sao...”

Quân Vô Hận mỉm cười. “Ta phải quay về Tây Thùy một chuyến, chỗ đó mới có dược thảo ta cần.”

“Thì ra là thế.” Nhiếp Văn Siêu giật mình nói. “Như vậy khi nào tiên sinh trở về?”

Đột nhiên nụ cười của Quân Vô Hận trở nên thực quý dị.

“Rất nhanh, rất, rất nhanh!”

000000000000000000000000000000

Vong Tâm Cư, từng là nơi dưỡng bệnh của mẫu thân Nhiếp Đông Nhạn, nay cũng là chỗ ở của Nhiếp Đông Nhạn cùng đứa nhỏ, không có bao nhiêu người dám đặt chân, ngay cả Thu Hương cũng không dám ở lại chỗ này qua đêm, sợ Nhiếp Đông Nhạn nhất thời thất thường, nửa đêm chạy tới chém nằng, cho nên ban đêm ở Vong Tâm Cư đều chỉ có hai mẹ con Nhiếp Đông Nhạn.

“Nương, nương, chơi thêm một chút nữa thôi!”

“Không được, muộn rồi, con ngủ đi.”

“Nhưng con không muốn ngủ mà!”

“Ngủ.”

“Nương... Hả? Nương, sao chỗ kia có người?”

Đứa nhỏ chỉ vào cửa sổ bên kia, Nhiếp Đông Nhạn cũng không thèm nhìn tới liếc mắt một cái.

“Con nhìn lầm rồi.”

“Thật sự mà! Nương, chỗ đó có người, hắn cười với con đấy!”

“Nào, mau ngủ, bằng không sáng mai không cho con ra ngoài chơi nữa!”

“Thôi được!”

Vì thế, đứa nhỏ nằm xuống ngủ, Nhiếp Đông Nhạn kéo chăn cho nó, lại nhẹ nhàng hát ru, vẫn không thèm nhìn tới liếc mắt một cái người bên cạnh nằng như cũ.

Quân Vô Hận nhìn chăm chăm bao cổ tay ở tay trái của nằng một chút, lại nâng cao tầm mắt ngưng trệ nhìn thân hình tiều tụy, không còn dung nhan mỹ mạo như ngày xưa một lát.

“Nhiếp cô nương, căn bản cô không có điên, đúng không?”

Nhiếp Đông Nhạn không thèm quan tâm đến hắn, còn đang tung hứng đứa nhỏ thích thú một cách chùng mực.

“Nếu ta cho cô biết ta là Độc Diêm La thì sao?”

Nhiếp Đông Nhạn vẫn hờ hững như cũ, Quân Vô Hận mỉm cười.

“Được rồi! Cô không tin ta, không sao cả, ta nghĩ cô hẳn là có thể tin tưởng một người khác.”

Hắn vỗ nhẹ hai cái, bỗng đứng, ngoài cửa sổ một người nam nhân khác phi vào, cười dài đi tới bên người Quân Vô Hận. Độc Diêm La, cùng nhìn chăm chú Nhiếp Đông Nhạn một hồi lâu.

“Nhiếp cô nương, tiểu bạch xà mà ta bảo tiểu lục mang đến cho cô đã mất rồi sao?”

Bỗng nhiên tiếng ru ngừng lại, cánh tay vung lên cũng ngừng.

“Nhiếp cô nương, ta nghĩ bề ngoài của ta cũng không có thay đổi bao nhiêu, cô cho rằng như thế nào?”

Hơn nửa ngày đi qua, rốt cục, Nhiếp Đông Nhận chậm rãi, thật chậm rãi xoay mặt lại. Ngay sau đó, một gương mặt tươi cười xuất hiện trong mắt nàng, vẫn có ấn tượng của gương mặt trong trí nhớ xa xôi.

Đúng vậy, hẳn không có thay đổi bao nhiêu, chỉ là từ một thiếu niên ngây ngô biến thành một nam nhân thành thục.

“Tiểu Diêm La...” Nàng cúi đầu nỉ non, bi thương, sầu bi. “Kia... Tiểu bạch xà kia nó... Nó chạy...”

“Ta biết.” Tiểu Diêm La vuốt cằm. “Nói cho ta biết, vì sao ngươi phải giả điên?”

“Bọn họ...” hốc mắt Nhiếp Đông Nhận đỏ lên, “Bọn họ muốn cho ta uống thuốc nạo thai, còn muốn... Còn muốn ta tái giá với Tư Mã Thanh Lam, ta chỉ có thể làm như vậy. Chỉ cần ta điên rồi, là ta có thể không ăn thức ăn bọn họ cho ta, chính mình đi tìm thức ăn không có vấn đề; chỉ cần ta điên rồi, Tư Mã Nghị cũng không cho con hắn cưới ta; chỉ cần ta điên rồi, ta là có thể đem đứa nhỏ giữ ở bên người, ta...” Nàng nghẹn ngào. “Ta chỉ có thể làm như vậy.”

Tiểu Diêm La cùng Độc Diêm La liếc mắt một cái.

“Như vậy, muội nguyện ý theo chúng ta đi sao?”

Nhiếp Đông Nhận rưng rưng nở nụ cười.

“Muội vẫn luôn chờ đợi ngày này...”

Vì thế, vào một buổi tối mùa đông, Nhiếp Đông Nhận mang theo đứa nhỏ rời bỏ Nhiếp phủ đi mất bóng dáng.

Trên quan đạo đi Tây Thù, một chiếc xe ngựa kín mít chậm rãi hướng phía tây, phu xe là một vị nam nhân anh tuấn nhả nhặn, ở trong xe, một đứa nhỏ thanh tú vội vàng giải quyết tất cả các loại bánh ngọt, còn có một vị thiếu phụ gầy yếu tiều tụy cùng một vị nam nhân ngồi đối diện nhau, bọn họ đang nói chuyện.

“Làm sao đại ca biết muội ở đây?”

Tiểu Diêm La nhún nhún vai. “Lâu không thấy tiểu lục về nhà, cũng không có tin tức của hắn, trong lòng ta lo lắng, liền xuất môn tìm hắn, theo manh mối từ chùa Pháp Hải tìm đến Tô Châu, lại phát hiện người duy nhất có khả năng biết tung tích của hắn đã phát điên, vì thế liền triệu hồi nhị đệ đến xem có thể chữa khỏi uội hay không, lại từ trong miệng lệnh tôn biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì năm đó, vì thế hai ta liền thừa dịp đêm tối tìm muội.”

Nhiếp Đông Nhận gật gật đầu, sau đó chuyển mắt đi nhìn chằm chằm con hơn nửa ngày, trong ánh mắt là triu mến, còn có không nỡ.

“Đại ca.”

“Đệ muội?”

“Tên đứa nhỏ là Si Nguyệt, sinh giờ tý ngày mười lăm tháng tám, tuy rằng rất bướng bỉnh, nhưng chỉ cần nói tốt với nó, coi như nó cũng rất nghe lời.”

Tiểu Diêm La không khỏi nhíu nhíu mày. “Đệ muội nói chuyện này với ta để làm gì?”

“Đại ca là đại bá của nó, không nên ư?”

Tiểu Diêm La trầm mặc một chút. “Là nên.”

Nhiếp Đông Nhận thu hồi tầm mắt nhìn con, mỉm cười. “Cho nên muội mới nói cho đại ca thôi!”

Phải không?

Tiểu Diêm La hồ nghi đánh giá thần thái nàng quá mức bình tĩnh một lát.

Nhiếp Đông Nhận ngẩn ngơ, đột nhiên thét chói tai giống như người điên.

“Đưa muối! Trả lại đây uội!”

Thân mình cao to của Tiểu Diêm La hơi nghiêng một bên, Nhiếp Đông Nhận nhất thời không với tới, lại xoay người, Tiểu Diêm La đem chủy thủ giấu phía sau, nàng phần nộ nhào vào trên người hắn vừa đánh vừa đâm.

“Trả lại uội! Trả lại đây uội!”

“Không thể, đệ muối.”

“Vì cái gì không thể?” Nhiếp Đông Nhận cuồng nộ thét chói tai. “Là muối hại chết chàng! Nếu không phải muối buộc chàng thành thân cùng muối, chàng sẽ không chết! Nếu không phải muối dẫn chàng về nhà, chàng sẽ không chết! Nếu không phải muối muốn chàng cứu thân nhân của muối, chàng sẽ không chết! Nếu không phải muối muốn chàng đáp ứng muối không làm thương tổn thân nhân của muối, chàng sẽ không chết! Nếu không phải muối có cái loại phụ thân vong ân phụ nghĩa, chàng sẽ không chết...”

Nàng bi thương khóc lóc.

“Muối yêu chàng! Muối yêu chàng như vậy! Nhưng muối lại hại chết chàng! Là muối, là muối hại chết chàng! Chàng cũng không uội chết, chàng muốn trừng phạt muối sao? Biết rõ mất đi chàng, muối sống không bằng chết, chàng lại bức muối đáp ứng chàng nên sống vì đứa nhỏ, nên vì chàng lưu lại huyết mạch duy nhất Lý gia, chàng trừng phạt muối sao? Trừng phạt muối hại chết chàng, phải không? Phải không? Phải không...”

Tựa vào trước ngực hắn, nàng bi ai khóc lóc thảm thiết, khóc nức lên như chim quỳên.

“Không phải Thất Diêm La các huynh đều vì thân nhân báo thù sao? Vì sao không giết muối báo thù cho chàng? Vì sao? Là muối hại chết chàng, giết đi! Giết muối đi! Giết muối báo thù cho chàng đi! Vì sao không giết muối?” Nàng dùng sức kéo lấy vạt áo của hắn chất vấn. “Vì sao? Vì sao? Vì sao...”

“Bởi vì...” Giọng nói mềm nhẹ, Tiểu Diêm La nói: “Tiểu lục không có chết.”

Tiếng khóc chợt ngừng, lại lặng một hồi lâu, Nhiếp Đông Nhận mới đột nhiên trừng lớn mắt, gạt mình về mặt mờ mịt.

“Huynh...huynh nói cái gì?”

“Tiểu lục không có chết.” Tiểu Diêm La lặp lại một lần. “Ta cũng không phải năm nay mới đi tìm tiểu lục, một năm kia, bởi vì tiểu lục đã hai năm chưa có trở về, ta thực lo lắng, cho nên đi tìm hắn, từ chùa Pháp Hải biết được muối là tiểu thư Nhiếp phủ, vì thế đặc biệt đuổi tới Tô Châu, nhưng chưa đến Tô Châu may nhờ gặp phải mưa to mà trú mưa ở một đình nghỉ mát ngay bờ sông, lơ đãng nhìn thấy giữa sông có người lúc chìm lúc nổi, liền thuận tay cứu người nọ đi lên...”

Hắn vẫn còn sợ hãi lắc đầu.

“Lúc ấy thật đúng là hù dọa ta, không nghĩ tới người ta cứu lên là Tiểu lục vết thương đầy mình, đang hấp hối. Ta xem trên người tiểu lục bị thương chưa lâu, để tránh người đánh hắn truy đuổi tới, vì thế ở ngôi mộ phụ cận đào một khối thi thể, đem xiêm y tiểu lục cho hắn mặc vào, cũng làm ra vết thương giống như vậy ở trên người thi thể, đem thi thể ném vào trong sông...”

Nhẹ nhàng, hắn mở bàn tay đang nắm chặt vạt áo mình của Nhiếp Đông Nhận ra.

“Sau đó, ta lập tức gọi nhị đệ tới, nhưng mặc dù nhị đệ trị được ngoại thương của tiểu lục, lại không giải được độc trong người tiểu lục, nhiều nhất chỉ có thể áp độc tính không cho nó phát tác, cho nên tiểu lục hôn mê hơn ba năm, cho đến nhị đệ làm ra giải được Thiên Hồn Tuyệt, tiểu lục mới có thể tỉnh táo lại...”

Sau đó, hắn ẩn nàng ngồi xuống ghế.

“Tất nhiên, hắn tỉnh lại, ta lập tức truy vấn rốt cuộc là ai đã thương hắn, cho dù là ai, ta đều thay hắn báo thù. Nhưng mà tiểu lục lại không chịu nói bất cứ cái gì, chỉ kiên trì nói hắn không cần ta thay hắn báo thù...”

Còn hắn thì ngồi xuống một cái ghế khác.

“Nhưng cho dù hần nói như vậy, ta cũng không chịu nổi cơn tức này, tất cả là vì đệ muội, tiểu lục là đệ đệ ôn thuần nhu thuận nhất, sao ta có thể chịu được hần bị loại bị thương nặng nề này mà chẳng quan tâm...”

Lắc lắc đầu, hần thở dài sâu xa.

“Muội không biết, tuy rằng ngoại thương của hần đã khỏi, nhưng nội thương lại trầm trọng đến bây giờ còn nằm ở trên giường không cử động được, cả người gầy còn sót lại một tầng da bọc xương, ta nhìn thật sự đau lòng, cho nên lấy cớ có việc xuất môn, gạt hần đến Tô Châu tiếp tục truy ra rốt cuộc chuyện gì xảy ra...”

Hần cười cười. “Sau đó đại khái muội cũng biết, ta biết muội nổi điên, hơn nửa ngày bắt đầu nổi điên là ngày ta thấy tiểu lục, thực hiển nhiên là nhất định có liên quan đến chuyện tiểu lục bị thương, cho nên lại gọi nhị đệ đến xem bệnh uội, nhị đệ lại nói cho ta biết căn bản muội không điên, còn có đứa con có dung mạo giống như đúc với tiểu lục, ta quả thực khiếp sợ đến nói không ra lời...”

Nghĩ đến bộ dáng thất thố ngay lúc đó của chính mình nhất định thực buồn cười, hần nhin không được cười ra tiếng, lập tức lại nuốt trở lại, khụ khụ ra vẻ đứng đắn.

“Tóm lại, muội là thê tử của tiểu lục, tất nhiên chúng ta muốn đi đón muội quay về Diêm La Cốc, chỉ là không biết tâm ý của muội như thế nào, cho nên không có bằng chứng thành khẩn nói uội biết tiểu lục không chết. Nhưng hiện tại, ta hiểu muội đối tiểu lục là thật tâm chân thành, cũng không cần giấu diếm nữa. Như vậy, muội hiểu chưa?”

Nhiếp Đông Nhận ngẩn ngơ lắng nghe, biểu tình là không thể tin được, thở dài, kinh hãi, còn có tin tưởng lại thật không dám tin tưởng sợ hãi cùng chần chờ.

“Nhưng... Nhưng... Kia cụt tay...”

Đột nhiên nụ cười bên môi của Tiểu Diêm La biến mất, “Cánh tay trái của tiểu lục không còn.” Ngữ khí có chút u ám.

Cánh tay trái không có?

Chỉ là cánh tay trái không có?

Nhiếp Đông Nhận ngẹn một tiếng, che miệng lại. “Huynh... huynh là nói... Nói Mộ Bạch... Mộ Bạch thật sự còn... Còn sống?”

Tiểu Diêm La vuốt cằm. “Còn sống.”

“Không... Không có lừa muội?” Nhiếp Đông Nhận run giọng hỏi.

Tiểu Diêm La lắc đầu. “Không có.”

Đột nhiên trên khuôn mặt nở ra nụ cười sáng rọi mừng rỡ như điên, cơ hồ nàng không thể thừa nhận vui mừng như điên, thân thể mềm mại Nhiếp Đông Nhận hơi hơi lung lay một chút, sau đó, chậm rãi, chậm rãi cúi mặt xuống chấp hai tay khấn trời.

“Trời có mắt! Trời có mắt”

Thì thảo nức nở, thân hình gầy yếu mảnh khảnh bắt đầu run rẩy kịch liệt, nước mắt chảy ra theo mười ngón tay, trên mặt nàng lộ ra vô tận cảm ơn cùng vui sướng không tiếng động.

Yên lặng, Tiểu Diêm La đứng dậy rời đi.

Hần không cần lo lắng vị đệ muội cuồng dại này nữa, cho nên, hần muốn đến gõ cửa phòng của nhị đệ cùng con của tiểu lục xem bọn họ đã ngủ hay chưa, sau đó chơi đùa cùng tiểu tử đáng yêu kia.

Tiểu tử đó, thật đúng là cực kỳ giống tiểu lục!

00000000000000000000000000000000

Tiếng sáo réo rất thấm thiết, lục lạc thanh thúy, cát vàng từ sa mạc bay vào, bằng phẳng dừng cảm, ngọn núi tuyết xa xa là dãy núi Kỳ Liên, bụi bay đầy đường chân trời, thê lương lại xa xôi.

Đôn Hoàng chẳng những bờ biển rộng lớn, sông núi trời mây liền nhau, hơn nữa mùa đông lại lạnh, ít tuyết, nhưng trời đông giá rét, vẫn bão cát lớn như cũ, còn có đầy cát bụi, trong loại thời tiết thế này mà đi vào nơi này thật đúng là tra tấn người, may mắn bọn họ chỉ là đi qua, mà không ở lại.

Tuy nhiên ngoài ý muốn, bọn họ đụng phải một người, một tên thuần túy chạy tới xem ‘náo nhiệt’.

“Hắc hắc hắc, đại ca, nhị ca, đệ đến ‘tiếp đón’ các huynh!”

Đó là một nam nhân tinh quái, rõ ràng đã hai mươi sáu, hai bảy tuổi, lại còn mang vẻ mặt xảo quyệt bướng bỉnh, giống như tiểu ngoan đồng.

“‘Tiếp?’” Tiểu Diêm La cười lạnh. “Ta là con của đệ, cần đệ tới tiếp?”

“Ha ha ha, đừng như vậy! Đại ca,” nam nhân kia nhú mày lại đảo mắt thì thầm. “Đệ muốn tới trước nhìn Lục tẩu cùng cháu trai một cái, nghe nói, khụ khụ, Lục tẩu là đại mỹ nhân nổi danh Giang Nam, bao nhiêu nam nhân muốn đoạt lấy nàng làm vợ, có phải thật vậy hay không?”

Tiểu Diêm La trở mắt trợn trắng. “Nhàm chán, cút trở về cho ta!” Sớm biết vậy sẽ không viết thư báo cho bọn họ.

“Thật sự là, đại ca, để cho đệ trước nhìn một cái xem như thế nào thôi!” Nam nhân kia lẩm bẩm chuyển hướng Độc Diêm La. “Thế nào! Mau nói cho đệ biết, nhị ca, rốt cuộc vị Lục tẩu ấy đâu?”

Độc Diêm La không để ý tới hắn, giới thiệu với Nhiếp Đông Nhạn.

“Đệ muội, người này là Quỷ Diêm La, gọi hắn tiểu thất được rồi.”

Nhiếp Đông Nhạn chưa kịp phản ứng, nam nhân kia Quỷ Diêm La liếc mắt một cái liền thốt ra, “Hả? Sao lại xấu như vậy? Không phải nổi danh Giang Nam... A!” Một tiếng kêu đau, hắn lập tức biết mình nói sai, xoa cái đầu bị đau, cúi đầu nhận sai. “Thực xin lỗi.”

Cười nhẹ, Nhiếp Đông Nhạn nhìn như không thèm để ý chút nào. “Đừng lo.”

Nhưng hôm sau, khi bọn hắn phải khởi hành thì Nhiếp Đông Nhạn lại đem con đặt vào trong lòng Tiểu Diêm La.

“Các huynh đi trước đi! Muội...muội có chút không thoải mái, chờ các huynh khi nào rảnh đến đón muội cũng được.”

Dứt lời, Tiểu Diêm La ngay cả cơ hội phản ứng đều không có, cửa ngay trước mắt hắn phanh một tiếng khép lại, nếu không phải hắn phản ứng rất nhanh, còn thiếu chút nữa là mũi bị kẹp, sau một lúc lâu, hắn mới hồi phục tinh thần, ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt hoang mang.

“Muội ấy bị làm sao vậy?”

Độc Diêm La cùng Quỷ Diêm La nhìn nhau liếc mắt một cái, không hện mà cùng thốt ra ai biết?

Vuốt vuốt tóc, Tiểu Diêm La thở dài, đang định đem đứa nhỏ giao cho Độc Diêm La, lại bị Quỷ Diêm La giành trước ôm đi.

“Đệ dẫn nó mua mứt quả đây!”

“Đừng đi lâu lắm.”

“Đã biết.”

Sau đó, Tiểu Diêm La gõ cửa, trong phòng không phản ứng, hắn đành phải ra tiếng chào hỏi.

“Đệ muội, ta có việc nói với muội.”

Vẫn là không có tiếng động

“Đệ muội, nếu muội không rảnh mở cửa, tự ta tiến vào, được không?”

Im tiếng.

“Ta đi vào đây, đệ muội.” Nói xong, lại đợi trong chốc lát, Tiểu Diêm La mới tự đẩy cửa mà vào, nhìn thấy Nhiếp Đông Nhạn ngồi không nhúc nhích trước gương đồng. “Làm sao vậy, đệ muội, lúc trước không phải muội vội vã gặp tiểu lục sao? Sao lúc này lại không vội?”

Nhiếp Đông Nhạn vẫn không lên tiếng như cũ, cho đến khi Tiểu Diêm La nghĩ nàng không định trả lời hẳn, đang muốn hỏi lại một lần thì nàng mới lặng lẽ mở miệng.

“Trước kia muội xinh đẹp, nhưng Mộ Bạch vẫn không thích muội, nhưng mà ít nhất chàng không ghét muội, nhưng là hiện tại muội xấu xí...” Nhìn vào gương đồng, nàng vuốt gương mặt của mình, bi ai nhắm mắt. “Chàng nhất định sẽ chán ghét muội!”

Đuôi lông mày giương lên, “Sao đệ muội cho rằng tiểu lục không thích muội?” Tiểu Diêm La hỏi.

“Trước khi thành thân chàng không thích muội, cho nên muội mới có thể nói ông ngoại muội buộc chàng cưới muội, lúc đó chàng cũng không vui, tuy rằng sau khi thành thân Mộ Bạch không nói ghét muội, nhưng là chưa nói thích muội, sau...” Nhiếp Đông Nhạn ảm đạm cúi xuống. “Muội lại hại chàng lắm như vậy, nhất định chàng thực chán ghét... Không, nói không chừng chàng hận muội, đúng vậy, muội nghĩ tất nhiên chàng rất hận muội, hiện tại muội lại xấu như vậy, chàng nhất định không muốn gặp muội.”

Nhìn bóng dáng vừa cô đơn vừa bi ai một lát, Tiểu Diêm La xoay người ngồi xuống ghế bành ở cửa sổ, vẻ mặt thay đổi.

“Ta nói đệ muội, không phải chính muội rất rõ ràng sao? Muội cũng không phải thực biến dạng nha! Chính là tâm lực lao lực quá độ mà tiêu tụy, người vì thống khổ bị thương mà gầy yếu, chỉ cần điều dưỡng nhiều nhất hai, ba tháng liền có thể phục hồi xinh đẹp trở lại. Huống chi...”

Hắn tự rót một chén trà, nhấp nhấp vài ngụm, buông xuống.

“Nếu muội hiểu biết tiểu lục, muội hẳn là biết hẳn không thêm để ý sắc đẹp nữ nhân, hẳn chưa bao giờ xem bề ngoài, mà xem lòng của phụ nữ. Về phần muội nói hẳn là bị buộc cưới muội, ta cho rằng chỉ nói đúng phân nửa, lấy hiểu biết ta đối tiểu lục, trừ phi chính hẳn nguyện ý, nếu không không ai ép được hẳn...”

Nhiếp Đông Nhạn xoay người lại, muốn phản bác hẳn. “Nhưng...”

Tiểu Diêm La lập tức đánh gãy lời trong đầu nàng, không cho nàng nói tiếp.

“Đệ muội, đừng tưởng rằng tiểu lục thực sự ôn thuận như vậy, kỳ thật hẳn chính là không thêm so đo mà thôi, nhưng ta biết, đặc biệt trong cảm tình nam nữ, hẳn có tấm gương cha mẹ, hẳn có yêu cầu rất cao với nữ nhân, điểm ấy hẳn rất kiên trì, tuyệt sẽ không tùy tiện liền thành thân, đây chính là chuyện cả đời, không thể hối hận. Cho nên hẳn tự nguyện cho ông ngoại muội buộc hẳn thành thân, mà không phải thực sự để ông ngoại muội bắt hẳn không thể không đáp ứng cưới muội. Ngẫm lại, hẳn là Ác Diêm La, sao lại có khả năng bị người khác bắt buộc, đúng không?”

“Nhưng là khi đó hẳn không...”

“Lúc ấy sở dĩ hẳn không muốn, ta cho rằng là suy nghĩ uội, hẳn là người Diêm La Cốc, mà muội là người của Nhiếp phủ Tô Châu, hẳn có thể không thêm để ý, muội lại không được, hẳn không hy vọng muội bị mắc kẹt giữa hai bên. Mặt khác, muội hẳn là biết hẳn không muốn giúp người, nhưng hẳn giúp muội, ta nghĩ hẳn lúc ấy còn chuần bị bị phụ thân muội phản bội, biết rõ sẽ bị phản bội, hẳn vẫn giúp muội, muội cho là đây là vì cái gì?”

Nhiếp Đông Nhạn trầm mặc, hồi lâu sau sau, nàng mới nói: “Hẳn... Hẳn cho tới bây giờ chưa nói qua hẳn... Hẳn đối với muội là... Là...”

Tiểu Diêm La lắc đầu, cười khê. “Ta nói đệ muội, thật sự là muội không đủ hiểu biết tiểu lục, hẳn là người trời sanh tính hướng nội, không có thói quen đem cảm nhận của chính mình nói ra, hơn nữa giống như hai chữ tình yêu, ta nghĩ cả đời hẳn đều khó có khả năng nói ra đi! Nói cách khác, có khả năng là vĩnh viễn không ai biết được hẳn thích muội từ lúc nào, thậm chí yêu thương muội.”

Hai má đỏ một chút. “Đại ca... sao đại ca cho rằng hẳn... Hẳn yêu muội?”

“Rất đơn giản, hẳn yêu cầu muội vì hẳn bảo tồn huyết mạch Lý gia.”

Nhiếp Đông Nhạn hoang mang trừng mắt nhìn. “Muội... muội không hiểu.”

“Ta nghĩ đệ muội hẳn là biết chuyện cha mẹ hẳn đi?” Nhiếp Đông Nhạn vuốt cằm, Tiểu Diêm La thật cao hứng chính mình đoán không có sai. “Trừ bỏ Thất Diêm La chúng ta cùng các sư phụ ở ngoài, không có bất kỳ ai khác biết chuyện cha mẹ hẳn, nhưng là hẳn nói uội, đây là thứ nhất...”

“Trước khi thành thân hẳn liền nói uội biết đấy!” Nhiếp Đông Nhạn bật thốt lên nói.

Tiểu Diêm La vỗ mạnh đùi, a ha một tiếng. “Xem đi! Cái này chứng minh ta nói quả nhiên đúng vậy, hẳn là tự nguyện để ông ngoại muội buộc hẳn thành thân, bởi vì hẳn sớm đối động tâm với muội, nhưng ngại hai bên đối địch, hẳn không dám vọng tưởng, cho đến khi ông ngoại muội buộc hẳn, hẳn cũng biết thời biết thế đáp ứng việc hôn nhân tới cửa này.”

Nhiếp Đông Nhạn nhìn như thực kinh ngạc. “Là... Là như thế này sao?”

“Đương nhiên phải.” Tiểu Diêm La không cần nghĩ ngợi nói. “Hơn nữa nguyên bản là hẳn động tâm với muội, nhưng còn khắc chế chính mình, có thể bảo trì lý trí suy nghĩ uội, nhưng khi hẳn biết muội không thêm để ý tới thân phận của hẳn, liền linh có ý muốn gả cho hẳn, cảm động sâu sắc, hẳn trầm luân, trầm luân không còn đủ lý trí suy nghĩ uội, thậm chí muội đã nguyện ý gả cho hẳn, vì sao hẳn không thể cưới muội? Vì thế liền đáp ứng việc hôn nhân...”

Dừng một chút, hẳn nặng nề mà nói: “Tóm lại, hẳn đáp ứng việc hôn nhân, tuyệt đối không phải bị bắt buộc!”

“Thực... Thực là như thế này?” Nhiếp Đông Nhạn lẩm bẩm nói, giấu không được vui sướng trong đáy mắt.

“Lấy hiểu biết của ta đối tiểu lục, chắc chắn là như thế!” ngữ khí Tiểu Diêm La khẳng định chắc chắn.

“Cho nên...” Nhiếp Đông Nhạn khẽ nói. “Hẳn yêu muội?”

“Đúng vậy, bởi vì hẳn yêu muội, cho nên có kỳ vọng với muội, kỳ vọng muội có thể dùng cảm mà trình liệt giống như mẹ hẳn vậy, cho dù có nhiều thống khổ đều phải lưu lại đứa nhỏ vì hẳn, cho đến ngày nào đó trách nhiệm của muội chấm dứt, hẳn sẽ chờ đợi muội đi tìm hẳn; mặt khác, nếu hẳn đối với muội không có bất cứ tia cảm tình nào, hẳn sẽ để mặc muội quyết định, tuyệt không miễn cưỡng muội. Đây là thứ hai, cũng là quan trọng nhất, hẳn đề ra yêu cầu đối với muội, cho nên ta dám khẳng định hẳn yêu muội.”

“Thì ra hẳn chờ mong ta có thể giống mẹ chồng.” Nhiếp Đông Nhạn lẩm bẩm nói.

“Đúng vậy.” Lại thêm vào, “Ta nghĩ hẳn muốn muội đáp ứng yêu cầu này của hẳn, hẳn là do nguyên nhân hẳn yêu muội ở bên trong.”

Ánh mắt Nhiếp Đông Nhạn trầm mặc một hồi lâu.

“Nhưng vĩnh viễn hẳn sẽ không nói ra?”

“Chỉ sợ là như thế, ” Tiểu Diêm La áy náy nói. “Tuy nhiên ta nghĩ hẳn hẳn là sẽ uội một chút ám chỉ đi!”

“Ám chỉ cái gì?” Nhiếp Đông Nhạn truy vấn.

“Này...” Tiểu Diêm La gãi gãi đầu, buồn cười mà nhếch miệng. “Đừng hỏi ta.”

“Nếu muội nghe không hiểu thì làm sao bây giờ?” Lại truy vấn.

“Ta nghĩ...” Tiểu Diêm La dăm chiêu ử dột suy nghĩ một chút, “Hẳn sẽ không làm khó như vậy đi!” Hẳn không có nắm chắc nói.

Nhiếp Đông Nhạn lại lặng im sau một lúc lâu, đột nhiên đứng dậy.

“Chúng ta nên khởi hành chứ?”

Ông trời, cuối cùng thu phục được!

Tiểu Diêm La không khỏi thâm nhẹ nhàng thở ra.

Nữ nhân đây! Thật sự là phiền toái, may mắn thế tử đã cho hẳn rất nhiều ‘khảo nghiệm’, nếu không hẳn còn thật không biết nên làm thế nào mới tốt!

Thực ra nói muốn tới đón người, Quý Diêm La đang to nhỏ cùng Tiểu Diêm La, thế nhưng trở về trước, Tiểu Diêm La cùng bọn họ hai ngày sau mới trở về.

Khó trách chương môn phải Hoa Sơn cùng nhân sĩ bạch đạo không tìm thấy Diêm La Cốc, bởi vì, căn bản là không có Diêm La Cốc.

Tuy rằng các nàng cũng không xinh đẹp thiên tiên như nàng trước kia, nhưng cùng giờ khắc này nàng so với các nàng không đẹp bằng.

Hai mắt trộm dò xét nữ nhân kia một cái
khôn mắt, lại muốn lùi bước.

“Đừng khinh thường hắn, cùng đừng xem thường chính mình, sao? Huống chi...” Tiểu Diêm La mỉm cười cổ vũ nàng. “Bộ dáng tiểu lục so với muội lại càng không nhìn được, hắn còn thiếu một bàn tay! Muội cũng không lo lắng muội sẽ ghét bỏ hắn, muội cần gì phải lo lắng hắn sẽ ghét bỏ muội chứ?”

Khóc Diêm La ngượng ngùng đẩy đẩy nàng, nàng chần chờ một chút mới đẩy cửa đi vào, lại ở cửa do dự một lát, mới cất bước lặng yên không một tiếng động đi vào trước giường, trên giường có người, dựa vào mấy cái gối đầu giường, hai mắt nhắm nghiền, hô hấp vững vàng, giống như đã ngủ say.

Đây thật sự là hẩn sao?

Là hẩn.

Nhưng chúng thật là hần.

Nhiếp Đông Nhận kim lòng không được quỳ xuống, hai tay cầm cánh tay phải còn sót lại, chân thành, cảm tạ mà đem gương mặt của mình áp vào bàn tay gầy như que củi, nhen ngào nước mắt rơi như mưa.

Hắn thật sư còn sống!

“Nhan Nhan.”

Nàng khóc lớn hơn cứ tưởng rằng rốt cuộc không được nghe giọng nói nhỏ nhẹ như vậy, ta còn thẹn thùng hơn so với âm thanh ngại ngùng của cô nương nhà người.

“Nhạ Nhạ, để cho ta nhìn nàng.”

Nàng khóc liu liú mình lắc đầu ùng, nàng quá xấu!

“Nhạ Nhạ, ta muốn nhìn một chút, để cho ta nhìn được không?”

Nàng đem gương mặt của mình càng dán chặt vào tay hắn ùng, ùng, nàng thật sự quá xấu a!

“Nhạ Nhạ, nàng chê ta xấu sao?”

Đâu có, hắn vẫn là người nàng yêu, nhưng nàng đã trở nên xấu như vậy nha!

Rốt cục, nàng từ từ ngẩng mặt, từ mơ hồ hai mắt dần lộ nhìn ra, trên giường ánh mắt người kia không chỉ có nhu hòa như trước, tăng thêm một chút ấm áp cùng ý cười.

“Nhạ Nhạ...”

“Mộ... Mộ Bạch...”

“Thật đẹp.”

Nàng thực... đẹp?

Nhiếp Đông Nhạ giật mình ngây người, sau một lúc lâu, mới rưng rưng bật cười ra tiếng.

“Thiếp đã nói một ngày nào đó thiếp cũng có thể khiến cho chàng nói thiếp rất đẹp!”

Ấm chỉ này nghe là hiểu được, nghe không hiểu là ngu ngốc.

Quả nhiên hắn yêu nàng!

11. Chương 11

Thời gian thấm thoát, năm tháng như nước chảy, nháy mắt đã mười mấy năm, trời vẫn trong xanh, núi non vẫn tráng lệ như cũ, nhưng võ lâm hiện giờ đã sớm triển khai một cục diện khác.

Một phen cục diện khiến người trong võ lâm cảm thấy bất an, sợ hãi, người người hoảng loạn.

Năm đó thất Diêm La Diêm La Cốc danh chấn giang hồ, uy hiếp võ lâm, làm hắc bạch đạo sợ hãi, thua chạy như cỏ lướt theo ngọn gió, không biết vì sao từ mười năm trước liền bắt đầu dần dần rời xa giang hồ, tới hai, ba năm gần đây thậm chí không xuất hiện, kẻ giành lấy chính là Hồng Y Giáo đã từng hùng bá võ lâm năm mươi năm.

Năm mươi năm trước, Hồng Y Giáo nổi dậy ở Miêu Cương, võ học âm độc, thành một phái riêng, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, ngay cả trường môn Thiếu Lâm Võ Đang cũng không địch nổi, không thể không tự than thở. Bởi vậy, tuy rằng Hồng Y Giáo bắt người cướp của gian dân, giết người phóng hỏa không từ bất cứ việc xấu nào, tác phong hung tàn khiến cho người trong võ lâm căm ghét, nhưng cũng chỉ tức giận nhưng không dám nói.

Cho đến ba mươi lăm năm trước, bảy vị kỳ nhân võ lâm liên thủ đánh Hồng Y Giáo thất bại thảm hại đến nguyên khí bại thương, từ đó, Hồng Y Giáo không chuyện ác nào không làm đã biến mất khỏi võ lâm.

Không ngờ tới ba mươi năm sau, Hồng Y Giáo ngóc đầu trở lại, thanh thế càng lớn hơn so với năm mươi năm trước, hành động càng ác độc thô bạo, năm năm gần đây khiến võ lâm long trời lở đất, sinh linh đồ tể, vô luận hắc bạch đạo, người không thuận theo liền bị Hồng Y Giáo ra tay đuổi giết đếm không hết.

Thất Diêm La chỉ là tâm tính ngoan độc giết người không chớp mắt, lại hỉ nộ vô thường làm theo ý mình, Hồng Y Giáo lại vọng tưởng xưng tôn nói phách ở trong võ lâm, lãnh tụ hắc bạch đạo.

Vì thế, lúc đó bảy vị võ lâm sớm không có tin tức, mà hắc bạch đạo lại đều không thể nhận được nữa, bạch đạo lại lần nữa phát ra thiệp hiệp nghĩa, hắc đạo cấp truyền tên Lục Lâm, song phương quyết định phải cố gắng, hắc bạch đạo quyết liên thủ đánh bại Hồng Y Giáo.

Cho nên, vào một buổi tối trong tháng, cao thủ ở các nơi đồng thời xuất thủ, trong đêm đó tiêu diệt gần như tất cả các phân đàn của Hồng Y Giáo, lại không dự đoán được các phân đàn chủ sớm xuất phát đến tổng đàn chúc mừng ngày sinh giáo chủ, bởi vậy một trăm lễ chín vị phân đàn chủ cũng không ở phân đàn...

“Bọn họ quyết định như thế nào?” Nhiếp Văn Siêu lo lắng hỏi.

“Bởi vì trừ bỏ mười ba vị tổng đàn, đường chủ cùng ba trăm người áo hồng cưỡi ngựa ở ngoài, phân đàn chủ các nơi cũng là chủ lực của bọn hắn, ” Tư Mã Nghị nghiêm trọng trả lời. “Bởi vậy chương môn Thiếu Lâm bọn họ quyết phải tụ tập các cao thủ bang phái hợp lại tập kích tổng đàn hồng y giáo.”

“Khi nào thì đi?”

“Ngày kia.

“Huynh muốn đi sao?”

“Đương nhiên, đi thì sao?”

“Vô nghĩa, chẳng những đi, hơn nữa phải bảo mọi người cùng cẩn thận.”

“Vì cái gì?”

“Thế mà cũng hỏi sao?” Nhiếp Văn Siêu thở dài. “Tổng đàn Hồng Y Giáo ở Sào hồ, chẳng khác gì là ở cách vách nhà của ta, không cần giết bọn họ, sớm muộn gì bọn họ sẽ tìm được đến ta nha!”

Bởi vậy, ngày hôm đó trời vừa sáng thì hơn hai trăm vị cao thủ hắc bạch đạo suất lĩnh năm trăm thủ hạ đệ không tiến động đi đến tổng đàn Hồng Y Giáo, tính giết bọn hắn trở tay không kịp, không ngờ Hồng Y Giáo sớm đã có chuẩn bị, cũng kế hoạch một trận loại bỏ các cao thủ hắc bạch đạo, bọn họ liền dễ dàng nhất thống giang hồ.

Vì thế, hơn bảy trăm người bị giết trở tay không kịp, trận chiến đại loạn.

Một lúc lâu sau, Hồng Y Giáo chỉ tổn thất gần trăm người, bên kia hơn bảy trăm người cũng đã ngã xuống một nửa, tuy rằng chủ lực còn đang đánh, cũng đã bị vây bắt lợi thực rõ ràng...

“Thuận nương,” trong lúc đó, tìm một khoảng trống, Nhiếp Văn Siêu tìm dấu cả khi đang giao đấu ở trong biển người, nhanh chóng truyền đạt chỉ thị. “Nếu tình thế ngày càng không có lợi, con lập tức trở về mang theo bọn nhỏ rời khỏi Nhiếp phủ!”

“Nhưng mà, cha...”

“Im miệng! Đây là trách nhiệm của con, vì lưu lại huyết mạch Nhiếp gia chúng ta, chẳng lẽ con không hiểu sao?”

“... Đã hiểu, cha.”

Lại qua nửa canh giờ, tình hình chiến đấu càng xấu, chủ lực hắc bạch đạo bắt đầu xuất hiện thương vong, tất cả ba con trai Nhiếp Văn Siêu đều đã bị thương không nhẹ, cắn chặt răng, ông đang muốn lệnh dấu cả tức khắc thoát khỏi chiến trường, lại nghe được thuận nương kinh hô.

“Cha, cha xem!”

Nghe tiếng, Nhiếp Văn Siêu phản xạ nhìn theo hướng Thuận nương chỉ, chỉ liếc mắt một cái liền ngẩn người, thiếu chút nữa bị đối thủ chém tới đầu.

“Cha, kia... Đó là muội muội sao?”

Là Nhiếp Đông Nhạn sao? Mười năm trước đột nhiên nàng mang theo đứa nhỏ mất tích chẳng biết đi đâu.

“Còn có kia... Đó là... Không phải là muội phụ sao?”

Là Ác Diêm La, người mà bọn hắn đánh mất lương tâm mà liên thủ đánh chết, là hắn sao?

Lúc này, không chỉ có là Nhiếp Văn Siêu, phàm là người bị vây dưới sườn núi đều nhận thấy được khác thường, mỗi người đều tìm lòng không đậu mà phân tâm nhìn lên hướng trên sườn núi ở giữa trận đấu, ở đằng kia, không biết khi nào đột nhiên hiện ra một chiếc xe ngựa, hơn hai mươi người cả nam lẫn nữ, thậm chí còn có trẻ con.

Trong đó một nam nhân cười híp mắt, một nam nhân hào hoa phong nhã, một nữ nhân lạnh lùng, một nữ nhân e lệ, một nam nhân lửa giận đầy trong mắt cùng một nam nhân có vẻ mặt cột nhả, vẻ mặt bọn họ thần nhiên, đứng ngang thành một hàng lặng lẽ trước mặt đối phương.

Mà chính giữa sáu người bọn họ là một nam nhân thanh tú, từ khuỷu tay trái của hắn xuống dưới trống rỗng, một mỹ phụ nhân dẫu môi nhỏ nhắn, nhìn qua nói có bao nhiêu mất hứng còn có bấy nhiêu mất hứng, một thiếu niên thanh tú mười ba, mười bốn tuổi, hắn ha ha cười trộm.

Trên một chiếc xe ngựa khác, một bé gái tám, chín tuổi, ngũ quan rất giống mỹ phụ nhân dẫu môi, trong lòng ôm một tiểu cô nương thanh tú đang hờn dỗi, hai bên trái bên phải có đứa trẻ hai, ba tuổi, còn lại bên cạnh là một nam hài tuấn mỹ năm, sáu tuổi, vẻ mặt hưng trí dạt dào, người người xem náo nhiệt, hai đứa nhỏ nhất còn cầm một cây mía quả cắn lấy cắn để.

Chung quanh xe ngựa chia làm tám vị trang phục đại hán, hơn ba mươi tuổi, đều là bộ mặt lạnh lùng kiên nghị, cử chỉ trầm ổn điều luyện.

Đột nhiên, lời nói của mỹ phụ nhân trong gió bay tới, rõ ràng truyền vào trong tai mọi người đang đánh nhau.

“Chàng thật sự muốn giúp bọn hắn?” Oán giận chất vấn.

Nghe không được nam nhân thanh tú trả lời những gì, chỉ nghe mỹ phụ nhân căm tức mắng.

“Chàng ngu ngốc! Thật sự ngốc mà!” Quay đầu, hỏi những người khác, “Các người cũng muốn giúp bọn hắn?”

“Sai rồi, Lục tẩu,” nam nhân vẻ mặt cột nhả vui cười không ngừng. “Chúng ta không phải giúp bọn hắn, là giúp Lục ca!”

“Các người cũng ngu ngốc! Hết thấy là ngu ngốc!” Mỹ phụ nhân càng phẫn nộ.

“Ai nha nha!” Nam nhân cười nhẹ vẫn là cười mỉm. “Lục đệ muội, tại sao ngay cả chúng ta cũng mắng vậy, ta là đại ca tướng công của muội đấy!”

“Thế thì sao? Là ngu ngốc muội liền mắng!”

“Lục đệ muội,” nam nhân cười nhẹ nhìn nam nhân thanh tú với ánh mắt mập mờ, thoáng nhìn. “Lục đệ là vì yêu muội! Bọn họ là thân nhân của muội, không giúp bọn hắn phải giúp ai? Cũng vì như vậy Lục đệ mới kiên trì muốn thuận tiện đem bốn đứa nhỏ mang đến cho bọn hắn nhìn một cái...”

“Muội không có cái loại thân nhân này,” mỹ phụ nhân tức giận phủ nhận. “Thân nhân của muội từ mười bốn năm trước đã chết sạch, bọn họ chính là một đám súc sinh vong ân phụ nghĩa, cái gọi là bạch đạo này cũng đều là cầm thú lấy oán trả ơn, các người sẽ không sợ bị hắn cắn ngược lại một cái sao? Mọi người lại nghĩ đến có bao nhiêu cái mạng, bao nhiêu cánh tay có thể cho bọn hắn cắn?”

“Ôi ôi ôi,” nam nhân cười nhẹ thở dài, lại vẫn là miệng cười không thay đổi. “Loại vấn đề này thật sự là... Lục đệ, vợ của đệ vẫn là bản thân đệ thu phục đi!”

“Đánh một chút vào mông nàng không phải sẽ nghe lời hay sao!”

Đột nhiên nam nhân có lửa giận trong mắt xen vào một câu như vậy, những người khác không khỏi thất thanh cười to, mỹ phụ nhân giận tím mặt.

“Này! Tứ ca, huynh có ý gì hả? Không đi đánh vợ mình, sao lại bảo chồng muội đi đánh muội?”

“Vợ của ta thực nghe lời.”

“Nói dối! Huynh rất nghe lời của nàng, bởi vì đều là nàng ở đánh mông huynh, huynh không đánh nàng.” Mỹ phụ nhân cười nhạo đá lại hắn.

Mọi người lại chợt cười, ngay cả nam nhân thanh tú cũng phải phì cười, sau đó nói một câu.

“Huynh trưởng sao lại như thế nào? Là hần vô lý đây... Hả? Không đúng, là các người ngu ngốc!” Rốt cục nhớ lại chủ đề cãi nhau là cái gì, mỹ phụ nhân lại bắt đầu chửi ầm lên.

“Ta nói lại lần nữa, trừ các huynh ra, căn bản muội không có thân nhân khác, vì sao các huynh còn muốn lãng phí thời gian đến giúp bọn người không có lương tâm này? Rõ ràng ở Tây Thù quá tốt, mỗi ngày nhàn nhã tự tại vô cùng thỏa mái, Trung Nguyên phát sinh chuyện gì cũng không quan hệ gì tới chúng ta, từ xa chạy tới tự tìm phiền toái để làm gì? Các huynh có phải rất nhàm chán hay không? Nhàm chán đi làm ruộng, cũng tốt hơn tới nơi này liều mình, thật sự là ngu ngốc, ngu xuẩn, ngốc...”

“Lục đệ muội, mắng như vậy, quá độc ác đi?” Nam nhân hào hoa phong nhã không biết nên khóc hay cười kháng nghị. “Chúng ta với muội không có cừu oán a!”

“Như vậy mà độc ác? Nói cho các huynh, nếu các huynh không suy nghĩ kỹ quyết định quay về, muội còn ác hơn muốn mời các huynh hưởng thụ, nghe...”

Bộ phận tinh hoa nhất đang muốn bắt đầu diễn, đúng lúc này, đột nhiên nam nhân thanh tú đưa cánh tay ôm lấy nàng, mỹ phụ nhân lập tức mất đi âm thanh, những người khác không khỏi âm thầm bật cười, vì vậy hành động vô cùng thân thiết làm ỹ phụ nhân há miệng đã quên chính mình muốn nói gì, hơn nữa lập tức từ núi lửa hóa thành một cảnh liêu lất lư theo gió, toàn thân mềm như bông tơ, cả mặt nóng lên, lâng lâng, ngây ngất, nếu không phải nam nhân thanh tú còn chống đỡ nàng, nàng đã sớm ngã khụy xuống mặt đất.

Sau đó, nam nhân thanh tú cúi đầu thì thầm với nàng.

“Thôi được, thôi được nghe lời chàng là được chứ gì!” Mỹ phụ nhân không tình nguyện đầu hàng, một bên dán vào trong lòng hắn thích nhất là vòng tay ôm ấp vừa mạnh mẽ vừa ấm áp của hắn. “Nhưng mà thiếp vẫn muốn kiên trì phản đối như cũ, còn nữa, chàng không thể động thủ!”

Nam nhân thanh tú không biết lại nói gì đó, làm mỹ phụ nhân nháy mắt đôi má hiện lên màu phấn hồng, thẹn thùng.

“Đáng ghét, người ta cũng không phải đang nói cái kia!”

Vì thế, thừa dịp mỹ phụ nhân vội vàng mặt đỏ thẹn thùng, nam nhân thanh tú nhìn những người khác một chút, sáu vị nam nhân nữ nhân khác, lúc này động tác nhất thời nhún người nhảy xuống, sáu thân ảnh mau lẹ vô cùng, như cuồng phong, như mưa to quét về phía chiến trường dưới sườn núi, mà những đại hán áo hồng dài giống như bão táp giữa đám cỏ cây bình thường, gió thổi qua liền đổ, hơn nữa là bật cả gốc, rốt cuộc không đứng dậy nổi.

Tình hình trận chiến bắt đầu xuất hiện chuyển biến bất ngờ...

Trên sườn núi, mỹ phụ nhân miễn cưỡng tựa vào người nam nhân thanh tú nhìn chiến trường sau sườn núi, đột nhiên thân thể mềm mại bật dậy rời khỏi lòng nam nhân thanh tú.

“Kỳ thật thiếp cũng có chuyện có thể làm a!” Nàng thì thảo lẩm bẩm, đồng thời đem bao tay ở bên tay trái chuyển sang bên tay phải, “Mộ Bạch, bọn nhỏ giao cho chàng trông, thiếp đi một chút lập tức quay lại.” Không đợi nam nhân thanh tú đáp lại, cũng đề khí phi thân đi.

Nam nhân thanh tú ngăn cản không kịp, không khỏi thở dài.

“Nguyệt nhi, mang hai người đi theo bảo hộ mẹ con, còn nữa, đừng để ẹ con làm điều xằng bậy.”

“Vâng, cha.” Thiếu niên thanh tú cười đáp, nhanh chóng dẫn hai đại hán bên xe đuổi theo phía sau mẫu thân.

“Cha, con cũng muốn đi!” Cô gái trên xe ngựa lớn dụi dãi nói.

“Qua vài năm nữa hãy nói, được không?” Nam nhân thanh tú nhỏ giọng nói.

“Ôm một cái! Phụ thân, ôm một cái!” Tiểu cô nương yêu kiều vươn hai cánh tay nhỏ nhỏ trắng hồng ra.

Namnhân thanh tú đưa một tay ôm lấy tiểu nữ nhi, tiểu nam hài tuần mỹ ở một bên cũng làm nũng với hắn.

“Cha, còn con? Con có thể đi không?” giọng nói cũng nhỏ và e thẹn như phụ thân.

“Con?” Namnhân thanh tú kinh hách liềm mình lắc đầu. “Không, con càng không được.”

“Cha, vì sao hiện tại không thể?” Cô con gái lớn không cam lòng oán giận.

“Bởi vì con còn không có năng lực bảo hộ chính mình.” Namnhân thanh tú dịu dàng giải thích.

“Hôn nhẹ, phụ thân, hôn nhẹ!”

Namnhân thanh tú hôn lên trán tiểu nữ nhi, tiểu nữ tử lại làm nũng hắn.

“Cha, vì sao không được?”

“Con giống tỷ tỷ của con, con cũng không có năng lực bảo hộ chính mình.”

“Vì sao đại ca có thể?” Cô gái lớn tiếp tục bất mãn kháng nghị.

Lúc này, nam nhân thanh tú còn chưa kịp giải thích, tiểu nữ nhi cũng dẩu đôi môi hồng hào lên.

“Miệng miệng hôn nhẹ đi! Phụ thân, miệng miệng hôn nhẹ nữa!”

Còn có tiểu nữ tử...

“Cha,” tiểu nam hài tuần mỹ tiếp tục kéo áo hắn, giọng nói nhỏ cơ hồ không nghe được lại hỏi: “Con cùng đại ca đều là con trai, vì sao không được?”

“Cha, vì sao vậy?”

“Phụ thân, miệng miệng hôn nhẹ đi!”

“Cha, con cũng...”

Người một lời ta một câu, nam nhân thanh tú không khỏi suy sụp.

Tính tình ba cái đứa nhỏ đều khác nhau, có giống tính hắn, có giống thê tử, có nửa giống cha nửa giống mẹ, cũng đều là người thích hành hạ người khác. Hành hạ hắn đến đáng thương, bình thường lúc bọn chúng có mẹ trông nom cẩn thận thì tốt, nếu là giống như lúc này không có mẹ ở bên cạnh thì bọn chúng đã có thể hành hạ hắn, giống như bình thường thê tử hành hạ hắn vậy.

“Cha, rốt cuộc như thế nào vậy?”

“Phụ thân, hôn nhẹ đi!”

“Cha, con cũng là con trai mà!”

“...”

Ngay lúc đầu nam nhân thanh tú như muốn nổ tung, thì dưới sườn núi tình hình chiến đấu chuyển biến so với lúc trước hoàn toàn tương phản.

Thi thể chất đầy trên đất, trong không khí phiêu tán mùi máu tanh hôi, nhưng binh khí giao nhau vẫn đang kịch liệt không ngừng, bóng người bay lên tấn công, ánh đao kiếm quang dày đặc như băng, tiếng rống giận, tiếng kêu gào thảm thiết, song phương đều giết đỏ cả mắt rồi, đánh đến hệt cả hơi.

Nhưng từ khi Tiểu Diêm La tiếp chiêu với giáo chủ Hồng Y Giáo, Độc Diêm La đánh với phó giáo chủ, Khóc Diêm La, Hận Diêm La, Ách Diêm La cùng Quỷ Diêm La cùng nhau ra tay, Hồng Y Giáo bắt đầu chống đỡ không nổi, không lâu, bên này người hắc bạch lưỡng đạo rốt cục có thể rút ra tới cứu trợ người bị trọng thương.

Giờ phút này, Nhiếp Văn Siêu cùng Thuận nương liền vội vàng thay Nhiếp Nguyên Xuân, Nhiếp Nguyên Hạ, Nhiếp Nguyên Bảo cùng Hạnh phu nhân băng bó, Tư Mã Thanh Lam đã băng bó cho Tư Mã Nghị, người bị chặt đứt một chân, máu chảy không ngừng, thống khổ không chịu nổi.

Thình lình, đột nhiên một đường chủ Hồng Y Giáo giơ đao bổ về phía sau lưng Nhiếp Văn Siêu mà hắn không hề có cảm giác, Nhiếp Nguyên Xuân nằm trên mặt đất nhìn thấy rõ ràng, không khỏi thất thanh kêu sợ hãi.

“Cha, đằng sau!”

Nhưng ngoài ý muốn của mọi người, Nhiếp Văn Siêu mới xoay người, đường chủ Hồng Y Giáo kia sớm đã thu lại thế tấn công, đao vẫn còn ở giữa không trung, trên mặt một mảnh mê mang chậm rãi rồi ngã xuống, sau đó, Nhiếp Văn Siêu gặp được nữ nhi mười năm không thấy, vẻ mặt lạnh lùng, tay trái đang cầm một trái tim đỏ tươi.

“Người không có lương tâm thì giữ tim lại làm gì?”

Dứt lời, mỹ phụ nhân bóp nát trái tim kia, sau đó chuyển hướng Tư Mã Thanh Lam ở một bên, mở ra bàn tay đầm máu.

“Người chém tay trái của Mộ Bạch, nhưng chàng còn có ta, ta chính là tay trái của chàng!”

Nhiếp Văn Siêu cảm thấy ngạc nhiên. “Nhạn nhi...”

Ánh mắt xem thường, “Đừng gọi ta là Nhạn nhi,” mỹ phụ nhân lạnh lùng nói. “Người không phải cha ta, ta cũng không phải của nữ nhi của người, ta là thê tử của Ác Diêm La, người có thể bảo ta Ác phụ nhân.”

Nhiếp Văn Siêu há miệng thở dốc, sau đó thở dài.

“Muội... À, Lý phụ nhân, thì ra các người đều...” Tư Mã Thanh Lam nhìn người trên sườn núi. “Tốt lành không có việc gì.”

“Vô nghĩa!” Người đứng trước mặt hắn mà còn hỏi điều này, thật sự là lãng phí nước miếng!

“Rất tốt?”

“Vô cùng tốt,” mỹ phụ nhân nâng cằm, kiêu ngạo mà nói. “Chúng ta rất bình thường, rất hạnh phúc.”

“Vậy là tốt rồi.” Tư Mã Thanh Lam chua xót nói. “Hiện tại cuối cùng ta có thể an tâm để cha tìm vị hôn thê cho ta thành thân.”

Mi mắt mỹ phụ nhân khẽ giương lên. “Người chưa thành thân?” Thật không tưởng tượng được.

Tư Mã Thanh Lam lắc đầu. “Cõi lòng đầy áy náy, cả đời bất an, làm sao ta có thể thành thân?”

Mỹ phụ nhân liếc nhìn hắn thật sâu. “Hiện tại người có thể an tâm.” lương tâm người kia hình như không bị chó cắn mất.

Tư Mã Thanh Lam cười khổ. “Nhưng phần áy náy này đi theo ta cả đời.”

“Người không...” Bắt đầu muốn nói cho hắn không cần như thế, nhưng vừa mới ngẩng đầu lên liền bị thanh âm không nên xuất hiện ở đây đánh gãy.

“Mẹ.”

Mỹ phụ nhân ngạc nhiên quay đầu. “Hả, sao con lại đến đây?”

Thiếu niên thanh tú hì hì cười. “Cha để cho con đi theo mẹ.”

“Đi theo mẹ làm gì?”

Thiếu niên thanh tú không nói với nàng, thẳng mặt hướng Nhiếp Văn Siêu lớn tiếng nói: “Cháu tên là Lý Si Nguyệt, mười bốn tuổi.”

Mỹ phụ nhân ngẩn ngơ. “Con làm thế để làm gì?”

Thiếu niên thanh tú nhún nhún vai, chợt xoay người bỏ chạy, mỹ phụ nhân đầu đầy mờ mịt.

“Hắn uống lộn thuốc sao?” Hoang mang lắc đầu, nàng lại quay lại đối mặt Tư Mã Thanh Lan. “Ta nói người không cần lại...”

“Lục tẩu.”

“Gi?” Câu chuyện lại bị đánh gãy lần nữa, mỹ phụ nhân không khỏi có chút tức giận, vừa quay đầu lại, nhất thời dở khóc dở cười. “Đệ ôm nó tới làm gì?”

Quỷ Diêm La cũng không trả lời nàng, chỉ lo thúc giục cô gái lớn trong lòng. “Nói mau đi!”

Cô bé lớn đối mặt Nhiếp Văn Siêu lộ ra nụ cười ngọt ngào má lúm đồng tiền, xinh đẹp vô cùng.

“Cháu gọi là Lý Tầm Điệp, năm nay tám tuổi.”

Mỹ phụ nhân lại ngẩn ngơ. “Con làm gì vậy?”

Quỷ Diêm La cũng nhún nhún vai, sau đó phi thân rời đi, Nhiếp Đông Nhạn choáng váng hồi lâu.

“Rốt cuộc bọn họ đang làm cái quỷ gì vậy?” Lắm bả, nàng lại quay lại Tư Mã Thanh Lam. “Tóm lại, người có thể không cần...”

“Mẹ.”

Mỹ phụ nhân tắc nghẹn, hít một hơi thật sâu, chậm rãi quay người, “Xin hỏi đến tột cùng các người đang làm cái quỷ gì vậy?” Nàng nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi.

Thiếu niên thanh tú cười hắc hắc, vẫn không trả lời nàng, hãy còn lắc lắc tiểu cô nương trong lòng.

“Muội tên là gì đấy?”

Tiểu cô nương nháy mắt mấy cái, suy nghĩ một chút. “Lý Tích Nô.”

“Mấy tuổi?”

Tiểu cô nương lại dừng một chút, sau đó gơ ba đầu ngón tay. “Ba tuổi.”

Tiểu cô nương vừa nói xong, không đợi mỹ phụ nhân nổi bão, thanh tú thiếu niên liền chạy trốn.

Nhất thời chán nản, mỹ phụ nhân nhin không được rống giận với bóng lưng của hắn, “Trở về ta sẽ làm thịt con... Đệ... Đệ lại tới làm gì?”

Còn chưa rống xong, Quỷ Diêm La lại tới nữa, đương nhiên, trong lòng vẫn là ôm một đứa nhỏ. Gặp mỹ phụ nhân trừng mắt đối với hắn, hắn ha ha cười không để ý tới, lại cúi đầu nói với đứa nhỏ trong lòng: “Cháu là người cuối cùng rồi, mau, mẹ cháu muốn nổi giận ... À nhớ rõ nói lớn tiếng một chút, nếu không ông ngoại cháu không nghe được.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn mỹ mang chút ngại ngùng nhìn Nhiếp Văn Siêu, “Cháu gọi là Lý Liên Thu, sáu tuổi.” Tiểu nam hài nhỏ giọng nói.

“Đệ...”

Mỹ phụ nhân muốn móc trái tim của Quỷ Diêm La, nhưng, vì một cái, trong nháy mắt Quỷ Diêm La biến mất không thấy, chỉ để lại một chuỗi tiếng cười to.

“Yên tâm, Lục tẩu, đệ sẽ không đến nữa, dù sao, tẩu thay Lục ca sinh bốn đứa nhỏ thôi!”

Rốt cục hiểu được là ai đang làm cái quỷ gì, mỹ phụ nhân oán hận nhìn lại hướng trên sườn núi, bên kia nam nhân thanh tú vừa thấy thê tử dùng mắt đỏ giận nhìn, nhanh quay lưng lại làm bộ như không thấy được, tuy nhiên mỹ phụ nhân cũng không buông tha hắn đơn giản như vậy.

“Ác Diêm La, kế tiếp tốt nhất không phải chàng!” Nàng hung hăng rít gào.

Sau đó, trong gió lại truyền đến âm thanh của mấy hài tử nói chuyện.

“Cha, mẹ muốn nói chuyện cùng cha đấy!”

“Hả? Không có nghe thấy? Chúng con đều nghe thấy được nha!”

“Con cũng có nghe thấy, mẹ nói kế tiếp tốt nhất không phải cha.”

“Không thể nào! Cha, như vậy cha còn muốn đi? Mẹ sẽ tức giận!”

“Trốn đi?”

“Bị mẹ bắt được làm sao bây giờ?”

“Mẹ sẽ đánh cha thật mạnh!”

Nghe đến đó, rốt cuộc mỹ phu nhân nhìn không được cười ra tiếng, tuy rằng vẫn tức giận nhưng rõ ràng hẳn là vì nàng, hẳn yêu nàng giống như nàng thương hẳn nhiều như vậy, cho nên có thể dễ dàng tha thứ năm đó Nhiếp Văn Siêu thương tổn hẳn, quên mất bọn họ hại hẳn thành phế nhân.

Hắn thật sự là rất ngốc!

Thở dài, mỹ phu nhân nhìn quanh bốn phía, trừ bỏ số ít cuối cùng còn đang giết người ở ngoài, dường như Hồng Y Giáo đã bị tiêu diệt gần như hết, có vài người đã bắt đầu thu dọn chiến trường.

Vì thế, nàng lại nhìn về Nhiếp Văn Siêu, ánh mắt lạnh lùng.

“Tóm lại, lần này ta vốn kiên trì không cần xen vào việc của người khác, phải biết rằng, bảy vị Diêm La đều đã thành thân sinh con, mọi người quả thật nhân nhã, thật sự không cần chạy tới tự tìm phiền toái, nhất là muốn giúp sức sinh vong ân phụ nghĩa. Nhưng...”

Nàng lại thở dài.

“Mộ Bạch nói không thể không giúp các người, có đôi khi hẳn bướng bỉnh làm ta cũng không có cách khác, cho nên, chúng ta đến đây, trừ bỏ giúp các người, hy vọng các người có thể hiểu được một việc, bảy vị Diêm La xuống tay quả thật ngoan độc, nhưng bọn họ giết người đều là trừng phạt đúng tội, mặc kệ bạch đạo hắc đạo đều giống nhau, bọn họ đều là chết chưa hết tội, Thất Diêm La chỉ là lưỡi biện giải mà thôi...”

Nói tới đây, khóe mắt thoáng nhìn cuộc chiến đã chấm dứt, nàng biết sáu vị Diêm La nhìn như thường thức phong cảnh, kỳ thật là đang chờ nàng, vì thế quyết định mau chóng chấm dứt đối thoại.

“Hiện tại, bảy vị Diêm La đều tìm được truyền nhân, là con của bọn họ, cho nên bọn họ quyết định cùng nhau rời khỏi giang hồ, hy vọng các người không cần tới tìm chúng ta gây sự đâu! Cũng không quay lại, đây là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt, cho nên... À, cứ như vậy!”

Thao thao bất tuyệt nói một nửa đột nhiên qua loa ba chữ liền tuyên bố chấm dứt, thấy được Nhiếp Văn Siêu ngạc nhiên, lại nhìn mỹ phu nhân vội vàng vàng xoay người rời đi, theo trên sườn núi phi thân xuống dưới, người ngựa lập tức tránh đường, Nhiếp Văn Siêu nhất thời bưng tỉnh đại ngộ.

Chỉ thấy nam nhân thanh tú thấp giọng nói lời xin lỗi, nhưng mỹ phu nhân đánh chết cũng không cho hẳn đi qua, lục Diêm La quay lại, tám người ở chính giữa chiến trường không coi ai ra gì mở hội biện luận.

Cho đến chướng môn các phái bạch đạo tề tụ đi qua tính hướng bọn họ nói lời cảm tạ, tám người lập tức vù vù bay đi, một người cũng không thấy.

Nháy mắt, tám người kia đã ở trên sườn núi, chỉ thấy nam nhân thanh tú vung mạnh tay Nhiếp Văn Siêu bên kia, lập tức bị mỹ phu nhân giận dữ kéo xuống đi, không hiểu được mắng những thứ gì, nam nhân thanh tú mới không chần chừ cùng mỹ phu nhân cùng tiến lên ngựa, đi theo sau xe ngựa rời đi.

Từ nay về sau bảy vị Diêm La không xuất hiện cho trong chốn giang hồ.

Nhưng mười năm sau, trong chốn võ lâm lại lục tục xuất hiện bảy người đến từ Tây Thù như bảy vị Diêm La, hơn nữa võ công sâu không lường được, mặc dù bọn họ không hung tàn tàn nhẫn như bảy vị Diêm La, lại hi vọng vô thường giống như bảy vị Diêm La, làm theo ý mình, người trong giang hồ xưng bọn họ là

Thất Tu La.

Mà, lại là một chuyện xưa khác.

Toàn thư hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-so-tuong-tu-kho>